

Joel

BĂIATUL DIN
GALILEA

ANNIE FELLOWS JOHNSTON

IOEL BĂIATUL DIN GALILEA

de Annie Fellows Johnston

Colecția Cărților Rare

Editura Little Lamb

Ioel – băiatul din Galilea

face parte din

Colecția Cărților Rare

a editurii

Little Lamb

Cu adevărat, un mărgăritar al colecției noastre!
Dacă ați citit *Titus – un camarad al crucii* și v-a plăcut, vrem să vă facem cunoștință cu Ioel.
Povestea lui vă va mișca inimile și vă veți aminti de ea peste ani.

Pentru mai multe informații despre aceste cărți
clasice, luați legătura cu noi la numărul

0744.544.579

prin e-mail la
contact@littlamb.ro

web
www.littlamb.ro

sau scrieți-ne pe adresa
Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

„Atunci piei dinaintea ochilor mei pentru totdeauna...”

pag. 69

IOEL – BĂIATUL DIN GALILEA

CAPITOLUL I

ERA zi de piață în Capernaum. Țăranii veneau de prin toate satele și de pe toate dealurile Galileii, cu unt și ouă proaspete. Pescarii își făceau reclamă la bibanii și crapii înșirați pe bețe, pe care-i prinseseră din lacul de la marginea cetății. Vierii abia își mai cărau coșurile pline de struguri și băieții alungau leneși muștele de pe ulcioarele cu miere sălbatică pe care o culeseseră din deșert înainte de răsăritul soarelui.

O fetiță de vreo zece ani se chinuia să treacă prin mulțime cu frățiorul ei mic în brațe, certând pe un altul care se ținea de fusta ei.

„Grăbește-te, melcușorule!”, îi spunea ea. „Chiar acum s-a oprit o caravană de cămile înaintea vămii. Mișcă-ți picioarele mai repede, dacă vrei s-o vezi!”

Picioarele lor desculțe păseau tot mai grăbit pe drumul prăfuit, până au ajuns pe nisipul fierbinte de pe malul lacului. S-au apropiat de cămilele necurățate cu țesala și mizerabile, curioși să vadă ce cărau în desagii mari. Dar, înainte ca acestea să îngenuncheze și vameșul să examineze încărcătura, băiatul exclamă plin de uimire:

„Uite, Ieruşa! Uite!”, strigă el trăgând-o de fustă.

Nu departe de locul unde erau ei acum se vedeau venind cu pas greoi câțiva bărbați. Cărau cu brațele lor vâjnoase târgile din pânză aspră și cenușie. Pe fiecare din ele

zăcea câte un om rănit, bandajat cu fâșii albe însângerate de rănille încă deschise. Din când în când se mai auzeau suspine slabe, alteori sfâșietoare, desprinse de pe buzele amorțite de durere.

Ierușă se apropie să afle ce s-a întâmplat. Unul din mulțime îi explica unui vameș:

„După ce am părăsit Samaria, în ultima strâmtoare dintre stânci”, spuse omul, „am fost atacați de tâlhari. S-au năpustit asupra noastră ca vulturii de după stânci și s-au luptat cu noi ca niște fiare. Acești oameni ce-i vedeți pe târgi au avut mult aur cu ei, dar l-au pierdut tot și și-ar fi pierdut și viața dacă nu ar fi venit din urmă o mulțime din oamenii noștri. Sărmanul acela de acolo”, și arată cu degetul spre o targă, „nu se știe dacă va supraviețui, atât de tare a fost bătut.”

Copiii se apropiară de trupul nemișcat de pe targă. Era plin de sânge și părea ca mort.

„Hai să mergem, Ierușă”, șopti băiatul scâncind și trăgând-o de mână. „Nu-mi place să mă uit la el.”

Cu copilul greu încă în brațe și cu celălalt ținându-se de poalele ei, copila începu să meargă înapoi spre piață.

„Am o idee grozavă”, spuse ea. „Hai să-i căutăm pe ceilalți copii și să ne jucăm de-a tâlharii. Nu am mai jucat așa ceva niciodată – asta le va place la toți.”

Când Ierușă ajunse iarăși într-un colț al pieței, o mulțime de copii jucau prinsa, trântindu-se în oameni și în cuștile cu animale. Aceștia o întâmpinară cu strigăte de bucurie; toți erau mai mici decât ea și nu i se împotriviră atunci când aceasta strigă: „Veniți toți aici! Vă învăț eu un joc mai frumos!”

Cu ochii mari, sculptori și plini de curiozitate, băieți și fete se adunară în jurul ei, așteptând încordați să audă ce avea să li se spună de această dată. Copila își aruncă o clipă privirea peste capetele mici aplecate spre ea și, cu măiestria unui mare povestitor, începu să le înfățișeze întâmplarea de

pe malul lacului la care luase și ea parte. Vorbea cu atâta înflăcărare în glas, descriind un tablou atât de viu al atacului, încât copiii se înghesuiseră unul într-altul ascultând nemișcați. Prin urmare, fata reuși să le atragă atenția și, mai mult decât atât, era sigură acum că ei erau gata să îndeplinească orice le-ar fi propus în acele momente.

„Ne împărțim în două tabere”, spuse ea. „Eu sunt o femeie nobilă din Ierusalim, cu familia și servitorii mei. Voi, aceștia”, și-i împinse pe câțiva la o parte, „ne atacați când trecem pe lângă cuștile acelea de păsări. Puteți să-l luați pe copil prizonier, dacă vreți”, adăugă ea zâmbind ștrengărește. „M-am săturat să-l car în brațe.”

Un băiat ce ședea pe pragul unei case strigă cu glas rugător:

„Lasă-mă și pe mine să mă joc cu voi, Ieruşa! Eu voi fi unul dintre tâlhari. Știu ascunzișurile cele mai bune!”

Fata se opri să se gândească o clipă, apoi spuse cu nerăbdare, deși nu intenționase să fie răutăcioasă:

„O, nu, Ioel! Nu poți să te joci cu noi, fiindcă ești prea schiop ca să alergi. Te poți lovi și mai rău!”

Privirea plină de entuziasm a băiatului se transformă imediat într-una de ură. Închise ochii pe jumătate, strânse din buze și din pumni și se așeză din nou pe prag.

Urmă un ropot apăsător de piciorușe desculțe pe caldarâmul înfierbântat al pieței. Glasurile vesele, vibrând de bucuria jocului, se depărtară încet, răsunând tot mai slab și devenind doar șoapte în vacarmul atâtor voci, până se stinseră de tot.

De obicei, Ioel găsea destule lucruri care să-l amuze și să-i stârnească curiozitatea. Îi plăcea să privească măgarii adormiți, încărcăți cu fructe proaspete și legume, să asculte cum oamenii strigau cu glas tare făcându-și reclamă la produse sau negociau cu clienții lor. Întotdeauna era ceva nou în dughenele din piață și ceva nou în conversațiile pe care le prindea din locul unde stătea.

Pe aceeași stradă veneau adesea caravane lungi, fiindcă acesta era „drumul mării” – drumul care ducea din Egipt în Siria. Din când în când treceau pe acolo oameni cu fețe întunecate și ciudate; prinți îmbrăcați în veșminte sclipitoare își aduceau marfa de dincolo de Nil: încărcături grele de covoare babiloniene, mărgăritare din Ceylon și mătăsuri pentru curtea Irodiadei. Pescari și marinari, rabini și negustori, oameni cu vază și cerșetori, treceau mereu într-un alai nesfârșit.

Din când în când, câte un soldat roman din garnizoană trecea cu pasul zgomotos, lăsând să se audă zăngănitul săbiei lui. Ioel tresărea și-l urmărea cu privirea, admirându-i forța și constituția.

Dar astăzi, mulțimea îi provoca un sentiment ciudat, de singurătate – un dor adânc de a avea un prieten.

Doi băieți mai mari trecură pe lângă el în drum spre lac, cu năvoadele pe umeri. Îl cunoștea pe cel mai mare – un băiat de la țară, cu inimă bună, care-l trecuse lacul odată în barca lui. Acesta îl salută pe Ioel dând din cap. O clipă mai târziu simți că cineva îi trage timid năvodul de pe umăr și, întorcându-se, văzu fața rugătoare a ologului.

„Dan! Mergi pe lac astăzi? N-ai vrea să mă iei cu tine?”

Băiatul nu-i răspunse pe dată. Părea puțin nehotărât și totuși pe fața lui se vedea că ar fi dorit să îndeplinească dorința sărmanului olog dându-i un răspuns afirmativ. Pe când ezita încă, tovarășul său i-o luă înainte, întrerupând liniștea și șovăiala celui alt. Ioel îl vedea pentru întâia oară pe însoțitorul lui Dan și probabil că era străin de ținuturile acelea.

„O, nu!”, spuse acesta batjocoritor. „Nu avem nevoie de șontorogi după noi! Nu poți să vii, Iona; n-ai face decât să ne porți ghinion!”

„Pe mine nu mă cheamă Iona!”, strigă băiatul încleștându-și pumnii. „Mă cheamă Ioel!”

„Tot una-i!”, strigă acela, râzând zeflemitor. „Ce mi-i Iona, ce mi-i Ioel? Tot un Iona ești!”

Ioel se trase înapoi pe prag, cu două șiroaie de lacrimi curgându-i pe obraji.

„Urăsc pe toată lumea!”, scrâșni el printre dinți. „Îi urăsc, îi urăsc!”

Un străin ce trecea pe lângă el în clipa aceea întoarse capul să mai privească o dată fața gingașă a ologului. Ar fi fost o față frumoasă, ca de fată, dacă nu ar fi atât de încruntată.

Ioel își trase capetele turbanului peste spate ca să-și ascundă cocoașa și colțul cămășii lungi peste piciorul strâmb. Viața i se părea prea amară în ziua aceea și se gândea că și-ar schimba bucuros soarta cu cea a măgarului încărcat ce trecea prin fața lui.

„Aș vrea să mor”, își spunea trist. „Să nu mă mai doară nimic și să nu-i mai aud pe oamenii răi cum mă batjocoresc!”

Lângă ușa unde stătea era o tejghea unde se vindeau scule și obiecte din fier. Un om care stătuse acolo un timp, alegând cuie din cutiile de dinaintea lui și care auzise tot ce se petrecuse, îi vorbi:

„Ioel dragă, n-ai vrea să mă ajuți puțin?” Întrebarea prietenoasă părea să schimbe întreaga atmosferă.

Prea mândru ca să-și lase lacrimile să-i curgă în fața altora, își șterse ochii cu dosul palmelor, se ridică în picioare și răspunse respectuos:

„Da, Rabbi Fineas¹! Cu ce te pot ajuta?”

Tâmplarul luă câteva scânduri într-o mână, ciocanul și fierăstraiele în cealaltă.

„Nu pot să duc și cuiele acestea”, răspunse omul. „Dacă ai putea să mă ajuți, mi-ai fi de mare folos.”

---

¹ Sau: nene Fineas;

Dacă omul i-ar fi oferit milă, Ioel l-ar fi refuzat cu desăvârșire. Natura lui sensibilă aprecia inconștient compasiunea tăcută și tactul fin care îi hrănise mândria, cerându-i un serviciu în loc să-i ofere un ajutor.

Nu putea să-și înțeleagă sentimentul, dar luă traista de cuie și merse șchiopătând pe lângă prietenul său până la casa tâmplarului din capătul satului. Nu mai fusese niciodată pe acolo și locurile acelea îi dovedeau cât de străin era el în acest Capernaum întins și nețărnut parcă. Fineas, omul acesta bun care mergea acum alături de el pe drum, venea aproape zilnic în piață. Ioel îl putea vedea încă din zori, de pe pragul lui, cum își aducea sculele la atelierul lui din piață. Când Fineas l-a salutat întâia oară, de mirare nici nu-i răspunsese, dar cu timpul se obișnuise și acum nu era dimineată în care să nu-l salute plin de respect și dragoste. Tâmplarul acesta era deosebit de ceilalți, iar lui Ioel nu-i fu greu să observe aceasta. Nu înțelegea nici el ce îl făcea mai aparte decât ceilalți, dar simțea cum ori de câte ori îl întâlnea, fața crispată i se însenina ca la revărsarea zorilor și îi era imposibil să-și explice acest sentiment adânc.

Căsuța mică și albă era la umbra a doi smochini de pe țarm. Vântul adia răcoros dinspre lacul Galileii, mișcând frunzele și strugurii care creșteau deasupra ușii joase.

Ioel, obosit de drum, se aruncă bucuros pe iarbă, la umbra viei. Era o liniște atât de adâncă aici, în comparație cu agitația din piață. O cloșcă bătrână încerca să treacă pragul cu o mulțime de pui galbeni și pufoși. Porumbeii gângureau ușor printre frunzele de viță de pe acoperiș. Masa de lucru a tâmplarului era sub un copac uriaș, cu surcele de toate felurile în jurul ei. Doi copii se jucau alături, construind case din resturile de lemn de pe jos. Un băiețel îndesat și cu ochii negri, de cinci ani, își continuă joaca. Fetița, de aproape trei ani, alergă în urma tatălui ei în casă. Cărliionții ei străluceau ca aurul în timp ce alerga în bătaia razelor de soare. Se opri câteva clipe, parcă nehotărâtă, în dreptul lui Ioel, și îl urmări

îndelung. Avea aceeași privire albastră și limpede ca a tatălui ei. Cu mișcări liniștite, Ioel îi întinse mâna și, cu un zâmbet cald, o chemă cu glas rugător și ademenitor la el:

„Vino și spune-mi cum te cheamă.”

Dar ea își scutură cârlionții și fugi în casă.

„Pe ea o cheamă Rut; este sora mea. Eu sunt Ișai, pe mama mea o cheamă Abigail, pe tata îl cheamă Fineas, pe bunicul...”

Ioel se întreba până unde va ajunge copilul cu înșiruirea genealogiei lui, dar acesta fu întrerupt de tatăl său care ieși afară cu un pepene roșu și băiatul alergă să-și primească porția.

„Este atât de bun!”, suspină Ioel când prima înghițitură îi răcori gâtul. „Și cât de plăcut este aici la dumneata! N-am știut niciodată că poate exista un loc atât de răcoros în Capernaum!”

„Dar tu nu ești de aici?”, întrebă Ișai curios.

„Nu, m-am născut în Ierusalim. Trebuia să ajung preot”, spuse el trist.

„Și de ce nu te-ai făcut preot?”, îl întrebă copilul cu gura plină.

Ioel își privi piciorul strâmb și nu spuse nimic.

„De ce?”, repetă copilul.

Fineas, care se duse înapoi la masa lui de lucru, se întoarse spre ei cu o privire plină de bunătate.

„Tu pui prea multe întrebări, fiule. Nimeni nu poate să ajungă preot dacă are vreun cusur de orice fel. O nenorocire, un accident trist trebuie să se fi-ntâmplat în viața prietenului nostru și poate este prea dureros pentru el să ne spună.”

Ișai nu mai punea nicio întrebare cu gura lui, dar ochii ageri și negri erau pironiți pe trupul lui Ioel, plini de uimire.

„Nu-mi pasă dacă vă spun cum s-a întâmplat”, spuse Ioel ridicându-se ca să pară mai înalt. „Odată, când nu eram mult mai mare decât tine”, începu el privind spre Ișai,

„imediat după ce a murit mama, tatăl meu m-a adus aici de la Ierusalim să o vizităm pe mătușa mea Lea.

Obişnuiam să mă joc la marginea lacului cu verișorii mei, în bărcile pescarilor. Acolo venea și un băiat mult mai mare decât mine, un câine de samaritean, care mă trăgea de păr și-mi arunca nisip în ochi. Era mult mai puternic decât mine, așa că nu puteam să-i fac nimic, decât să-l porecesc. Dar într-o dimineață, când el înota în lac, i-am ascuns hainele în tufișurile de oleandru de pe mal. O, cât de mânios era! Din ziua aceea a trebuit să mă păzesc de el, să nu pună mâna pe mine.

Într-o zi, verișorii mei m-au luat pe dealurile de dincolo de cetate ca să strângem migdale. Rehum – așa-l chema pe ticălosul acela de samaritean – ne-a urmărit. Am rămas puțin în urma celorlalți ca să pun migdalele în coș și deodată l-am văzut că a apărut lângă mine și a început să mă bată cu pumnii și cu picioarele. Eu țipam atât de tare, încât toți ceilalți copii au început să alerge spre noi. Când i-a văzut venind, m-a împins puternic și m-a aruncat într-o prăpastie stâncoasă. Nu a fost foarte adâncă, dar am căzut pe niște pietre ascuțite.

Când m-au luat de acolo, au crezut că sunt mort. Mi-au trebuit luni de zile ca să mă pot mișca, dar mai trist este faptul că niciodată nu voi putea fi mai bine decât acum. Tocmai când tatăl meu se pregătea să mă ducă înapoi la Ierusalim, s-a îmbolnăvit de friguri și a murit. Eu am rămas o povară pentru mătușa mea și de atunci au trecut șase ani.” Ioel se întinse pe iarbă și începu să se uite încruntat spre cer.

„Unde este băiatul care te-a împins în prăpastie?”, întreabă Ișai.

„Rehum? Aș vrea și eu să știu asta”, răspunse Ioel fioros. „O, cât de tare îl urăsc! Nu voi putea fi niciodată preot, cum a dorit tatăl meu. Nu voi putea niciodată sluji în templul frumos cu stâlpi albi și porți aurite. Nu voi putea niciodată să fiu ca ceilalți oameni, ci trebuie să mă târăsc

deformat și plin de junghiuri toată viața mea. Și asta numai din vina lui!”

Deodată, Ioel tăcu și trăsăturile feței parcă i se lăsară în jos de ură. Obrajii îi încremeniseră și se făcură ca focul. Doar în ochi îi sclipî pentru o clipă ceva precum fulgerul printre nori.

„Dar mă voi răzbuna!”, adăugă el scrâșnind din dinți și încheștându-și pumnii. „Nu pot muri până nu-l fac să simtă măcar o zecime din ce-am suferit eu. «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte!» Acesta este cel mai mic lucru care mă va putea satisface. O, nu vă puteți închipui cât de mult îmi doresc răzbunarea! Adesea, stau treaz noaptea și fac tot felul de planuri. Numai atunci reușesc să uit că mă doare spatele și piciorul; numai atunci pot să uit de batjocurile celorlalți ce-mi fac viața un chin. Dar când se face dimineața, toate revin, iar eu le adun pe toate și le pun pe socoteala lui. Pentru toată suferința ce mi-a provocat-o, jur că va plăti împătrit prin suferința lui!”

Rut tresări speriată și se dădu în lături din fața băiatului. Cu fața înverșunată, cu fiecare trăsătură crispată a chipului său, ridicat în picioare, cu pumnii strânși, băiatul privea fix înainte spre linia neîntrepută a orizontului. Ochii lui păreau să nu observe nimic din frumusețea pitorească și binecuvântată a meleagurilor galileene. Ioel nu mai vedea acum decât figura zeflemitoare a dușmanului său, care umbra priveliștea dulce și însorită ce se întindea înaintea lui. Un singur scop îi mai umplea acum inima și mintea și, poate cu timpul, devenise singurul țel pentru care-și mai ducea traiul.

Nimeni nu mai spuse nimic și o tăcere grea se așternu. Doar gânguritul slab al porumbeilor risipi într-un târziu liniștea adâncă. Începură să se audă încet și loviturile de ciocan ale lui Fineas.

O femeie cu o înfățișare plăcută și zâmbitoare ieși din casă. Purta pe cap un ulcior pentru apă și se îndrepta cu pas

mărunt spre cărarea care ducea la fântâna unde câteva femei așteptau să le vină rândul. Trecând în drumul ei pe lângă Ioel, îl salută prietenos, cu multă căldură în glas.

„Asteaptă-mă si pe mine, mama!”, strigă Rut alintându-se și alergă după ea. Femeia se întoarse spre fetiță și o luă de mână. Rochia femeii, de în, cu falduri lungi, era de un albastru viu, prinsă la mijloc cu un cordon alb. Înelitoarea capului și voalul erau de asemenea albe.

„N-am știut că este atât de târziu”, spuse Ioel ridicându-se în picioare. „Timpul zboară atât de repede aici!”

„Nu, nu pleca”, spuse Fineas. „Ai de mers o bucată bună de drum și soarele este arzător. Rămâi să mănânci cu noi!”

Ioel ezită. Era nehotărât, în priviri însă i se citea dorința de a rămâne. Invitația îi fu repetată cu atâta prietenie, încât nu se putu împotrivi când Ișai, prinzându-l ușor de braț, îl trase din nou sub umbra palmierului.

Când Abigail ajunse cu ulciorul cu apă proaspătă în mijlocul curții, băieții râdeau din toată inima, ca și cum n-ar mai fi existat nicio durere, nicio suferință în lume. Se apropie de ei și, oprindu-se o clipă în dreptul lor, le zâmbi drăgăstos. Le urmări o vreme jocul, iar apoi, cu glas atrăgător îi chemă în casă.

Ioel își rotea privirea în jur, plin de curiozitate. Era ca și cele mai multe case de felul acesta din cetate. Avea o singură încăpere mare în care familia gătea, mânca și dormea, dar pretutindeni se vedeau urmele măiestriei lui Fineas.

Într-unul din pereți era tăiată o fereastră. Majoritatea caselor de felul acesta nu aveau nici una, ci se slujeau de deschizătura ușii pentru aer și lumină. Câteva polițe de pe pereți susțineau o candelă și câteva vase din lut. Lada în care țineau păturile și pernele pe care dormeau noaptea era deosebit de mare și ornamentată. O mătură, o râșniță și o covată mare din lemn erau într-un colț.

În apropierea ușii, o masă făcută de Fineas era pregătită pentru prânz.

Pe un platou din lemn era pește fript, alături era o mâncare de fasole și pâine de orz, un ulcior mic cu miere și unul cu lapte. Bucatele dinaintea lui erau aceleași cu care se obișnuise și în casa unchiului său, dar ceva făcea ca acest prânz simplu să pară un adevărat banchet. Era probabil din cauza distanței lungi pe care o parcursese de dimineață sau poate fiindcă era tratat ca un oaspete de onoare și nu ca un copil tolerat din milă.

Își urmărea gazda cu atenție, în timp ce aceasta își spăla mâinile înainte de a mânca și cerea binecuvântarea lui Dumnezeu pentru bucate.

„El nu ține Legea la fel de strict ca și unchiul meu Laban”, se gândea copilul. „S-a rugat o singură dată pentru toată mâncarea, dar unchiul Laban se roagă separat pentru fiecare fel de mâncare. Cred că este un om bun, deși nu este un fariseu atât de strict, fiindcă se poartă cu mine cu mai multă bunătate decât oricine.”

Era interesant cât de mult învățase Ioel din Lege în cei unsprezece ani ai săi. Soțul mătușii sale crescuse la Ierusalim și, spre deosebire de galileenii simpli printre care trăia acum, încerca să țină toate orânduielile până în cel mai mic detaliu. Băiatul le auzea menționate tot timpul și simțea că nu putea să mănânce, să bea sau să se îmbrace decât după aceste reguli. Datorită metehnei lui, nu se putea juca ca ceilalți copii și, fiind mereu printre cei mai în vârstă, devenise serios și gânditor. Învățase să citească la o vârstă fragedă și petrecea ceasuri întregi în casa rabinului Amos, cel mai învățat om din cetate, citind sururile Legii. Copilăria lui a fost lipsită de orice carte cu povești – tot ce putea citi era istoria veche a poporului Israel. Bătrânului începuse să-i placă de copil, deoarece acesta era un ascultător atent și un ucenic credincios, așa că Ioel putea să vină oricând să citească sururile de pergament îngălbenite de timp. Niciodată nu se

simțea mai fericit decât atunci când citea istoria glorioasă și măreață a neamului său. Cât de mult se bucura urmărind armatele filistenilor luptând iarăși și iarăși în războaiele împăraților lui Israel! Ținea minte toate detaliile și le repeta copiilor adunați în jurul fântânii, în răcoarea serii. Indiferent care era personajul despre care le povestea – preot sau profet, judecător sau rege – micul patriot își zugrăvea eroii în culorile cele mai vii. În casa rabinului și acasă la el, auzise atâtea discuții despre ce era legal și ce nu, încât trăia mereu cu frica de a nu călca una din aceste reguli, chiar dacă era vorba de a spăla un vas sau o cană.

Și-a urmărit gazda cu atenție și a observat că nu ținea toate obiceiurile pe măsura standardelor stricte ale unchiului său.

După prânz, Fineas se întoarce la lucrul său. Se gândea mult la Ioel și, în timp ce tăia cu fierăstrăul și cu dalta sau bătea cuie, își întorcea capul mereu și-l privea. Era uimit de cunoștințele lui din Scriptură și rămânea adesea nemișcat cu fierăstrăul în mână, ascultând povestirile pe care Ioel i le spunea lui Ișai.

După un timp se opri din lucru, se rezemă de masă și îl întrebă:

„Cu ce te ocupi toată ziua, Ioel?”

„După ce vin de la lecțiile rabinului Amos, nu mai am nimic de făcut toată ziua.”

„Dar mătușa ta nu-ți dă niciodată ceva de făcut?”

„Nu! Mi se pare că nu vrea să mă vadă mai mult decât se simte obligată. Este bună cu mine, dar nu mă iubește. Se poartă frumos numai din milă, iar eu urăsc mila altora, fiindcă știu că nu este nimeni în lume care să mă iubească.”

Bărbia începu să-i tremure ușor și pentru o clipă ochii îi sclipiră. Însă reuși să-și înfrângă lacrimile. Fineas rămase dus pe gânduri o vreme. Nu-și găsea cuvintele care să fi fost potrivite pentru starea acestui băiat. Cugetă, și după un timp

își ridică privirea ațintită în pământ și, privindu-l pe Ioel, îi spuse:

„Tu ești un levit, Ioel, așa că vei avea din ce trăi fără a fi nevoit să înveți vreo meserie. Totuși, cred că ai fi mult mai fericit, după părerea mea, dacă ai avea ceva care să te țină ocupat. Dacă vrei, te pot învăța meseria de tâmplar. Sunt o mulțime de lucruri pe care ai putea să înveți să le faci cu mâinile tale și care apoi, încetul cu încetul, pot să-ți devină o sursă de câștig. Nicio pâine nu-i mai amară decât pâinea dependenței de alții și sunt convins că te vei lămuri de asta când vei crește mai mare.”

„O, Rabbi Fineas!”, strigă Ioel plin de bucurie. „Vrei să spui că-mi dai voie să vin aici în fiecare zi? Este cel mai frumos lucru pentru mine!”

„Da, dar numai dacă-mi promiți că te vei ține de treabă până când înveți meseria. Dacă înveți să lucrezi cu mâinile la fel de repede cum ai învățat să lucrezi cu mintea, voi fi mândru de un asemenea ucenic.”

Fața băiatului radia de fericire și ochii îi sclipeau în orbite. Se ridică în picioare, îndreptându-se ușor din spate și, cu simplitatea și recunoștința unui copil, întrebă:

„Pot să învăț chiar acum? Îmi voi da toate silințele să te ascult, Rabbi Fineas!”

Tâmplarul puse o scândură moale de pin pe masă și începu să tragă o linie perpendiculară pe ea cu o bucată de cărbune.

„Încearcă să vezi cât de drept poți să tai această scândură.”

Luă fierăstrăul în mână, își plimbă degetele ușor peste dinții ascuțiți, dar se opri deodată și întrebă:

„Totuși, ești sigur că unchiul și mătușa ta vor fi de acord cu hotărârea pe care tu ai luat-o?”

„Sunt sigur, Rabbi Fineas!”, veni răspunsul categoric. „Se vor bucura să scape de mine câteva ceasuri în fiecare zi, mai ales dacă voi învăța ceva folositor.”

Fierăstrăul tăia încet prin lemn, fiindcă mâna slabă era totuși atentă și băiatul era hotărât să nu se îndepărteze de linie. Zâmbi satisfăcut când bucata tăiată căzu și, ridicând-o, observă o tăietură curată și dreaptă.

„Foarte bine!”, exclamă Fineas cu bunătațe. „Acum vreau să bați un cui.” Încurajat de primul lui succes, Ioel bătea cuiul viguros, dar ciocanul alunecă de câteva ori și-i lovi degetele.

„Nu te îngrijora, vei învăța în curând”, spuse Fineas bătându-l pe umăr. „Strânge capetele de sub masă și taie-le pe toate egale, apoi te voi învăța să faci o cutie.”

Ioel se și apucă să lucreze. Mai stângaci la început, cu mai multă siguranță mai apoi, băiatul, plin de râvnă, începu să facă măsurătorile necesare cu respirația întretăiată. Strângea cu atâta putere fierăstrăul în mână, încât palma i se umezi, de parcă existența lui atârna acum de mânerul acela. Fineas îi admiră zelul și înflăcărarea, dar se grăbi să facă o observație necesară:

„Mai încet, Ioel. În ritmul aceasta vei obosi imediat.”

Lui Ioel i s-a părut că niciodată nu mai avuse o după-amiază atât de scurtă. Se opri de câteva ori ca să se odihnească puțin, atunci când Fineas insistă prea mult, dar noua lui ocupație avea în ea fascinația celui mai interesant joc. Când umbrele copacilor se alungiră pe iarbă, ei puseră în sfârșit sculele la locul lor. Pe Ioel îl dureau spatele din pricina efortului neobișnuit și era foarte obosit.

„Rabbi Fineas”, întrebă el gingaș, după o pauză, „de ce ești atât de bun cu mine? De ce ești atât de diferit de ceilalți oameni? În timp ce sunt cu dumneata, simt că vreau să fiu mai bun. În după-amiaza aceasta, nici nu mi-am amintit de Rehum și am avut momente în care am uitat că sunt olog. Când îmi vorbești, mă simt ca în ziua când Dan m-a luat în barca lui pe lac. Era o zi diferită – cerul era albastru și apa liniștită. Mi se părea că aș putea să rămân acolo toată viața,

liniștit și mângâiat și aş putea să nu-l mai urăsc pe Rehum atât de mult.”

Fața lui Fineas se însenină și părea scăldată în lumina aceea când, de după norii negri, soarele se înalță semeț și victorios, împrăștiind mai multă strălucire. Plin de mirare, cu o bucurie neînțeleasă în suflet, bărbatul continuă să-l întrebe:

„Chiar te simți atât de bine aici, Ioel? Mă bucur. Odată, când eram copil, în Nazaret, am cunoscut un băiat care avea o influență deosebită asupra mea și asupra tuturor celorlalți copii. Când el era cu mine, nu puteam niciodată să fiu egoist sau nerăbdător. Însăși prezența lui îmi mostra aceste gânduri, atât atunci când eram copii și ne jucam împreună ca și copilașii mei, cât și mai târziu, când am crescut mai mari și lucram împreună ca tâmplari. Am părăsit Nazaretul de mai mulți ani, dar mă gândesc la el zilnic. Chiar și acum, după atâta timp, când mă gândesc la viața lui fără pată, nevinovăția lui mă inspiră să trăiesc mai frumos și mai curat. Da”, spuse el mai mult pentru sine decât pentru Ioel, „viața lui era desăvârșită. Niciun preot din templu nu a trăit vreodată așa cum trăia el în fiecare zi.”

Buzele lui Ioel tremurau. „Dacă aş fi avut vreodată un prieten adevărat, care să țină la mine – nu doar din milă, înțelegi? – poate că aş fi fost altfel. Dar de când a murit tatăl meu nu am avut absolut niciun prieten.”

Fineas îi zâmbi și îi întinse mâna. „Ai un prieten de azi înainte, nu uita asta, Ioel.”

Mâna puternică și arsă de soare a tâmplarului prinse mâna mică și slabă a copilului. Ioel, într-un impuls de recunoștință, o trase brusc spre el, atingând-o ușor cu buzele lui palide. Rut îi privea plină de mirare, neînțelegând ce se petrecea, dar văzând ochii lui Ioel plini de lacrimi, își dădu seama că băiatul avea nevoie de mângâiere. Copila avea un porumbel în brațe și-l plimba cu ea peste tot.

„Si-l dau sie”, șopti ea întinzându-i porumbelul alb ca zăpada. „Si-l dau sie, ca să ai un pieten!”

Ioel se uită întrebător spre Fineas.

„Ia-l, Ioel”, spuse el pe un ton blajin. „Păstrează-l ca pe o amintire a unui nou început în viața ta.”

„Nu am avut niciodată vreun animal sau vreo pasăre”, spuse Ioel fericit, netezind aripile albe ale porumbelului care stătea mulțumit la pieptul lui. „Dar ea îl iubește atât de mult și nu aș vrea să i-l iau. Este atât de frumos!”

„Micuța mea Rut este darnică”, spuse Fineas ridicând-o în brațe. „Îi dai porumbelul lui Ioel să-l ia acasă la el, Rut?”

„Da”, răspunse ea dând din cap. „Să nu mai pângă.”

„Îl voi numi «prietenul meu»”, spuse Ioel ridicându-se cu el în brațe. „Îl voi lua cu mine și-l voi ține până după Sabat, ca să fiu sigur că ziua de astăzi nu a fost un vis; dar îl voi aduce înapoi săptămâna viitoare. Aici îl pot vedea în fiecare zi și cred că și porumbelul este mai fericit aici. O, Rabbi Fineas, cum să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut?”

Fineas, împreună cu familia lui, rămase în fața casei, urmărindu-l cu privirea pe băiatul care se îndepărta schiopătând, în amurgul serii, cu porumbelul în brațe.

Privind cerul, Ioel zări o stea răsărind. Sabatul avea să înceapă îndată și nu trebuia să-l prindă cărând ceva, chiar dacă era un porumbel mic. Cea mai mică povară ar fi o călcare de Lege. Când se apropia de casă, primul sunet de trâmbiță de pe acoperișul sinagogii anunța lucrătorii de la câmp să lase tot lucrul. Știa că în curând va auzi trâmbița din nou, chemându-i pe cei din cetate de la treburile lor; iar la a treia trâmbiță, candela Sabatului trebuia aprinsă în fiecare cămin.

Temându-se că unchiul lui se va supăra de întârzierea lui, se grăbea tot mai mult deși îl dureau spatele și piciorul. Dorea să aibă timp să-i ofere ceva de mâncare și un adăpost micului său prieten înainte de ultima trâmbiță.

CAPITOLUL II

N dimineața de după Sabat, Ioel se afla în locul lui obișnuit din piață, așteptându-l pe Fineas. Unchiul său își dăduse ursuz consimțământul. Rabinul Amos s-a bucurat mult când a aflat vestea. „Tu mi-ai fost un ucenic credincios”, spuse el cu bunătate. „Cunoști Legea mai bine decât mulți din bătrâni. Acum îți va prinde bine să înveți meseria lui Fineas. Nu uita, fiule, Dumnezeu a creat balsamul înaintea rănii. Munca, care este tocmai din timpurile Edenului, ne-a fost dată ca să uităm de necazurile vieții – viață care trece ca o umbră. Dumnezeuul părinților tăi să-ți dea pacea!”

Cu binecuvântarea bătrânului, răsunând ca un ecou solemn în gândurile lui, Ioel rămase sprijinit de pragul ușii, cu porumbelul primit în dar de la Rut în brațe, mângâindu-i ușor penele albe și lucioase, până când Fineas se întoarse de la cumpărăturile de dimineață. Atunci se ridică și porni alături de tâmplar, în răcoarea dimineții, spre căsuța albă de sub smochin. Fineas s-a bucurat de progresul ucenicului său. Brațele slabe nu puteau să ridice decât puțin și mâinile lui nu erau puternice, dar cu perseverență reușea să ducă la bun sfârșit orice încerca, și tot ce începea ajungea în final bun. Dacă era ceva care trebuia șlefuit foarte fin sau vreo îmbinare delicată și migăloasă, degetele îndemânătice ale lui Ioel erau cele mai potrivite.

Până la sfârșitul iernii reușise să facă o mulțime de articole mici de mobilier pentru Abigail.

„Rabbi Fineas, îmi dai voie să folosesc bucățelele acestea de lemn fin după cum îmi place?”, întrebă el într-o zi.

„Toate, cu excepția bucății aceleia mari”, răspunse tâmplarul. „Ce vrei să faci?”

„O surpriză pentru Rut. Am înțeles de la Ișai că în curând va împlini trei ani și vreau să-i fac niște jucării.”

„Ce fel de jucării vrei să-i faci?”, întrebă Ișai de sub masă. „Arată-mi și mie.”

„O, n-am știut că erai acolo”, răspunse Ioel dezamăgit.

„Spune-mi, te rog!”, insistă Ișai.

„Uite, dacă-mi promiți că o ții ocupată pe Rut până-i termin jucăriile și nu-i spui niciun cuvânt...”

„Îți promit”, spuse copilul solemn. În următoarele două săptămâni a trebuit să-și țină mâna la gură de multe ori, ca nu cumva să divulge taina, și-l urmărea cu admirație pe Ioel în timp ce acesta sculpta și șlefua acele obiecte.

O vecină veni să vorbească cu Abigail în ziua când el a terminat și, în timp ce copiii se jucau pe nisipul de la marginea apei, el luă jucăriile ca să le arate femeilor. Era o masă mică, cu scaune și cu vase mici, pe care le sculptase din lemn – farfurii, câni și ulcioare.

Vecina a fost foarte încântată și, după ce a luat fiecare lucru șlefuit ca să-l admire, spuse:

„Eu știu unde ai putea să obții o mulțime de bani pentru asemenea lucruri. Este un roman bogat care trăiește lângă garnizoană și-și cheltuiește banii așa cum au obiceiul a face toți aceia care nu mai pot de bine ce o duc. Dacă-i place ceva, nu se uită la bani. Ar trebui să-i duci niște lucruri de acestea și să i le oferi de vânzare.”

„Cred că voi merge”, spuse Ioel după ce se gândi puțin. „Voi merge îndată după ce le voi face.”

Rut le oferea o mulțime de ospete sub unul din smochini, dar după un timp, Ișai rămase singurul ei oaspete.

Ioel era prea ocupat, deoarece începuse să facă încă un set pentru vânzare.

Întreaga familie era interesată de succesul lui. În ziua în care s-a dus la casa aceea mare de lângă garnizoană, l-au așteptat entuziasmați ca să afle rezultatul.

„Le-a vândut! Le-a vândut!”, striga Ișai, sărind în sus când îl văzu pe Ioel întorcându-se fără jucării. Acesta venea schiopătând cât de repede putea, cu fața strălucind de bucurie.

„Uite cât de mulți bani mi-a dat!”, strigă el deschizându-și pumnul și arătându-le o monedă strălucitoare, șampilată cu capul Cezarului. „Și am primit o comandă de încă două seturi. În curând voi avea o avere! Copiii romanului s-au bucurat atât de mult de ele, deși aveau jucării pe care eu nu le-am văzut în viața mea! Aveau niște fetițe mici sculptate în lemn, cu fețele albe și îmbrăcate ca niște regine. Aș vrea să aibă și Rut una!”

„Legea interzice așa ceva!”, exclamă Fineas. „Ai uitat că este scris «Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele de mai jos decât pământul.» (Exod XX:4) Ea este fericită cu ce are și nu are nevoie să se joace cu idolii păgânilor.”

Ioel nu-i răspunse, dar se gândea mereu la copiii aceia romani adunați în jurul mesei mici pe care o făcuse el și-și închipuia cât de fericită ar fi Rut dacă ar avea una din păpușile acelea frumoase.

Prin munca din timpul iernii, Ioel nu și-a câștigat doar forță și măiestrie, fiindcă o parte din caracterul lui Fineas – care făcea din viața tâmplarului o vară nesfârșită – se infiltra și în ființa lui plină de amărăciune. Începu să devină tot mai puțin suspicios față de cei din jurul lui. Zâmbea mai des și se încrunta rareori la amintirea vreunui gând care-l măcina, care-i frământase viața. Dacă ambiția și unicul țel al vieții lui l-ar fi părăsit măcar pentru o vreme, s-ar fi putut spune despre el că era un om schimbat. Putea să fie prieten cu toată lumea,

dar față de Rehum dorea să rămână pentru totdeauna un dușman neiertător.

Gândul care l-a bucurat mult când romanul bogat i-a dat primii bani, nu a fost că munca lui îi va aduce bani, ci că banii îl vor ajuta să se răzbune și gândul acela, ca un șuvoi de ape pe timp de furtună, a crescut în debit și forță. Când a văzut cât de mult putea să facă în ciuda metehnelor lui, se gândea cât de mult ar fi putut realiza dacă ar fi fost sănătos, și aceasta era o sursă constantă a dorinței lui de răzbunare.

Într-o zi, Fineas și-a lăsat lucrul mult mai devreme decât de obicei și, fără să-i dea nicio explicație, plecă în cetate.

Când se întoarse, îi făcu un semn cu capul soției sale care stătea în fața ușii, torcând, și care-l privea întrebător în timp ce el se apropia.

„Da, totul este aranjat”, îi spuse el. Apoi, întorcându-se spre Ioel, îl întrebă: „Ai călărit vreodată pe cămilă, fiule?”

„Nu, Rabbi”, răspunse băiatul surprins, întrebându-se despre ce este vorba.

„Am de făcut o călătorie în susul Galileii. O caravană de cămile care merge la Damasc, va trece pe lângă locul unde trebuie să ajung și vreau să merg cu ei pentru siguranță. Eu voi merge pe jos, dar am aranjat ca tu să mergi călare pe cămilă.”

„O, pot cu adevărat să merg și eu?”, întrebă Ioel încântat. „O, Rabbi Fineas! Cum te-ai gândit să mă iei și pe mine?”

„Mi s-a părut că în ultimul timp nu te-ai simțit prea bine”, a fost răspunsul. „M-am gândit că schimbarea îți va face bine. Nu ți-am spus nimic până acum, fiindcă nu am avut ocazia să mă întâlnesc cu unchiul tău până astăzi și n-am vrut să te dezamăgesc în cazul în care el nu te-ar fi lăsat.”

„Și el a spus că pot să merg?”, întrebă băiatul uimit.

„Da, caravana va pleca mâine dimineață și vei veni și tu.”

Ioel abia mai putu să lucreze în ziua aceea. Era atât de plin de emoții în așteptarea călătoriei, încât nu știa ce să mai facă. Fineas era ocupat cu pregătirile pentru confortul familiei pe timpul absenței sale și plecase din nou în cetate.

Când s-a întors, părea nespus de emoționat. Abigail, observându-i schimbarea, l-a urmărit cu atenție, dar nu i-a pus nicio întrebare. El a luat o bârnă mare pe care o păstrase mult timp pentru un scop anume și începu să o taie în bucățele.

„Rabbi Fineas”, întrebă Ioel respectuos, „nu este aceea bârna pe care mi-ai dat de grijă s-o păstrez cu atenție?”

Fineas tresări când își dădu seama ce-a făcut și aruncă fierăstrăul.

„Într-adevăr”, spuse el zâmbind, „nu știi ce-i cu mine astăzi. Sunt plin de emoții din pricina veștilor pe care le-am aflat. Când veneam din cetate, am trecut cu vreo zece coți de propria-mi casă, fără să știu unde sunt, atât de adânc mă gândeam la ce am auzit. Abigail, îți amintești de prietenul meu din Nazaret despre care ți-am povestit atât de mult, fiul lui Iosif, tâmplarul?”, întrebă el. „Săptămâna trecută a fost invitat la o nuntă în Cana, unde s-a întâmplat că vinul s-a terminat și gazda era atât de întristată, încât nu știa ce să facă. Într-o încăpere erau șase vase mari din piatră, care aveau să fie folosite mai târziu de oaspeți, pentru spălare. El a schimbat toată apa aceea în vin!”

„Nu pot să cred așa ceva!”, răspunse Abigail simplu.

„Dar Ezra ben Iared² mi-a spus. El a fost acolo și a băut din vinul acela!”, insistă Fineas.

„Nu ar fi putut să facă așa ceva”, spuse Abigail, „decât dacă ar fi ajutat de cel rău sau dacă ar fi un profet. El este un om prea bun ca să apeleze la puterea întunericului, iar

² Sau: Ezra, fiul lui Iared;

de cealaltă parte, ar fi de necrezut ca fiul lui Iosif să fie un profet.”

Fineas nu-i răspunse. Gândurile lui liniștite fuseseră zguduite din obișnuința lor ca de un cutremur.

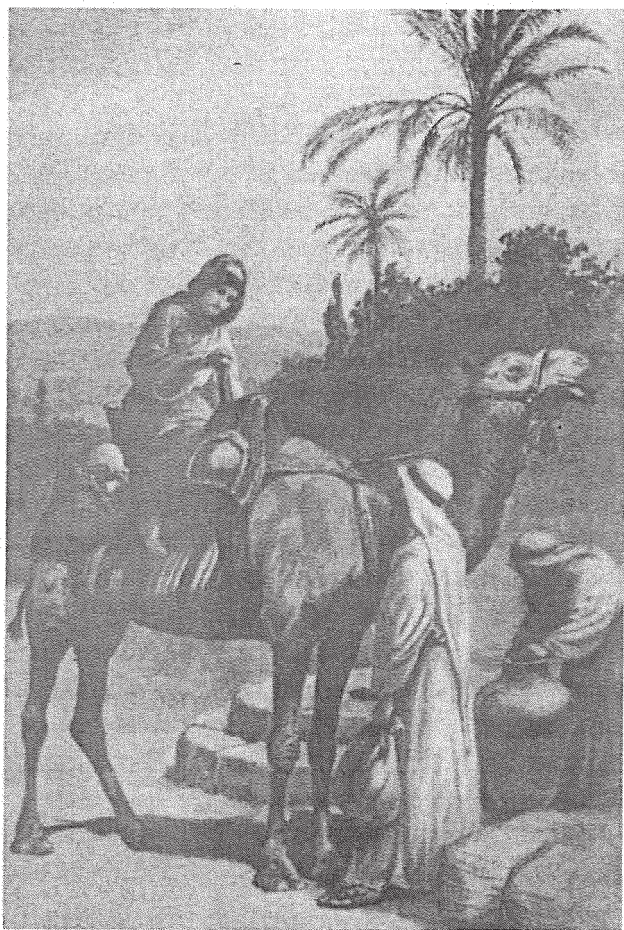
Ioel se gândea mai mult la călătorie decât la minunea aceea. I se părea că timpul trece atât de greu, încât soarele nu va mai răsări niciodată în ziua de mâine. În timpul nopții, se trezi de o mulțime de ori ascultând cântatul cocoșilor. Într-un târziu, reuși să distingă conturul verde al frunzelor de viță de vie de albastrul bobocilor care abia înfloriseră și astfel își dădu seama că era aproape dimineața și putea să se scoale ca să-și înceapă primele rugăciuni.

Își trase pe el niște haine învechite fără a face zgomot ca nu cumva să-i scoale pe cei ai casei adânciți în somnul dulce de dimineață. Ieși din casă pe nesimțite și, cu pasul rar, se îndreptă spre fântâna de dincolo de porțile cetății. Acolo se spălă și mănca ceea ce-i rămăsese din cina din seara trecută – un ou fiert tare, o bucată de pește și niște pâine neagră. Dar ceasul matinal și emoțiile îi luaseră până și pofta pentru acea gustare.

În curând, în jurul fântânii se creă o mare învălmășeală, căci caravana își făcea pregătirile pentru a porni, iar câțiva oameni responsabili cu organizarea convoiului adăpau cămilele.

Ioel se retrase timid la o parte. Cu mâna streășină la ochi, încerca să distingă în mulțimea de oameni care veneau mereu, chipul blând al tâmplarului Fineas. Începu să-i fie teamă că prietenul lui nu avea să ajungă la timp și că toată bucuria și planurile lui aveau să se spulbere. Dar abia trecură două minute, și Ioel îl putu vedea pe Fineas apropiindu-se, cu un toiag într-o mână, de care se sprijinea, și cu o traistă nu prea mare în cealaltă. Când se văzu urcat pe cămila îngenunchiată, băiatului i se opri inima în loc de încântare și emoție. Când cămila se ridică greoi de pe pământul uscat, Ioel își încordă cu putere trupul și se ținu strâns de șa de

teamă să nu cadă. Când se văzu sus pe spatele cămilei, nu putu să nu se întoarcă spre Fineas și să nu-i zâmbescă în semn de mulțumire.

O, cât de bine era să fii dus fără durere sau efort! Cine știa oare câtă suferință îi cauza mersul pe jos? Legănându-se în șa, atât de sus față de călătorii pedestri, i se părea că era pe altă lume. Păsărelele treceau pe deasupra, parcă voind să-l salute, iar sus, în înaltul cerului, o ciocârlie încă nu-și

terminase cântecul de dimineață. Mieii behăiau pe pășune și mugetul vitelor se auzea de peste toate dealurile.

Băiatului nu-i scăpa nicio scenă, niciun sunet; toată dimineața a mers călare fără să vorbească, fără nicio îngrijorare în inimă. La prânz, s-au oprit pe o mică pajiște, lângă o plantație de măslini, unde un izvor rece curgea dintre stânci.

Fineas și-a întins merindele la o mică distanță de ceilalți și au mâncat repede, căci călătoria și aerul proaspăt al dimineții le crescuse pofta de mâncare. După ce mănca, Ioel se întinse pe iarbă, ca să se odihnească și adormi în clipa când închise ochii din cauza soarelui arzător al amiezii.

Când se trezi, după aproape un ceas, auzi glasul lui Fineas care vorbea la o mică distanță cu un bătrân ce venise călare pe una din cămilele din fruntea caravanei.

Lui Ioel i se păru că vorbesc despre minunea Nazarineanului, fiindcă bătrânul, în timp ce-și netezea barba albă, spunea:

„Dar oamenii sunt mult mai înclinați să se minuneze de o eclipsă de soare, decât de faptul să el răsare în fiecare dimineață. Uite, prietene!” și bătrânul arată spre o viță sălbatică ce se cățăraseră pe un copac din apropiere. „Vezi ciorchinele acelea de struguri? În ei este o minune constantă. În fiecare zi, apa de la rouă și de la ploaie se transformă în boabele de struguri. Țărâna și raza de soare se transformă în sucuri înmiresmate. Totuși, noi nu ne mirăm deloc.”

„Nu”, răspunse Fineas, „fiindcă aceasta se face de către mâna lui Dumnezeu.”

„De ce nu poate fi și asta făcută de mâna lui Dumnezeu?” întrebă bătrânul. „Adică vreau să spun, minunea de la nunta din Cana.”

Fineas tresări brusc. „Cum?”, întrebă el. „Vrei să spui că ar fi posibil ca acest prieten al meu din Nazaret să fie Trimisul lui Dumnezeu?”

„De ce nu? Nu este acesta timpul potrivit pentru venirea lui Mesia?”, rosti bătrânul solemn. „Nu ar fi potrivit ca El să-și anunțe venirea prin minuni și semne?”

Ioel stătea nemișcat și medita la ceea ce auzise. Ca orice alt israelit din timpul acela, știa că un Izbăvitor fusese promis poporului său. Citise de nenumărate ori profețiile care vorbeau despre venirea unui Împărat ce se trăgea din rădăcina lui David; de nenumărate ori își imaginase bătăliile care vor avea lor între națiunea lui călcată în picioare și armatele biruitoare ale Cezarului. Cândva, undeva, îi aștepta izbăvirea. Credea din toată inima că ziua aceea se apropiase, dar nu îndrăznea să spere nici măcar în vis că aceasta se va întâmpla în timpul vieții lui. Se ridică să asculte mai atent, fiindcă bătrânul începu să vorbească din nou.

„Cu vreo treizeci de ani în urmă”, spuse el încet, „m-am dus la Ierusalim ca să mă înscriu pentru darea birurilor, fiindcă decretul împăratului roman era aspru și nimeni nu scăpa fără să se înscrie. Tu ești prea tânăr ca să-ți amintești recensământul acela, Fineas, dar fără îndoială ai auzit despre el.”

„Da!”, răspunse Fineas respectuos.

„Stăteam lângă poarta Iope și mă târguiam cu un om de la care cumpăram o cușcă cu cinteze aurii, pe care doream să le duc fiicei mele. Deodată, cineva începu să ne vorbească. Când ne-am întors, am văzut câțiva oameni ciudați, călare pe cămile, care ne întrebau ceva cu privire la drum. Erau îmbrăcați în veșminte scumpe. Ornamentele și clopoțeii de argint de la cămile, cât și hainele lor, dovedeau că sunt bogați, iar fețele lor arătau că sunt înțelepți din țări îndepărtate.

Noi i-am salutat cu respect, dar când le-am auzit întrebarea, am rămas înmărmuriți și n-am mai putut să vorbim.

«Unde este Împăratul Iudeilor născut de curând? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui. »

Vânzătorul de păsări s-a uitat la mine și eu m-am uitat la el cu gura căscată. Străinii și-au continuat drumul înainte ca noi să ne dezmeticim. După aceea, au apărut tot felul de zvonuri și, prin tot Ierusalimul, lumea se aduna în cete și discuta despre aceeași întrebare ciudată și despre acești oameni misterioși. Până și împăratul a fost interesat și a dorit să vorbească cu ei.”

„A putut cineva să le dea răspuns?”, întrebă Fineas.

„Nu, dar în inima mea a rămas atât de întipărit gândul că Mesia s-a născut, încât în acești treizeci de ani care au trecut de atunci, mi-am pus de mii de ori întrebarea: «Unde este Împăratul Iudeilor? » Fiindcă și eu doresc să-l găsesc și să mă închin Lui. Când vin înapoi din Damasc, vreau să merg imediat la Cana și să-L caut pe acest făcător de minuni.”

Cuvintele bătrânului îl impresionară adânc pe Ioel. În timp ce-și continuau călătoria și urcau tot mai sus printre dealuri, se gândea numai la Împăratul Iudeilor. Așa olog cum era, poate că va avea șansa să vadă izbăvirea lui Israel și pe un fiu al lui David iarăși pe tron.

Continuă-ți drumul călare pe cămilă, micule călător și fii fericit în visările tale! Timpul se apropie; Împăratul vine să fie încoronat, dar cu spini. Împărăția Lui nu vine să izbească privirile, ci va fi cu pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt.

CAPITOLUL III

ÂND umbrele nopții coborau peste dealuri, caravana s-a oprit și câteva corturi au fost ridicate pentru timpul nopții lângă un pâraiaș în care se vărsa apa unui izvor dintre stâncile de deasupra.

Ioel, istovit de călătorie și atât de mișcat de veștile auzite, s-a bucurat să se așeze pe o pătură pe care Fineas o luă de pe cămilă și i-o întinse să se culce. Cu ochii pe jumătate închiși, băiatul privi cum ceilalți au făcut focul și au pregătit cina.

„Mă întreb ce ar face unchiul Laban dacă ar fi aici”, îi spuse el lui Fineas zâmbind amuzat. „Uite cum mănâncă oamenii aceștia cu mâinile murdare! Cât de puțin respect au pentru Lege! Unchiul Laban mai degrabă ar posti toată viața decât să mănânce ceva pregătit la focul acestor oameni. Parcă-l văd trăgându-și colțurile mantiei și umblând pe vârfurile sandalelor cu frica de a nu se atinge de ceva necurat.”

„Unchiul tău Laban este un om bun”, răspunse Fineas, „și este atent să nu calce Legea.”

„Da”, spuse băiatul, „dar îmi place mai mult cum ești dumneata, că ții posturile, îți spui rugăciunile, Îl iubești pe Dumnezeu și-ți iubești semenii. Unchiul Laban este foarte atent cu primele două lucruri. Cât despre celelalte două, nu sunt chiar atât de sigur. În ceea ce mă privește, viața este prea scurtă ca să-mi spăl mâinile în fiecare minut.”

Fineas îl privi pe băiat cu seriozitate și se gândi cât de multe știa pentru vârsta lui. O asemenea independență în

gândire era neobișnuită pentru un copil nenorocit ca el. Nu era sigur cum ar fi trebuit să-i răspundă, așa că începu să scoată fructele și pâinea pe care le adusese pentru cină. În dimineața următoare, după ce caravana își urmă propriul drum, ei au pornit pe o cărare îngustă și spinoasă care trecea printre niște dealuri cu pășuni pline de turme de oi și de capre. Roua era încă pe iarbă și aerul era atât de proaspăt și dulce la altitudinea aceea, încât Ioel mergea destul de repede, cuprins de un sentiment deosebit de tărie și vigoare.

„O, uite!”, spuse el bătând din palme de bucurie când după o cotitură a cărării au văzut o cascadă mică a pârâului din care băuseră apă în seara precedentă.

Poezia psalmilor umplu inima și gândul acestui mic israelit iubitor de frumusețe. Cu glasul șoptit, începu să rostească:

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numei Lui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.”

(Psalmul 23)

„O, Rabbi Fineas, ți-ai închipuit vreodată că undeva pot fi pășuni atât de verzi și o apă atât de limpede și rece?”

Văzând fața radioasă a băiatului, Fineas zâmbi și spuse:

„Da, pământul este al Domnului cu tot ce este pe el. Avem într-adevăr o moștenire frumoasă.”

Își continuă drumul tăcuți, ascultând cântarea înălțătoare a naturii și minunându-se de frumusețile ce-i înconjurau. La lumina albă a zilei împrejurimile pâlpâiau când în culori galbene, când în umbre albe, orbitoare. După ce au înconjurat încă un deal, în fața lor au văzut o casă neobișnuit de mare pentru un asemenea loc – întreaga atmosferă inspira bogăție și confort.

„Călătoria noastră este pe sfârșite acum”, spuse Fineas. „Aceasta este casa lui Natan ben Obed. Toate turmele și cirezile pe care le-am văzut în ultima jumătate de ceas sunt ale lui. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu el și vom rămâne până după Sabat.”

Erau de bună-seamă așteptați, fiindcă un slujitor a ieșit din casă alergând să-i întâmpine. Le-a deschis poarta și i-a condus într-o curte umbrită. Acolo, altul le-a scos sandalele prăfuite și le-a dat apă să-și spele picioarele. Abia terminaseră când un om bătrân a apărut în ușă. Barba lui lungă și părul îi erau la fel de albe ca turbanul pe care-l purta.”

Fineas s-ar fi aruncat la pământ înaintea lui, dar bătrânul nu l-a lăsat, prinzându-l de mâini și sărutându-l pe amândoi obraji.

„Pacea să fie peste tine, fiu al bunului meu prieten Ișai!”, spuse el. „Bine ai venit!”

Ioel stătea nemișcat în spatele lui Fineas. Era întotdeauna timid când întâlnea străini, dar atitudinea cordială a bătrânului îl făcu să se simtă în largul lui. În următoarele zile a fost lăsat să-și petreacă timpul mai mult singur.

Afacerea pentru care bătrânul îl chemase pe Fineas cerea discuții prelungite.

Într-o zi, s-au dus împreună călare până la niște pășuni la o oarecare distanță și nu s-au întors până la căderea nopții. Ioel nu le-a simțit lipsa. Petrecu ceasuri fericite în natura aceea splendidă. Oriunde se întorcea, găsea ceva care îl fascina. Un timp, a stat în fața ușii citind un sul de pergament pe care Sara, soția lui Natan ben Obed, i l-a adus. Sara era o femeie vârstnică, îmbătrânită înainte de vreme, cu obraji înăspriți și fața arsă de soare. Cu toate acestea păstra pe chipul ei ceva dintr-o frumusețe trecută, accentuată de frumusețea interioară a sufletului. Doar iuțimea mâinilor ei și agerimea cu care se mișca prin gospodărie alungau de pe chipul ei urma anilor și oricine ar fi văzut-o în acele clipe s-ar fi minunat de hărnicia ei.

După ce Ioel citi o bună bucată de timp, auzi pe cineva cântând afară, într-un stil monoton, ca de bocet. Glasul acela semăna cu un vaiet, cu un murmur nelămurit, ca o chemare șoptită și tainică. Băiatul încercă să-și continue citirea nepăsător, dar peste puțin timp își dădu seama că truda lui de a ignora cântul acela era zadarnică. Puse pergamentul înapoi în cutia de unde fusese luat, apoi, acoperindu-și capul, se îndreptă schiopătând în direcția de unde se auzea cântecul.

După colțul casei, sub un stejar bătrân, o femeie stătea și bătea untul. De trei prăjini unite la vârf ca să formeze un trepied, atârna o pungă din piele de capră legată cu curele din piele, plină cu smântână. Femeia o bătea violent în ritmul cântecului ei de jale. Era desculță, îmbrăcată doar cu o rochie din in aspru și părul ei negru era acoperit cu o năframă roșie.

În momentul când îl zări pe Ioel, recunoscându-l ca fiind un oaspete al stăpânului ei, se opri din cântat și-i zâmbi.

Ioel nu știa ce să spună în această situație neașteptată și se gândi să o întrebe cum ar putea să ajungă la turmele de oi și la turnul de veghere. „Este destul de mult de mers”,

spuse femeia privindu-l îndoielnic; Ioel roși când văzu că ochii ei îi cercetau cocoșa și piciorul strâmb.

În momentul acela, Sara apăru de după colț și servitoarea repetă întrebarea stăpânei.

„Bineînțeles”, spuse Sara. „Trebuie să mergi să vezi turmele noastre și păstorii. Avem o mulțime, împrăștiați pe toate dealurile acestea. Roda, cheamă-l pe fiul tău și spune-i să aducă măgărușul cu care merge el întotdeauna la piață.”

Femeia își lăsă lucrul și în câteva minute se întoarse cu un băiat de vârsta lui Ioel, care ducea un măgăruș cu o singură ureche. Ioel știa motivul pentru care măgărușului îi lipsea urechea. Cândva, trebuie să fi intrat în câmpul unui vecin, și proprietarul a avut libertatea să-i taie o ureche drept pedeapsă. Băiatul care-l ducea de frânghie, purta o cămașă lungă și aspră din păr de capră. Picioarele lui erau arse de soare și se uita în cruciș. Făcu o mică plecăciune înaintea stăpânei.

„Boaz”, spuse ea, „acest băiat este oaspetele stăpânului tău. Ia-l și arată-i turmele și cirezile. El nu cunoaște viața unui păstor, așa că va trebui să-i explici totul. Dar stați!”, adăugă ea și se întoarse spre Ioel. „Nu aveți timp să le vizitați pe toate înainte de prânz, așa că vă dau niște merinde ca să vă puteți bucura de o zi întreagă afară pe câmp.”

În timp ce coborau la vale, Ioel aruncă o privire asupra însoțitorului său. „Cât de caraghios arată sărmanul!”, se gândi el. „Mă îndoiesc că știe ceva mai mult decât să tragă de funie bestia pe care sunt eu. Mă întreb dacă se bucură vreodată de frumusețea naturii care-l înconjoară. Cât de mult mă bucur că nu sunt în locul lui!”

Boaz, pășind desculț prin praf, trăgea cu coada ochiului la cocoșa lui Ioel și se cutremura. „Cât de groaznică trebuie să fie soarta lui”, se gândea el. „Și ce mult mă bucur că nu sunt ca el.”

După un timp destul de scurt, Ioel află că ciobănașul avea un creier destul de ager sub părul acela încâlcit. Chiar dacă avea ochii încrucișați, știa unde să caute cuiburile de vrăbii prin tufișuri. Deși avea acest mare defect, își scotea praștia și lovea cu piatra exact la țintă.

„Cât de departe poți să tragi cu ea?”, întrebă Ioel.

Drept răspuns, Boaz se uită de jur-împrejur căutând un obiect asupra căruia să-și încerce măiestria, apoi arătă cu degetul spre un uliu care se învârtea încet în înaltul cerului. Ioel îl văzu luând o piatră și punând-o în praștie, dar nu crezu că băiatul îl va putea lovi de la o asemenea distanță. Piatra şuieră prin aer ca o săgeată, iar pasărea căzu la pământ.

„Vezi?!”, exclamă Boaz în timp ce alerga să o ia plin de mândrie. „Am lovit-o în cap.” Ioel îl privea cu un respect tot mai mare. „Așa trebuie să fi fost și praștia cu care David l-a omorât pe Goliat!”, spuse el, dându-i-o înapoi după ce o examină cu atenție.

„Împăratul David?!”, repetă Boaz ursuz. „Mi se pare că am auzit de el, dar nu știu cine este Goliat.”

„Unde ai trăit toată viața?”, strigă Ioel plin de uimire. „Am crezut că toți știu despre David și Goliat. N-ai fost niciodată la o sinagogă?”

Boaz dădu din cap. „Prin părțile acestea nu sunt sinagogi. Stăpânul ne cheamă în casă și ne citește în fiecare Sabat, dar eu întotdeauna adorm când stau liniștit, așa că mă ascund în spatele cuiva și mă odihnesc. Păstorii discută destul de mult unii cu alții despre asemenea lucruri, dar nu prea am timp să stau cu ei, fiindcă tot timpul am treburi.”

Șocat de o asemenea ignoranță, Ioel începu să-i povestească viața păstorului-rege cu atâta elocvență, încât Boaz se opri din mers ca să-l asculte. Văzând aceasta, măgărușul se opri și el, dădu ușor din urechea pe care o mai avea și adormi; dar Boaz asculta, mai atent și mai curios decât fusese vreodată în toată viața lui.

„Cine ți-a spus povestea asta?”, întrebă Boaz trăgând aer în piept când Ioel termină.

„Am citit-o eu însumi”, răspunse mândru băiatul de pe măgar.

„O, poți să citești?”, întrebă Boaz privindu-l așa cum se uitase și Ioel la el când a omorât uliul. „Nu pot să înțeleg cum cineva poate să citească. Mă uimește cum oamenii se uită la cârlioanele acelea negre și spun că sunt râuri, și turme, și împărați, și războinici. M-am uitat și eu odată la sulul acela de pergament, când stăpânul ne citea despre o mare luptă, dar n-am văzut nimic care să semene cu un luptător sau cu o sabie, deși el le spunea la fiecare pe nume. Erau câteva semne mici care păreau să semene cu niște pietre de praștie, dar mai mult de-atât, n-am înțeles nimic.”

Ioel râse atât de tare, încât răsunară dealurile de glasul lui și-l trezi și pe bietul măgăruș. Râse cu lacrimi în ochi, dar Boaz nu părea să fie deloc deranjat sau jignit, deși arăta ca și cum nu înțelegea motivul râsului lui Ioel. Doar se opri să mai aleagă câteva pietre pentru praștie în timp ce-și continuau drumul.

Nu după mult timp, ajunseră la câțiva din păstori – bărbați puternici îmbrăcați în piei, cu părul încâlcit și cu fețele arse de soare. Cât de puțin își dădeau seama de ceea ce se întâmpla în lumea de dincolo de câmpiile lor! În timp ce Ioel povestea cu ei, își dădu seama că întrecerile Cezarului și crimele lui Irod ajunseseră la urechile lor doar ca niște zvonuri vagi. Habar nu aveau de războaie și de luptele politice care se desfășurau pe arena lumii în timpul acela. Îi puteau vorbi despre turmele lor și despre credința lor, la fel de simplă ca viața pe care o duceau.

Ioel, cu înțelepciunea învățată de la rabini, se simți superior lor, dar se bucură de timpul petrecut acolo. Împreună cu Boaz, au mâncat din prânzul bogat primit de la Sara, au băut apă în niște căni pe care le-au făcut din frunze de stejar și au adormit amândoi ascultând cântecul din fluier al

ciobanilor. După-amiaza târziu, i-a trezit un tunet îndepărtat. Păstorii au început să-și cheme turmele, iar câinii alergau dintr-o parte în alta, adunând caprele laolaltă. Ioel privea cerul înnorat înspăimântat. „Cine s-ar fi gândit la furtună într-o zi atât de frumoasă!”, exclamă el.

Boaz se uita nepăsător la orizont. „M-am gândit la așa ceva”, spuse el, „fiindcă atunci când veneam azi dimineată, nu erau pânze de păianjen în iarbă și furnicile nu-și deschisera ușile mușuroaielor. Acestea sunt semne de ploaie, însă m-am gândit că timpul ploilor a trecut de o săptămână. Mă bucur întotdeauna când se termină sezonul ploios, dar asta va fi o ploaie zdravănă.”

„Ce facem?”, întrebă Ioel.

Boaz se scărpină în cap, apoi privindu-l pe Ioel, îi spuse:

„Tu sigur nu poți ajunge acasă pe măgăruș înaintea ploii, iar stăpânii se vor îngrijora cu privire la tine. Cel mai bine ar fi să te duc la stână, unde poți să rămâi la noapte liniștit. Eu alerg acasă să le spun unde ești și vin după tine mâine dimineată.”

Ioel ezită, gândindu-se că va trebui să-și petreacă noaptea în stână împreună cu acești oameni străini, dar încă un tunet puternic care răsună mai aproape, îl făcu să nu-și mai exprime nemulțumirea. Până când măgărușul l-a dus la deal până la stâna din jurul turnului de veghere, păstorii au ajuns și ei la porți cu turmele. Ioel îi urmări cum băgau oile prin strungă, una câte una. Fiecare își număra oile și le băga la adăpost. Păstorii s-au refugiat într-o colibă construită pe coasta dealului. Boaz îi arătă lui Ioel unde să intre, apoi duse măgărușul într-unul din grajduri și porni spre casă în fugă.

Întinderea cerului fu luminată deodată de un fulger orbitor urmat de un tunet puternic ce zgudui coliba din temelii și îl făcu pe băiatul adăpostit acolo să tremure de spaimă. Vântul şuiera și gema de dezlănțuit, izbind cu putere crengile copacilor unele de altele. Ioel auzi un strigăt și se

uită în zare. Boaz alerga parcă împins de furtună. La viteza aceasta va fi imediat acasă. Alerga atât de tare, încât lui Ioel i se părea că zboară. Când a ajuns în vârful dealului, s-a oprit o clipă, s-a întors și i-a făcut semn cu mâna. Silueta lui plâpândă se proiecta pe întinderea încețoșată a unui cer neguros.

Ioel îl urmări până când acesta dispăru după deal. Apoi, picături mari de ploaie începură să lovească cu putere frunzele copacilor și acoperișul colibei sub care se adăpostiseră și păstorii. Unul din ei se ridică să tragă ușa, dar se opri deodată cu mâna întinsă.

„Ascultați!”, exclamă el.

Ioel auzea numai fluieratul vântului printre crengile copacilor, dar, datorită experienței, auzul fin al păstorului deslușea printre atâtea zgomote, behăitul slab al unui miel, rătăcit undeva, în depărtare.

„Mă gândeam că am greșit la numărătoare; treceau atât de repede prin strungă, încât am pierdut socoteala.” Se îndreptă spre un rând de cuie mari bătute într-un perete, luă un felinar ce stătea agățat acolo și îl aprinse; apoi, încheindu-și jocul mai strâns, chemă un câine la el și ieși în întunericul tot mai neguros.

Ioel rămase nemișcat, urmărind lumina felinarului ce pâlpâia tot mai stins în vreme ce omul se îndepărta cu pași grăbiți prin întunecimea ce se așternuse. Câteva clipe mai târziu răzbătură până la ei ecourile lungi ale glasului păstorului ce-și chema la sine mielulețul pierdut; vreme îndelungată nu se mai auzi decât furtuna dezlănțuită ce lovea cu furie și putere în mica și neînsemnata colibă, astfel că cei adăpostiți acolo fură nevoiți să stea sprijiniți cu spatele de ușă pentru ca aceasta să nu fie deschisă de vijelia de afară.

Fulgere orbitoare străpungeau neconținut văzduhul. Vântul urla dinspre munte și bătea în colibă atât de tare, încât Ioel abia mai putea să respire de frică. Se făcuse miezul nopții și păstorul tot nu venise. Ioel începu să se preocupe de

soarta celui plecat în căutarea mielului și, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât teama pune mai adânc stăpânire pe inima lui, făcându-l să tremure. Până și ceilalți păstori erau neliniștiți cu privire la el.

Într-un târziu, băiatul adormi într-un colț, pe o grămadă de piei de capră. Nu după multă vreme fu trezit de un strigăt răgușit. Încă somnoros, băiatul se ridică și, apropiindu-se de ușa colibei, privi afară printre crăpăturile prin care pătrundeau primele raze de lumină ale acelei dimineți cenușii. În fața adăpostului în care se găsea, Ioel îl zări pe păstorul plecat pe timpul furtunii, dornic să găsească mielul rătăcit. Picioarele și mâinile lui erau zgâriate de pietre și de spini. Până și fruntea îi era zgâriată de crengi. Noroiul de pe hainele lui arăta de câte ori alunecase și căzuse pe cărările abrupte. Ioel observă plin de compasiune cum acesta șchiopăta, dar avea pe umeri mieluşelul pe care-l căutase atâta timp. Ceilalți păstori au scos un strigăt de bucurie, iar Ioel nu putu să nu zâmbească plin de admirație.

„Cât de puternic și de curajos este păstorul”, se gândea el. „Și-a riscat viața pentru un singur mieluşel sărman!” Inima copilului era pătrunsă de dragostea păstorului, dar acesta, fără să creadă că ar fi făcut ceva mai mult decât simpla lui datorie, încă ținea în brațe mieluşelul care tremura.

Ioel, care era deja înfometat deoarece în seara trecută nu mâncase nimic, se gândea să se urce pe măgăruș și să pornească singur, când deodată îl zări pe Boaz apropiindu-se. Acesta îi aducea niște plăcinte cu brânză pe care să le mănânce la întoarcere.

Boaz era tăcut și privea scrutător spre Ioel, în vreme ce acesta încerca să-și potolească foamea. Era ceva întrebător în privirea lui, iar când Ioel termină de mâncat întâia plăcintă, Boaz îndrăzni să spună:

„Ai fost dintotdeauna așa?”, rosti el pe neașteptate, arătând cu degetul spre piciorul și spatele cocoșat al băiatului.

Acum, întrebarea nu-l mai răni așa de mult ca de obicei și începu să-i povestească lui Boaz despre băiatul samaritean care îl nenorocise. Niciodată nu putuse povesti necazul fără să devină foarte mânios. Și de data aceasta, ca de fiecare dată, când își sfârși de împărtășit întreg necazul, era de-a dreptul mânios și se simțea atât de puternic, încât în acele clipe era gata să-și pedepsească răufăcătorul fără pic de milă.

„Eu unul, m-aș răzbuna pe el!”, spuse Boaz cu o privire plină de mânie.

„Cum te-ai răzbuna?” , întrebă Ioel. „L-ai ologi și tu pe el?”

„Mai rău decât atât!”, exclamă Boaz, oprindu-se să tragă cu praștia într-o frunză din vârful unei crengi din apropiere și găurind-o exact prin mijloc. „L-aș orbi! Este mult mai rău să fii orb decât olog.”

Ioel închise ochii și, șchiopătând, începu să orbăcăie prin jurul colibeii, fără să-și deschidă pleoapele.

„Este groaznic! Dacă n-aș mai fi putut să-mi deschid ochii niciodată?! Da, Boaz, ai dreptate”, exclamă el. „Este mai rău să fii orb, așa că mi-ai dat o idee bună. Într-o zi, am să-l orbesc pe Rehum!”

Deși subiectul minunii din Cana era mereu în mintea lui Fineas și de multe ori aproape pe buzele lui, nu-i vorbi despre aceasta gazdei sale până în seara dinaintea despărțirii.

După ce au cinat, în timp ce Fineas îi povestea despre prietenul său din Nazaret, Natan ben Obed se sculă deodată de pe scaun și întrebă:

„Ce vârstă are prietenul acesta al tău?”

„Cred că are vreo treizeci de ani”, răspunse Fineas. „Este puțin mai tânăr decât mine.”

„Unde s-a născut?”

„Mi se pare că am auzit vorbindu-se că s-ar fi născut la Betleem, deși a locuit întotdeauna în Nazaret.”

„Ciudat, ciudat!”, exclamă gazda, netezindu-și barba albă gânditor.

Ioel se întinse și, atingându-l pe Fineas pe umăr, îi spuse în șoaptă:

„N-ai vrea să-i spui lui Rabbi Natan despre steaua minunată care a fost văzută în timpul acela?”

„Ce stea?”, întreabă bătrânul trezindu-se ca dintr-un vis.

Când Fineas îi repetă conversația cu străinul de pe drum, Natan ben Obed schimbă câteva priviri semnificative cu soția lui.

„Trimite pe cineva să-l cheme pe baciul Heber”, spuse el. „Vreau să vorbesc cu el.”

Roda venise să aprindă candelarele. El îi ceru să aducă un scaun și să-l pună în mijlocul încăperii.

„Acest baci bătrân s-a născut în Betleem”, începu Natan ben Obed să povestească, „dar fiindcă fiii și nepoții lui lucrau la mine, a venit să locuiască cu noi, aici, în nord. Înainte, păzea turmele care aparțineau de Templu și erau folosite pentru jertfe. A trăit întotdeauna o viață simplă și curată și n-am cunoscut pe nimeni cu o credință mai pură ca a lui. Are deja mai mult de o sută de ani, așa că era destul de bătrân în preajma evenimentului pe care ni-l va istorisi.”

Un om foarte bătrân veni în cameră, rezemându-se de umerii a doi nepoți voinici de-ai lui. Aceștia l-au așezat încet pe scaun și au ieșit în curte să aștepte până îl puteau lua înapoi. Ca și păstorii pe care Ioel îi văzuse cu o zi înainte, și aceștia erau îmbrăcați în piei și arătau aproape sălbatici. Dar acest bătrân cu părul coliliu³, cu ochii împăienjeniți și cu mâinile zbârcite și tremurânde, stătea înaintea lor ca un patriarh. Bucurându-se de această invitație, își salută noua audiență și începu să le spună singura poveste pe care o iubea. Cu trecerea anilor, una câte una, steluțele memoriei lui se stinseră. Scene din trecut se întunecaseră, fețe binecunoscute fură uitate; nu-și mai putea aminti de multe

³ Încărunțit;

nume pe care altădată le știa la fel de bine ca pe al lui, dar această istorie îi era încă la fel de proaspătă și reală ca în noaptea când s-au întâmplat evenimentele. Cuvintele lui erau simple și glasul slăbit îi tremura; dar vorbea cu o convingere care îl făcu pe Ioel să se apropie tot mai mult până când îngenunche înconștient lângă genunchii bătrânului, fascinat de povestea minunată.

„Împreună cu fiii și nepoții mei păzeam turmele într-o noapte, pe câmpie”, începu baciul bătrân. „Era o noapte liniștită și răcoroasă și în acele clipe nici unul dintre noi nu părea prea dornic de vorbă. Stăteam îngândurați, uitând parcă de toate, cu privirile pierdute pe miriștea cenușie, într-o contemplare nesfârșită. Deodată, peste dealuri și peste câmpii, a strălucit o lumină mare, mai strălucitoare decât lumina soarelui, ziua în amiaza mare. Era o lumină cerească, încât ne-am dat seama că vedeam gloria Domnului și, înspăimântați, ne-am aruncat la pământ, acoperindu-ne fețele. Și, iată! Un înger din înaltul cerului ne-a vorbit din mijlocul luminii, spunându-ne:

«Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Christos Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți lui.» (Luca II:10-14)

O, ce cântare măreață și glorioasă a umplut văzduhul după aceea! Ni se părea că suntem în cer, și din noaptea aceea am purtat mereu în suflet amintirea acelor simțiri sfinte și înălțătoare!”

Bătrânul baci se opri cu fața atât de luminată, încât ascultătorilor săi li se părea că aud iarăși corul acela îngeresc

– cor care răsunase pe câmpia secetoasă și neînsemnată a Betleemului, în noaptea aceea plină de mister.

Au urmat câteva clipe de tăcere solemnă, apoi bătrânul continuă:

„După ce îngerii au plecat, am vorbit între noi și-am pornit în grabă la Betleem. L-am găsit pe copilaș într-o iesle împreună cu Maria, mama lui. Ne-am aruncat cu fața la pământ înaintea Lui și ne-am închinat. Au trecut treizeci de ani de la nașterea lui Mesia, Izbăvitorul lui Israel; și stau mereu și mă întreb unde este și când Își va izbăvi poporul. Cu siguranță, se apropie timpul când Își va lua împărăția. O, Doamne, nu lăsa pe robul Tău să coboare în țărână până când ochii care au privit copilașul nu vor vedea pe Împărat în gloria Lui!”

Ioel rămase ingenuncheat lângă bătrânul Heber, fără să facă o mișcare. Nu înțelegea prea multe lucruri din cele povestite, însă, în loc să se lase cuprins de îndoială, băiatul încercă să recapituleze tot ce auzise și să pună toate aceste noutăți și informații în ordine. Un copil nou-născut slăvit de îngeri și proclamat de o stea strălucitoare din răsărit! Cu treizeci de ani mai târziu, un om transformă apa în vin cu un singur cuvânt!

„Dar Îl voi vedea!”, exclamă glasul bătrânului Heber cu o convingere atât de sublimă, încât găsi ecou în fiecare inimă. A urmat însă o tăcere solemnă și atât de profundă, încât toți au tresărit atunci când glasul lui Ioel a răsunat ascuțit, dar triumfător, ca și cum ar fi fost inspirat de o influență divină:

„Rabbi Fineas, Cel ce a schimbat apa în vin la Cana, prietenul dumitale din Nazaret și copilul din Betleem, sunt unul și același!”

Inima tâmplarului era profund mișcată, dar era încă plină de îndoială. Nu că Christos nu s-ar fi născut, fiindcă tot ce învățase în timpul vieții lui îl făcea să se aștepte la acest eveniment, ci la gândul că Prea Alesul lui Dumnezeu,

Izbăvitorul națiunii lui Israel, ar putea fi prietenul lui din copilărie – acest gând era prea mult pentru el.

„Bătrânul pare să fi uitat orice altceva”, spuse Natan ben Obed, făcând semn bărbatilor de afară să-l ducă acasă. „Mintea lui este ștearsă aproape în întregime, pentru a păstra curată amintirea revelației acelei nopți sublime. El o repetă mereu și mereu, ori îl ascultă cineva, ori nu.”

Nepoții l-au ridicat ușor și l-au luat cu ei. Lui Ioel i se părea că fața lui zbârcită era luminată de o lumină interioară, nu din lumea aceasta, și că Dumnezeu îl ținea printre oameni numai pentru a le mărturisi din nou și din nou povestea minunată.

CAPITOLUL IV

N dimineata următoare, în fața porții lui Natan ben Obed se încolona o mică caravană. Se apropia sărbătoarea prăznuirii Paștelor, iar el, cu o mulțime din familia lui, pornea spre Ierusalim.

Familia și oaspeții mergeau în față pe măgari și pe catări. În urma lor veneau pe jos o mulțime de servitori care duceau mieii, caprele și boii ce aveau să fie aduși drept jertfă la Templu sau vânduți în Ierusalim altor pelerini.

De-a lungul drumului oamenii reparau podurile, curățau izvoarele și fântânile care urmau să fie folosite în curând de mulțimile de călători.

Toate mormintele din apropierea drumurilor erau văruite proaspăt cu alb – un alb strălucitor în comparație cu verzele copacilor, pentru a-i avertiza pe trecători de necurăția din ele, fiindcă, dacă cei care mergeau la praznic s-ar fi apropiat, chiar inconștient, prea mult de aceste morminte, ar fi fost socotiți necurați și nevrednici de a prăznui Paștele. Nimic nu scăpa ochiului ager al lui Ioel – de la lalelele și gălbenelele de pe câmp, până la viperele ce se cățarau pe zidul din piatră. Dar în timp ce privea curios în jur, nu pierdea niciun cuvânt din conversația prietenului său Fineas și a gazdei lui. Auzind profețiile pe care aceștia le citau mereu, mândria pentru națiunea lui îi umplea inima.

Toți cei care veneau dinspre Capernaum aveau câte ceva de spus despre noul profet care apăruse în Galilea. Când au ajuns la poarta cetății, au fost foarte dezamăgiți: El fusese

acolo, dar plecase. Natan ben Obed și caravana lui au rămas o noapte în Capernaum, apoi și-au continuat drumul spre Ierusalim și Fineas a mers cu ei.

„Tu vei veni cu noi anul viitor”, îi spuse el lui Ioel. „Atunci vei avea doisprezece ani și-i voi lua și pe copiii mei, împreună cu mama lor.”

„Încă un an!”, exclamă Ioel plin de bucurie. „Dacă anul care urmează trece la fel de repede ca anul ce a trecut, nu mai este mult!”

„Ai grijă de familia mea”, spuse Fineas la despărțire. „Poți să vii în fiecare zi la lucru, dacă vrei, ca și cum aș fi și eu aici; nu uita, Ioel, ești aproape un bărbat.”

„Aproape un bărbat!” Cuvintele răsunau în mintea lui toată ziua în timp ce tăia cu fierăstrăul, bătea cu ciocanul și șlefuiua lemnul. „Aproape un bărbat! Dar ce fel de bărbat? Olog și gârbov, lipsit de tăria cu care s-ar fi putut mândri și de dreptul lui de levit din naștere!” Niciodată nu putea nădăjdui să ajungă la statura împlinită și armonioasă a unui bărbat normal.

O ură și mai feroce începu să izvorască din inima lui pentru dușmanul care îl făcuse așa; era atât de plin de dorința răzbunării, încât nici nu mai putea lucra. Își strânse sculele și urcă scările înguste care duceau la acoperișul drept al casei lui Fineas. Acolo era o cameră din zăbrele subțiri de pin, peste care crescuse vița de vie, unde putea să se odihnească și să mediteze nederanjat.

Stând acolo, zări o mulțime de bărci mici cu pânze pe lacul albastru, în timp ce pe cer se adunaseră câțiva nori albi. Văzându-i, își aminti de turmele de pe pășunile lui Natan ben Obed. Atunci, într-un mod natural, își aminti de Boaz. Și-l imagina închizându-și ochii pe jumătate ca să țintească frunza din copac. I se păru că aude piatra şuierând prin văzduh, iar apoi pe Boaz spunând: „Eu l-aș orbi!” În clipa aceea, în mintea lui se nășteau tot felul de planuri imposibile. Își imagina că era pe un tron înalt, îmbrăcat în veșminte

strălucitoare de judecător, în timp ce în jurul lui erau o mulțime de soldați care așteptau să-i împlinească orice poruncă. O ușă s-a deschis și Rehum a fost adus înaintea lui în lanțuri.

„Care îți este porunca cu privire la acest prizonier, suverane?”, întreba un temnicer.

Ioel și-a închis ochii și a ridicat mâna în fața unei audiențe imaginare.

„Luați-l și torturați-l! Ardeți-i ochii cu fierul roșu! Să sufere cele mai groaznice dureri, dar să nu moară! Așa să se facă omului pe care regele vrea să-l pedepsească!”

Ioel era destul de copilăros ca să simtă o satisfacție reală în scena imaginară pe care și-o făurise. Dar când scena se spulberă, fu destul de matur ca să-și dea seama că nu se va întâmpla niciodată în realitate. Nu va putea fi niciodată într-o asemenea poziție de răzbunare, numai dacă...

În momentul acela i se părea că i-a venit o idee care ar fi putut face posibil planul lui. Fineas se va întâlni probabil cu prietenul lui din Nazaret la praznic. Ce ar putea fi mai natural decât ca vechea prietenie să fie restabilită? Cel care a schimbat apa în vin va alunga îndată împăratul care a profanat tronul lui Israel și se va instala în locul lui – un împărat în a cărui vene curge sângele împărătesc al lui David! Mesia avea să-și așeze împărăția, apoi..., apoi..., gândul lui sări până la cea mai înaltă limită a îndrăzelii sale.

Oare Fineas, care a fost prieten din copilărie cu împăratul, nu va fi înălțat la dreapta puterii acestuia? Prin el deci, va ajunge să se răzbune pe dușmanul lui. Gândul acesta îl făcu să se ridice inconștient în picioare. Stătea cu brațele întinse spre templul îndepărtat, asemenea unui profet din vechime. Strigătul de triumf al lui David coborî pe buzele lui.

„Tu mi-ai dat tărie în luptă!”, murmură el. „Tu mi i-ai dat pe dușmanii mei, ca să nimicesc pe cei ce mă urăsc!”

Un glas dulce și suav de copil răsună deodată de undeva din apropierea scărilor și îl făcu pe băiat să se trezească din visările lui înălțătoare.

„Oel! Oel!”, striga micuța Rut. „Unde esti?”

Apoi glasul lui Ișai adăugă: „Venim la tine să ne spui o poveste!”

Împreună cu alți șase tovarăși de joacă, cei doi copii urcară pe acoperiș.

Ioel, cu capul încă în nori, le povesti despre un împărat puternic care avea să vină să-i cucerească pe toți ceilalți împărați și să schimbe toate lacrimile în bucurii.

„Eu vreau să ne spui povestea cu David și Goliat sau cu urșii care au mâncat patruzeci de copii”, spuse Ișai.

Însă, în acele momente, lui Ioel numai la asemenea povești nu-i era gândul și nici chiar dispoziția lui sufletească nu s-ar fi potrivit defel cu lucrurile acelea. Folosindu-se de un pretext banal, scăpă de auditoriul lui, coborî scăările și ieși pe malul mării. Aici, aruncând lespezi în apă sau scriind cu un băț pe nisip, era liber să-și continue visările fascinante.

În următoarele două săptămâni, se lăsă de tot de lucru. Vizita vămilor și locurile publice, în speranța că va auzi vreo veste din Ierusalim. Se aștepta mereu să aibă loc o mare revoluție și nu putea să înțeleagă de ce oamenii erau atât de indiferenți. Înflăcărat de credința că omul acesta din Nazaret era cel în care stăteau toate speranțele națiunii sale, îl aștepta nerăbdător pe Fineas, ca să afle de la el dacă se mai întâmplase ceva deosebit.

Dar Fineas avu prea puține de povestit la întoarcere. A auzit de la alții că prietenul său a luat biciul într-o zi și i-a scos afară pe schimbătorii de bani din templu și pe cei care vând porumbei în curțile sfinte, considerate astfel din pricina existenței locașului de închinare, dar el însuși nu văzuse grozăvia acelei scene și, prin urmare, nu putea garanta nimic. Cunoscându-i blândețea și modul delicat de a se purta, Fineas

a fost mai degrabă surprins că el ar fi putut să facă o asemenea zarvă.

„Rabbi Fineas”, spuse Ioel cu glasul tremurând, „crezi că prietenul dumitale este profetul pe care-l așteptăm?”

Fineas dădu neîncrezător din cap. „Nu, Ioel, acum sunt chiar sigur că nu este.”

„Dar cum rămâne cu vestea îngerilor și cu steaua?”, insistă băiatul.

„Îngerii și steaua trebuie să-l fi proclamat pe altul. El este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată, dar nu are în el semeția și orgoliul unui rege, așa cum nici eu nu le am.”

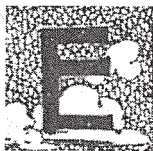
Răspunsul hotărât al tâmplarului părea să fi stins ultima picătură de speranță a băiatului. Abătut și dezamăgit, se întoarse la munca lui. Acum îi rămânea o singură șansă pentru a-și împlini obiectivul răzbunării sale: numai cu bani, iar banii îi putea câștiga numai prin muncă trudnică. Fineas se întreba adesea care era motivul pentru care Ioel muncea neîntrerupt în ciuda trupului său obosit și îndurerat. Învățase să confecționeze casete pentru pietre scumpe din lemn de santal și să sculpteze fel de fel de păhărele pentru miresmele folosite de doamnele de la curte.

De câteva ori, în cursul lunilor următoare, se rugă de niște prieteni să-l treacă lacul până în orașul Tiberia. Obținând favoarea străjerilor de la poartă prin felurite daruri făcute de mâna lui, reușea de fiecare dată să intre în palat.

Pentru doamnele de la curte, banii pe care i-i plăteau pentru obiectele de ornament, pentru acele mărunțișuri, nu însemnau mare lucru, dar pentru Ioel, punga de galbeni ascunsă la cingătoare era o adevărată comoară care creștea tot mai mult.

CAPITOLUL V

dimineța unei zile de Sabat în casa lui Laban, fariseul. Ioel, fiind singur în curte, putea să o audă pe mătușa lui vorbind cu copiii cei mai mici, pe care-i pregătea să-i ia cu ea la sinagogă.

Din camera de sus, de pe acoperiș, se auzeau niște glasuri necunoscute, fiindcă doi oaspeți sosiseră cu o zi înainte și vorbeau aprins cu gazda. Ioel, știa deja motivul vizitei lor.

Aceștia mai veniseră odată, când propovăduirea lui Ioan Botezătorul atrase mulțimile din toate cetățile de pe malurile Iordanului. Ei fuseseră trimiși atunci de autoritățile din Ierusalim pentru a cerceta ce fel de om era acesta care umbla prin pustie îmbrăcat în piei de cămilă, atrăgând oamenii cu ușurință și trezind atâta entuziasm. Acum veniseră cu același fel de misiune, dar din propria lor inițiativă.

Un alt profet se ridicase, despre care acest Ioan Botezătorul declarase că era mai mare decât el însuși. L-au văzut alungându-i pe schimbătorii de bani din Templu și au auzit o mulțime de vorbe cu privire la el, așa că l-au urmărit până acasă la el în micul sat al Nazaretului, unde l-au auzit vorbind în sinagogă.

Au văzut mulțimea care asculta cu răsuflarea întretăiată învățăturile pe care le dădea cu măiestrie și erau indignați că cineva atât de umil ca acest fiu de tâmplar avea îndrăzneala să declare că profețiile lui Isaia se împlineau în persoana lui. L-au văzut că plecase din casa natală și veniseră

la Ierusalim pentru a fi martori în cazul că acest impostor ar încerca să-i rățăască pe oameni cu pretențiile lui false.

Ioel auzise toate acestea, fiindcă glasurile lor aprinse spulberau liniștea adâncă a Sabatului și ajungeau până la el, zguduindu-i oarecum încrederea lui în acest prieten al lui Fineas. Acești oameni erau considerați niște „doctori” ai Legii. Când au coborât scările și au traversat curtea în drum spre slujba de dimineață de la sinagogă, băiatul s-a dat respectuos la o parte din calea lor.

Hainele lor lungi și largi, filacterele late, purtarea lor demnă, l-au impresionat profund. Știa că sunt înțelepți și buni, oameni al căror unic scop în viață era să păzească litera Legii până la cele mai mici detalii. I-a urmărit de la distanță până când au ajuns la sinagogă. În drumul lor nu au salutat pe nimeni, ci păseau cu capul plecat, în reverență, pentru ca meditațiile lor pioase să nu fie deranjate de lumea din afară. Mătușa lui plecase pe o cale mai scurtă, pe niște străduțe mai mici, după cum era obiceiul femeilor să meargă, cu fețele acoperite.

Sinagoga, sculptată din calcar alb, cu două rânduri de stâlpi mari din marmură, se înălța splendidă și era mândria cetății. Fusese construită de comandantul garnizoanei, care, deși era un sutaș roman, credea în Dumnezeuul evreilor și era iubit de întregul popor.

Ioel se uita la pragul de sus al ușii, unde toiagul lui Aaron și un vas cu mană, sculptate în piatră, le aducea aminte închinătorilor, în fiecare zi, de Mâna care i-a hrănit și i-a călăuzit din generație în generație. Ioel, trăgându-și piciorul bolnav după el, se strecură prin mulțime și găsi un loc în picioare, aproape de ușă. În față, pe scaunele de onoare, stăteau unchiul său împreună cu musafirii lui, împreună cu mai marii sinagogii. Un timp, își roti ochii în jur în căutarea omului a cărui faimă începea să se întindă în toată Galilea. Se zvonise că va veni acolo, dar Ioel văzu numai fețe cunoscute. Bătrânii se așezară toți pe scaunele lor.

Era poate pentru întâia oară când Ioel nu era atent la slujba sfântă din dimineața Sabatului. În vreme ce înaintea altarului se citea psalmul obișnuit, se rostea binecuvântarea, gândurile lui Ioel erau risipite în alte părți. Stătea cu capul plecat și pentru o clipă își închise ochii. Când unul din cărturari luă un sul pentru a citi câteva pasaje din Deuteronom, Ioel își ridică ușor privirea și și-o roti de jur-împrejur pentru ca în clipa următoare să cadă iar în visărilor lui. Însă în clipa când întreaga adunare se ridică în picioare, îndreptându-și fețele spre răsărit, băiatul se dezmetici și se hotărî să se concentreze mai mult la ceea ce urma să se facă în locul acela.

Cele optsprezece rugăciuni au fost rostite în tăcere de fiecare închinător devotat, apoi conducătorul a înălțat o rugăciune și toată adunarea a răspuns cu „Amin!”. Lui Ioel îi plăcea întotdeauna partea aceasta a serviciului și cântarea care urma.

Alt sul de pergament a fost adus. Băiatul a început să fie interesat. Poate că unul din musafirii unchiului său va fi invitat să citească din el și să vorbească adunării.

Nu! Era un străin pe care nu-l observase înainte, fiindcă ședea în spatele unui fruntaș mai înalt, care a fost invitat să stea în rândul din față. Inima băiatului bătea atât de puternic, încât sângele îi zvâcnea în tâmpile când auzi numele rostit de mulțime. Era prietenul prietenului său Fineas, Rabbi Isus.

În timp ce străinul deschise cartea și începu să citească din profeți, Ioel era numai ochi și urechi. Cuvintele erau cunoscute – cunoștea multe din ele pe dinafară, dar niciodată până atunci acele cuvinte nu-i străpunseră inima ca în momentele de față. Când a pus sulul la o parte și a început să vorbească, fiecare fibră din ființa băiatului zvâcnea, tremura și răspundea glasului ce învăța cu blândețe, dragoste și înțelepciune.

Întreaga adunare era fascinată, uitând totul în afară de cuvintele dătătoare de viață care le legănau inimile așa cum vântul leagănă grâul. Deodată se auzi un țipăt sălbatic, un fel de strigăt diavolesc care îi înfioră pe toți cei prezenți, făcându-i să se întoarcă ca să vadă de unde venea el. Lângă ușă era un om pe care toți îl cunoșteau – o ființă nenorocită despre care se spunea că era stăpânit de un duh necurat.

„Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret?”, strigă el cu un glas ce făcea să le înghețe celorlalți sângele în vene. „Ai venit să ne prăpădești? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.”

Urmă un foșnet, mai ales în partea femeilor, iar cei ce stăteau în apropierea lui se dădură înapoi îngroziți. Oamenii rămaseră încrămeniți în fața acestei întâmplări neașteptate. Unii dintre ei, mai curioși, stăteau ridicați pe vârful degetelor, dornici să vadă ceea ce avea să urmeze, în vreme ce alții, mult prea uimiți, stăteau neputincioși și intrigati. Și toți se lăsau purtați de acest val al neliniștii, toți, în afară de unul singur: Rabbi Isus era calm și cuprins de o pace adâncă; se vedea că mulți nu mai înțelegeau nimic.

„Taci și ieși afară din omul acesta!”, porunci El. Omul a căzut la picioarele Lui, iar în momentul următor s-a ridicat iarăși liniștit și perfect sănătos. Privirea sălbatică nu mai era în ochii lui.

Urmă un murmur îndelung și multe șoapte, apoi se făcu mult freamăt în partea femeilor. Contrar regulii sau obiceiului, o femeie în vârstă ieși din mulțime, coborî scările, își ridică vâlul înaintea tuturor, ca să ajungă la fiul ei care tocmai fusese vindecat. Cu un strigăt de fericire, căzu pe gâtul lui și-i leșină în brațe. Fiul o scoase afară și o duse în micuța lor casă, care avea să nu mai fie întunecată de umbra acelei nenorociri.

În ziua aceea nu se mai vorbi de nimic altceva, până când vestea altei minuni începu să se împrăștie prin cetate. Fineas, oprindu-se la casa lui Laban de la un serviciu de

după-amiază, a confirmat adevărul acesteia. Una din vecinele lui fusese grav bolnavă de friguri. Era soacra lui Simon bar Jonah⁴. Rabbi Isus fusese invitat să cineze în casa lui. Când a intrat, cei ai casei L-au rugat să o vindece. El a muștră boala și ea s-a ridicat imediat ca să-și ajute fiica să pregătească mâncarea pentru musafiri.

„Abigail a fost la ei ieri”, spuse Fineas, „să le ducă niște supă. Când a văzut-o pe femeia aceea bolnavă, nevasta mea credea că ar fi imposibil să trăiască până dimineață. Eu am văzut-o doar câteva ceasuri în urmă și este perfect sănătoasă!”

Când soarele asfințea și Sabatul era spre sfârșit, o mulțime de nenorociți se îndreptau din toate direcțiile spre casa lui Simon bar Jonah. Erau bărbați în puterea vârstei ce-și cărau pe târgi bolnavii, împinși de speranța ce încolțise iar în inimile lor pustiite de necredință. Veneau mamele cu ochii împăienjeniți de lacrimi, ducându-și pe brațe odraslele încercănate de boala ce le rodea mădulele. Erau aduși paralizații, ologii, orbii și leproșii și atâția alții alergau spre acest străin care le putea reda liniștea, vindecându-le bolile.

O priveliște greu de descris în cuvinte omenești se desfășura în curtea aceea când soarele se îndrepta spre asfințit. Raze roșiatice mângâiau blând fețele chinuite de necazuri, redându-le în priviri licărirea nădejdi, zâmbetul pe buze și lacrimi de bucurie și mulțumire în ochi. Nădejde pentru cel deznădăduit! Balsam pentru cel oropsit în trup și în spirit! A fost bucurie aproape în fiecare casă din Capernaum în noaptea aceea, fiindcă nimeni nu a fost respins. Nimeni nu a fost refuzat. Este scris: „El și-a pus mâinile peste fiecare din ei și i-a vindecat pe toți.”

Laban, ca să nu fie mai prejos decât musafirii săi în zel și devotament față de Lege, nu a urmat mulțimile.

---

⁴ Sau: Simon, fiul lui Iona;

„Să se ducă toți neciopliții și toți oamenii de nimic după învățături ciudate și prooroci mincinoși”, declară el. „Cât despre mine și casa mea, noi vom rămâne la credința adevărată a părinților noștri.”

Cei trei farisei au rămas în camera de sus, discutând despre noul învățător și scuturând aprig capetele lor înțelepte.

„Este împotriva Legii să vindece în ziua de Sabat”, declarară ei. „A călcat Legea de două ori astăzi, în mod deschis! Acesta va aduce întreaga Galilee în rătăcire.”

Dar pe cei din Galilea îi interesa prea puțin cât de mult se îndepărta cărarea lor de religia fariseilor, atâta timp cât îi ducea la viață și vindecare.

Jos, în grădină, copiii se cățarau prin copaci și pândeau printre frunzele de viță de vie la mulțimile cărora ar fi dorit să li se alăture, dacă nu s-ar fi temut de poruncile stricte ale lui Laban. Au văzut pe oamenii pe care-i cunoșteau, trecând unul câte unul, cărând bolnavii pe târgi, unii rezemându-se de umerii prietenilor lor. Un om se târa anevoie pe coate și pe genunchi.

După un timp aceeași oameni începeau să facă cale-ntoarsă.

„Uite, vino repede, Ioel!”, îl strigă unul dintre copii. „Uite-l pe Simon ben Levi. Uite, nu mai este paralizat! Și nici nu mai tremură! Și uite-o pe Marta, care locuiește lângă mătușa Rebeca! N-ai văzut ce albă era când o duceau pe targă mai-nainte? Uite cum zburdă și strigă de bucurie acum!”

Copiii nu se puteau îndoi de cele ce vedeau cu ochii lor, când vecinii pe care-i cunoscuseră toată viața lor bolnavi și zăcând pe pat, veneau înapoi sănătoși, cântând și lăudând pe Dumnezeu. A fost o scenă pe care nu puteau să o uite niciodată. Au privit printre crengi până s-a întunecat și până când ultimul vindecat s-a întors fericit acasă.

În timp ce cei trei farisei de pe acoperiș făceau planuri dușmănoase împotriva Marelui Vindecător, copiii adunau în inimile lor simple aceste dovezi ale puterii și dragostei Sale,

apoi, strângându-se în jurul lui Ioel pe prag, ascultau uimiți povestea pe care acesta o auzise de la bătrânul baci Heber – povestea îngerilor, a stelei și a copilășului divin din Betleem.

„Veniți în casă, copii”, strigă mătușa Lea aprinzând o candelă. „Veniți! Este timpul de culcare!”

Verișoara Hannah rămase o clipă în urma celorlalți care deja intraseră și, apropiindu-se de Ioel, îi spuse:

„Ne-ai spus o poveste foarte frumoasă, Ioel. De ce nu mergi la omul acela bun ca să-ți îndrepte spatele și piciorul?”

Deodată, Ioel se umplu de mirarea că lui însuși nu-i venise această idee până atunci. Trecuseră atâția ani în care se obișnuise cu gândul că pentru el nu mai există nicio șansă, încât toate minunile la care a fost martor nu-i treziseră încă speranța că și el ar putea beneficia de îndurarea lui Rabbi Isus. Acum, odată cu întrebarea micuței Hannah, parcă începură să i se lumineze cotloanele minții. Un nou drum spre viitor i se deschidea înaintea, iar încrederea în faptul că într-o zi va fi și el la fel ca ceilalți, începu să capete contur în inima lui. Se așeză tăcut pe pragul ușii și începu să privească visător la viața ce-i stătea înaintea. Vrăjit de aceste gânduri, rămase vreme îndelungă sorbind liniștea împăciuitoare a înserării, dar totul se destrămă când o mână grea i se așeză pe umăr, iar în spate se auzi glasul sever al unchiului Laban care-i porunci mândru să plece la culcare.

Intră în casă, dar în mintea lui își spuse: „Voi merge să-L caut mâine dimineață; da, chiar dis de dimineață!”

Dar, foarte ciudat, în clipa aceea îi veni în minte un proverb evreiesc vechi: „Nu te lăuda cu ziua de mâine, fiindcă nu știi ce va aduce.”

CAPITOLUL VI

ÂND Ioel a ieșit pe străzi a doua zi dimineată, deși era foarte devreme, a văzut o mulțime care se întorcea dezamăgită dinspre casa lui Simon bar Jonah de pe malul mării.

„De unde vin toți aceștia?”, îl întrebă el pe băiatul brutarului pe care-l întâlni la un colț de stradă. Acesta s-a oprit din fluierat, și-a așezat coșul cu pâine proaspătă pe genunchi, și a răspuns:

„L-au căutat pe un Rabbi care a vindecat o mulțime de oameni ieri seară. A vindecat-o și pe mama mea. Nici nu-mi vine să cred când o văd cum face treabă acasă, tare și sănătoasă ca în tinerețe.”

Ochii lui Ioel străluceau de uimire. „Crezi că m-ar putea ajuta și pe mine cu ceva dacă m-aș duce la El acum?”, întrebă el gânditor. „Oare ar putea îndrepta un spate atât de cocoșat ca și al meu? Uite cât de scurt este piciorul acesta față de celălalt! Crezi că l-ar putea lungi să fie ca și celălalt?”

Băiatul îl cercetă cu privirea un timp, apoi rosti:

„Eu cred că da! Oricum, îi va fi mai ușor să îndrepte spatele tău decât i-a fost să-l îndrepte pe bătrânul Ieremia, tatăl croitorului, care era, după cum știi, gârbov de tot. Dar uite-l, chiar acum trece pe aici!”

Ioel privi în lungul străzii. Era omul care împletea coșuri, acel om cu chipul întunecat și tras, care putea fi văzut zi de zi traversând piața, dar acum părea de nerecunoscut, fiindcă înainte mergea aplecat aproape până la jumătatea înălțimii lui, iar acum mergea drept și normal.

„Mă duc chiar acum la El”, spuse el, pornind în grabă.
„Nu vreau să mai pierd nicio clipă!”

„Dar a plecat!”, strigă băiatul în urma lui. „Nu vezi că oamenii vin înapoi fiindcă nu l-au găsit?”

„A plecat!”, repetă Ioel ca un ecou, dezamăgit și trist. Se așează pe o margine ieșită în afară a zidului din piatră. Avea sentimentul că fusese înfometat un timp îndelungat, iar acum, mâncarea care avea să-i aline foamea îi fusese smulsă de la gură. Atât inima cât și picioarele i se păreau ca de plumb când a încercat să se ridice din nou și a început să se târască spre casa tâmplarului. Faptul că fusese atât de aproape de împlinirea visului său și că totul s-a spulberat deodată, era o dezamăgire amară pentru inima lui de copil.

Acasă la Fineas nu se auzeau loviturile vesele de ciocan. Sculele rămăseseră toate pe masa de lucru, dar Rabbi Fineas nu era nicăieri. „Încă o dezamăgire!”, gândi el. Apoi auzi porumbeii gângurind și zări părul blond al lui Rut printre crinii din grădină.

„Unde este tăticul tău, mititico?”, întrebă el.

„A pecat cu omul asela bun cale le fase bine la tosi”, răspunse ea, apoi începu să alerge veselă spre el și adăugă: „L-am văsut pe omul asela bun la casa lui Simon. M-am uitat pinte funsele de visă si el s-a uitat a mine si îl iubesc!”

Ioel se opri și privi cu mult drag chipul frumos al copilei, gândindu-se ce tablou trebuie să fi fost când, de după frunzele de viță și trandafiri, copila l-a zâmbit plină de pace. Învățătorului în vreme ce El se îndrepta spre locul unde avea să-și desăvârșească misiunea Lui de vindecare.

Se trezi din visare abia când Rut îl prinse ușor de mâneca hainei, aducându-l astfel la realitatea dureroasă care-l înconjură. Copila îl conduse într-una din odăile casei, unde era mama ei. Femeia, înțelegând dorința sărmanului băiat, îl rugă să se așeze pe unul din scaune și-l încurajă, spunându-i că Fineas avea să se întoarcă în curând acasă, și, cu siguranță, prietenul acela minunat al lui îl va însoți.

Ioel începu să lucreze singur și să viseze la ceasul mult așteptat. Și visurile erau de două ori mai dulci acum, fiindcă, pe lângă speranța răzbunării, în inima lui se născuse credința într-o eventuală vindecare.

Primiră o singură veste de la cei plecați. Ioel află de la cineva din vamă că un lepros a fost tămăduit. Obişnuia să treacă pe acolo în fiecare zi după lucru, fiindcă putea să vadă toate vasele care traversau lacul. De asemenea, cele ce plecau din Capernaum trebuiau să se oprească ca să-și plătească taxele vamale. Marele drum de la Damasc până la porturile din apus tot pe acolo trecea, așa că el găsea mereu o mulțime de călători de la care afla tot felul de noutăți din lumea din afară.

În timp ce se plimba schiopătând încoace și încolo pe malul mării, așteptând vreun cuvânt de la Fineas, băiatul nu știa că acolo, mai era cineva care aștepta la fel de nerăbdător ca el. Era Matei Levi, unul din vameși. Fiind născut din același neam preotesc ca și Ioel, acesta scăzuse atât de mult în ochii fariseilor prin faptul că acceptase slujba de vameș, încât neprihănitul și piosul Laban nu l-ar fi atins nici măcar cu vârful sandalelor sale.

„Urșii și lei”, spunea un proverb, „sunt cele mai feroce animale din pădure, dar vameșii și cei ce strâng dările sunt cei mai feroce din cetăți.” Vameșii nu aveau dreptul să fie martori la judecățile din tribunale și dizgrația lor se extindea asupra întregii familii. Erau puși în aceeași categorie cu tâlharii și cu ucigașii. Fără îndoială, aceste sentimente din partea mulțimilor nu erau fără motive – aceștia erau nedrepti și neînțelegători față de nevoile aproapelui lor și lipsiți de orice milă. Poate că unii dintre ei erau mai buni, dar simplul fapt că aparțineau unei asemenea clase sociale îi făcea să fie condamnați la batjocura celor mari și a celor mici. Când un evreu urăște sau când un evreu batjocorește, nu o face pe jumătate.

Acest fiu al lui Levi, care ședea la vamă, și celălalt fiu al lui Levi, care trecea pe lângă el trăgându-și cu anevoie piciorul bolnav, erau din punct de vedere social tot atât de diferiți pe cât sunt bobocii de trandafir de spinii care cresc pe aceeași tulpină.

Matei îi cunoștea pe toți pescarii și pe toți proprietarii de bărci care umblau toată ziua pe malul apei din fața lui. Fiii lui Iona și ai lui Zebedei treceau pe lângă el zilnic, dar nu cu mult timp în urmă, s-a mirat când i-a văzut că și-au aruncat mrejele și au lăsat totul baltă ca să-l urmeze pe un străin. De asemenea, se mira de toate minunile pe care le auzea și de cei pe care-i cunoscuse de ani de zile bolnavi, iar acum săreau de bucurie sănătoși și mărturiseau că au fost vindecați. Dar, în timp ce se simțea atras într-un mod ciudat de acest nou învățător din Nazaret, nu-i venea să creadă că mâna și glasul care îl chemau i se adresau cu adevărat lui. El era un vameș. Cum s-ar fi putut coborî acest mare învățător atât de jos?

O caravană se opri. Animalele erau scoase din cuști, pachetele erau desfăcute și scrisorile personale citite. Vameșii aruncau obraznic lucrurile într-o parte și în alta, făcând o listă cu lucrurile pentru care se percepea vamă. Ioel privea scena cu un interes viu ca și cum nu ar fi văzut același lucru de zeci de ori înainte, însă, deodată, observă un grup de oameni care erau adunați în jurul unui nou sosit. Acesta le povestea ce a văzut în drumul lui spre Capernaum. Câțiva indivizi gălăgioși care-l ascultau cu gura căscată îl întrerupeau mereu, cerându-i să jure că tot ce spune este adevărat.

„Cel de care vă spuneam că doar o clipă mai înainte fusese un lepros mizerabil, stătea înaintea noastră, curat și vindecat. Pielea lui era ca pielea unui copil și carnea care i se uscaseră îi crescuse la loc”, mărturisea călătorul.

Ioel și Matei Levi stăteau unul lângă altul. Altădată, băiatul s-ar fi tras la o parte ca să nu se atingă de disprețuitul vameș, dar acum nici nu observase că erau atât de aproape. Când a auzit tot ce se vorbea în vamă, s-a dus acasă ca să-i

dea de veste lui Abigail. Auzind mereu despre vindecările altora, devenea tot mai nerăbdător în așteptarea prietenului său Fineas.

Vameșul se întoarse și el la creionul și la cartea lui de dări, însă aștepta cu inima arzândă întoarcerea Nazarineanului, deși nu înțelegea de ce.

În sfârșit, Ioel află despre întoarcerea lor într-un mod cu totul neașteptat. În casa lui Laban erau din nou oaspeți – unul din rabinii care mai fusese acolo și un cărturar din Ierusalim. Discuțiile lor erau de data aceasta și mai aprinse cu privire la proorocul mincinos a cărui faimă se întinsese pretutindeni.

Minunea vindecării ologului de la scăldătoarea Betesda, când Isus se duse la Ierusalim cu ocazia unei mari sărbători, stârnise o mare zarvă în toată Iudea, așa că aceștia doi au fost trimiși să investigheze daunele pe care proorocul le produsese.

În după-amiaza când au ajuns, apăruse un zvon că Rabbi Isus sosise din nou în cetate. Gazda lor i-a condus – cu toată graba pe care le-o permitea demnitatea lor – la locul în care se spunea că avea să predice. Oamenii de rând s-au dat înapoi când i-au văzut venind, lăsându-i să treacă până în mijlocul mulțimii.

Învățătorul stătea chiar în dreptul ușii, așa că și cei din casă, și cei de afară îl puteau auzi. Cărturarul nu-l mai văzuse niciodată și, în ciuda prejudecății profund înrădăcinate în inima lui, nu putea să nu-l admire pe omul pe care venise pregătit să-l disprețuiască. Își dădea seama că înaintea lui nu se afla un fanatic nebun, niciun vorbăreț gălăgios care să încerce să stârnească prin zelul lui emoțiile ascultătorilor săi. Avea în față un om de o demnitate și o gingășie nemaiîntâlnită; ochii Săi liniștiți străluceau plini de adevăr. Fiecare cuvânt și fiecare gest purta dovada că vorbea plin de o autoritate dumnezeiască.

Cărturarul devenea tot mai neliniștit în timp ce asculta și era atras tot mai mult de tonul arzător al Celui ce vorbea.

Deodată, la marginea mulțimii s-a produs o învălmășeală, deoarece cineva încerca să-și facă loc să ajungă la Isus.

„Nu puteți trece pe aici, nici să nu încercați!”, se auzeau glasurile celor de la margine. Cărturarul era un om înalt și, ridicându-se în vârfurile picioarelor, reuși să vadă peste capetele celorlalți patru bărbați care încercau să-l aducă pe un paralytic neajutorat. Aceștia, după ce au căutat în zadar să-și facă loc prin mulțime, l-au urcat pe acoperiș cu tot cu patul pe care-l aduseseră. Au desfăcut acoperișul și îndată cei din casă au putut să vadă cum, încetul cu încetul, ologul era coborât cu frânghiile înaintea Marelui Vindecător. Dar mâinile paralyzate nu se puteau înălța în rugăciune; limba încurcată nu putea să ceară milă, numai ochii bolnavului puteau să privească fața dăoasă care se aplecase deasupra lui și implorau binecuvântarea.

Cărturarul se ridică și mai mult pe vârfurile picioarelor, așteptând să audă cum Isus îi va porunci ologului să se ridice și să umble, dar spre surpriza și oroarea lui, auzi următoarele cuvinte:

„Fiule, păcatele îți sunt iertate!”

S-a întors spre Laban și spre tovarășul său și cei trei au schimbat câteva priviri pline de indignare. Când s-au uitat iarăși la Isus, ochii Lui păreau că le citiseră cele mai tainice gânduri.

„Pentru ce cârțiți în inimile voastre?”, le-a spus El. „Ce este mai lesne a zice: «Păcatele îți sunt iertate» sau a zice: «Scoală-te și umblă»? Dar, ca să știți că fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, ție îți poruncesc”, a spus El slăbănogului, „scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă.”

Omul s-a ridicat în picioare și, luându-și patul pe care fusese adus, a ieșit sărind și strigând de bucurie în mijlocul lor.

Fără niciun cuvânt, Laban și cei doi oaspeți ai săi și-au tras faldurile hainelor cu grijă, ca să nu se atingă de cineva și au plecat. Fineas, care stătea la poartă, i-a salutat cu reverență. Laban i-a aruncat doar o privire batjocoritoare și și-a continuat drumul.

„Omul acesta este un mincinos și un hulitor!”, exclamă cărturarul când au ajuns din nou în grădina lui Laban.

„Numai Dumnezeu poate să ierte păcatele”, adăugă tovarășul său. „Ologul trebuia să ducă preotului o jertfă pentru păcatul lui, fiindcă numai în sângele jertfelor se poate obține iertarea.”

„Și totuși l-a vindecat”, rosti cărturarul parcă fără să vrea.

„Numai prin puterea Satanei!”, îl întrerupse Laban. „Când spune că poate ierta păcatele, nu face altceva decât să hulească.”

Celălalt fariseu s-a aplecat în față să șoptească pe un ton semnificativ și viclean:

„Atunci, voi știți legea cu privire la hulă. Trebuie să fie omorât cu pietre, trupul atârnat pe lemn și apoi îngropat cu rușine!”

Nu după mult timp, Ioel, întorcându-se dintr-o călătorie la Tiberia, cu barca unui prieten, veni în grădină. Plecase dis de dimineață și nu auzise nimic din cele întâmplate; își vânduse toate obiectele de artizanat și era deosebit de vesel. Auzind glasurile celor trei din colțul grădinii, dorea să plece iarăși, dar unchiul său i-a poruncit să vină la el imediat.

Băiatul s-a supus și, când a ajuns înaintea lor, a fost interogată de toți trei. Nu le-a putut spune decât foarte puțin despre planurile prietenului său, dar a recunoscut cu resemnare că Fineas Îl cunoscuse pe acest Învățător renumit din Nazaret chiar din copilărie și este unul din cei mai devotați ucenici ai Săi.

„Acest Fineas este un trădător al sfintei credințe!”, strigă Laban. „Este un om periculos, și în cărdășie cu astfel de impostori poate să facă multă pagubă națiunii noastre.”

Cărturarul și rabinul au dat din cap cu aprobare.

„Ascultă-mă băiete!”, strigă el și mai tare. „Niciodată piciorul să nu-ți mai treacă pragul casei lui și să nu ai niciun fel de legătură cu el sau cu tovarășii lui. Nu-ți spun aceasta cu ușurință – dacă îmi calci cuvântul, îți va părea rău că te-ai născut pe lume! Poți pleca acum dinaintea noastră!”

Plin de mirare și prea înspăimântat pentru a putea răspunde, copilul plecă. Să renunțe la vizita lui zilnică la casa tâmplarului însemna să renunțe la tot ce-i făcea viața frumoasă, în timp ce a renunța la orice legătură cu prietenul lui Fineas, însemna să-și abandoneze orice speranță de vindecare. Dar nu îndrăzni să se răzvrătească. Ascultarea de cei cu autoritate era atât de înrădăcinată în firea lui, încât nu știa ce să facă. Unchiul său se temea totuși că porunca lui aspră va fi cumva călcată și-l urmărea cu atâta perseverență, încât rareori reușea să iasă dincolo de poarta grădinii.

Într-o zi era singur în grădină și privea cu jind în stradă. Dorea atât de mult să iasă în cetate. O fetiță trecea pe acolo, ducând un copilaș în brațe și vorbind cu altul care se ținea de fusta ei. Era Ierușa.

Ioel aruncă un bob de strugure ca să-i atragă atenția, apoi îi făcu semn cu degetul să se apropie. Ea așeză copilașul în mijlocul drumului și îi dădu niște mărgele cu care să se joace, apoi se apropie de gardul din nuiete să-l asculte pe Ioel care-i povesti în șoaptă necazul lui.

„E păcat să stai așa închis ca o pasăre în colivie!”, declară ea indignată. „Mă duc chiar acum la casa tâmplarului și-i spun de ce nu ai mai putut să mergi pe le el. Am să urmăresc tot ce se întâmplă și te anunț. Eu trec pe aici în fiecare zi și dacă am vreo veste arunc o pietricică peste gard și cotcodăcesc ca o găină. Dacă nu te vede nimeni poți să vii chiar în locul acesta și să vorbim.”

A doua zi, în timp ce Ioel mergea grăbit la casa brutarului, unde îl trimise mătușa lui, auzi cum cineva îl striga să aștepte. În câteva clipe Ieruşa ajunsese lângă el; gâfâia și stătea gârbovită sub greutatea frățiorului pe care-l purta mereu pe umerii ei mici și slabi.

„Stai jos!”, îi spuse ea micuțului, răsuflând ușurată, după ce-l așeză în drum. „Așteaptă să-mi trag răsuflarea! Nu-i ușor să alergi cu un asemenea dolofan în spate! Cum ai ieșit afară din casă?”

„Nu mai era pâine în casă și nu era cine să meargă să cumpere”, răspunse Ioel. „Așa că mătușa m-a trimis pe mine.”

„O, am vești bune pentru tine!”, exclamă ea. „Nici nu-ți închipui ce s-a întâmplat! Rabbi Isus l-a chemat pe Matei Levi să fie unul din ucenicii săi și acesta Îl urmează acum pretutindeni. Gândește-te! Unul din acei vameși mizerabili și-a închis conturile și a lăsat ieri slujba de la vamă. Am auzit chiar că stă la masă cu tot felul de oameni de rând. Printre ei este și prietenul tău, tâmplarul. Gândește-te Ioel! Oamenii respectabili nu vor vrea să aibă nimic de-a face cu El! Poate că unchiul tău a avut dreptate până la urmă!”

Fața și gesturile Ieruşei exprimau un dezgust total. Ioel rămase șocat. „Ești sigură?”, întrebă el. „Poate că te-ai înșelat! Nu se poate!”

„Cred că știu ce văd cu ochii mei și aud cu urechile”, răspunse ea enervată. „Tatăl meu spune că sunt nevrednici. Cei care umblă cu vameșii trebuie să fie la fel de josnici ca și ei. Dar dacă știi ce se întâmplă mai bine decât toți ceilalți, nu mă mai chinui să alerg după tine ca să-ți aduc tot felul de vești. Poate că m-am înșelat, într-adevăr!”

Cu capul sus și cu un zâmbet ironic își ridică fratele și dispăru îndată după primul colț.

Indignarea fariseilor nu cunoștea margini. „S-a întâmplat exact cum am prezis eu”, îi spuse cărturarul lui Laban la cină. „Nu sunt decât niște păcătoși care se îmbuibă!”

În timpul cinei n-au vorbit despre nimic altceva. Ioel simțea cum tot sângele îi fierbe în vine în timp ce le asculta conversația. I se părea că se îneacă cu mâncarea. În timp ce-i atribuiau tot felul de epitete prietenului său Fineas, care mai de care mai jignitoare, toată bunătatea cu care acest om se purtase cu el se ridica înaintea lui. Iar când vorbeau despre Nazarinean, toate istorisirile pe care Ioel le auzise în casa tâmplarului, despre copilăria Lui gingașă și fără păcat, toate acestea împreună cu vindecările pe care Acesta le făcuse parcă strigau împotriva acestei mari nedreptăți.

Nu era un lucru ușor pentru un copil să se ridice împotriva doctorilor legii și, într-un caz ca acesta, ceea ce intenționa Ioel să facă ar fi fost aproape o crimă, dar amintirea celor două fețe i-a dat curaj: fața lui Fineas uitându-se la el plin de bunătate în timp ce-l învăța meseria și fața pe care o văzuse o singură dată, cu ocazia vindecării din Sinagogă – fața pe care dacă ai privit-o o singură dată, gingășia ei infinită nu te mai lasă să stai liniștit, ascultând calomnia dușmanilor Săi.

Micul olog, alb ca varul și tremurând din cap până-n picioare, se ridică să-și apere prietenii.

Cărturarul se întoarse spre Laban dând semnificativ din umeri. „Nu-mi vine să cred că ai un asemenea eretic în casa ta!”, exclamă el. „Chiar printre copiii tăi!”

„Acesta nu este copilul meu!”, strigă Laban rânjind. „Și nici nu va rămâne printre ei!”

Apoi se întoarse spre Ioel spunând: „Copil blestemat, retrace-ți fiecare cuvânt! Jură că te dezici de acest om – de acest fiu al pierzării – și că nu-l vei mai vorbi de bine niciodată!”

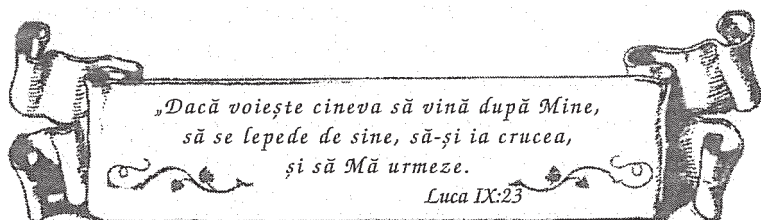
Ioel își aruncă privirea în jurul mesei, spre cei ce așteptau cu emoție răspunsul său. Ochii i se măriră de frică; inima îi bătea atât de tare, încât băiatul credea că toți ceilalți o pot auzi.

„Nu pot!”, rosti el cu glas tare. „O, nu pot!”

„Atunci piei dinaintea ochilor mei pentru totdeauna și să nu-mi mai calci pragul casei cât trăiești!”

Urmă o furtună de cuvinte grele din gura omului înfuriat de curajul cu care Ioel îi înfruntase autoritatea. În timp ce ceilalți doi dădeau din cap cu severitate și-i aprobau zelul, acesta continua să-l batjocorească pe băiat și mai mult.

Aruncând o ultimă privire în jurul mesei, copilul ieși grăbit din încăpere. Poarta de la stradă scârțâi în urma lui și Ioel dispăru în beznă, cu blestemele unchiului său răsunându-i încă în urechi.

CAPITOLUL VII

FINEAS, întorcându-se spre casă în noaptea aceea, păsea pe malul mării și privea gânditor la luna ce abia răsărise. Pe neașteptate, văzu în umbra alungită a unei clădiri de lângă debarcader o ființă mărunță, ghemuită, sprijinindu-se de pietrele reci ale zidului. Era un copil care plângea cu suspine. Se apropie de el ca să-l mângâie și-i luă mâinile cu care-și acoperise fața, apoi tresări plin de uimire. Era Ioel!

„Ah, copilul meu! Sărmanul meu copil!”, exclamă el îmbrățișându-i trupul cocoșat. „Ce s-a întâmplat?”

„Unchiul Laban m-a alungat de acasă!”, rosti băiatul printre suspine. „Era furios fiindcă dumneata și Rabbi Isus ați stat la masă cu vameșul Levi Matei. Mi-a spus că m-am lepădat de credința strămoșească, că sunt mai rău decât un necredincios și că nu merit decât să fiu alungat afară cu câinii și cu vameșii... și... și...”, Ioel își înghiți cuvintele cu un suspin adânc, apoi continuă: „Ceea ce mă doare mai mult este că m-a scos afară din casă cu un blestem!”

Fineas îl strânse la piept și-l mângâie pe cap în tăcere.

„Fără mamă, fără tată, cocoșat și olog!”, rosti băiatul plin de amărăciune. „Iar acum, izgonit, urmărit de blestem, stăteam aici cu picioarele în apa întunecată, gândindu-mă cât de ușor ar fi să-mi dau drumul și să scap de toate, dar, Rabbi Fineas, fața aceea – fața Prietenului dumitale – nu mă lasă, o am înaintea ochilor mereu!”

Fineas îl strânse în brațe atât de tare, încât Ioel putea să-i simtă chiar bătăile inimii.

„Fiule”, spuse el solemn, „nu-mi mai spune «Rabbi» de astăzi înainte! De-acum încolo îți voi fi tată și tu îmi vei fi fiu!”

„Dar blestemul?!”, întrebă Ioel suspinând. „Blestemul care a căzut pe capul meu?! Te va lovi și pe tine!”

„Nu te îngrijora”, răspunse liniștit tâmplarul, „fiindcă este scris: «Precum trece pasărea pe deasupra capului tău, așa trece și blestemul neîntemeiat, fără să-ți facă vreun rău. »”

Dar băiatul încă tremura cuprins de fiori.

„Vino!”, spuse Fineas. Îl luă în brațele lui puternice și îl lăsa în îngrijirea și mângâierea lui Abigail.

„Se pare că va dura destul de mult timp până îi va trece șocul”, îi spuse ea soțului ei când băiatul adormi.

„Ah, ce inimă nobilă are!”, șopti Fineas. „Cât de mult a suferit din pricina prieteniei noastre!”

Sărmană bărcuță izbită de furtună! În zilele următoare băiatul avea motive să binecuvânteze vântul și talazurile care-l aruncaseră pe o stâncă atât de sigură și fericită!

Peste piscurile muntelui Hattin, soarele primăverii începu să strălucească. Lumina cobora încet pe coasta muntelui bătrân, până când se opri deasupra unui grup de oameni. Erau puțini la număr, însă din gesturile și purtările lor, păreau să aibă ceva important de discutat. Era învățătorul din Galilea care-și alesese doisprezece bărbați din cei ce-L urmau, pentru a-L ajuta în lucrarea Sa. Stăteau adunați în jurul Lui, așezați în roua proaspătă a dimineții și El le explica viața pe care o vor avea împreună cu El. Ciudat, nici unul din ei nu părea înspăimântat. Nu, nu era ciudat, fiindcă în săptămânile pe care le petrecuseră cu El au început să-L iubească atât de mult, încât acel „Vino după Mine și urmează-Mă!”, acel cuvânt plin de putere care-i smulsese din viața lor trecută, care-i făcuse să renunțe la mrejele de pescuit și la confortul pe care li l-ar fi putut oferi o slujbă la vamă,

devenise mai puternic decât orice legătură de casă sau de rudenie.

Cam în timpul acesta, Fineas și Ioel plecau din Capernaum spre munte. Sute de oameni erau deja porniți pe același drum – oameni care veneau din toate părțile Iudeii și chiar de dincolo de Iordan. Pretutindeni se vedeau nori de praf care se ridicau deasupra drumului în timp ce călătorii înaintau.

Ioel era nevoit să meargă foarte încet, așa că până când au ajuns pe platoul unde era Învățătorul, o mare mulțime se adunase deja.

„Hai să mergem mai aproape”, îi șopti el lui Fineas. Auzise că cei care doar se atinseseră de hainele acestui Rabbi misterios fuseseră vindecați, și acum dorea să se apropie cu speranța de a se strecura și a-L atinge neobservat.

„Mulțimea este prea mare acum”, răspunse Fineas. „Hai să ne odihnim puțin și să-L ascultăm. Stai să te ridic aici pe stânca aceasta, ca să-L poți vedea și tu. Șșșt! A început să vorbească.”

Ioel își înălță încet privirea, pironind-o pe chipul acela neasemuit. Era pentru a doua oară în viața lui când auzea cuvinte pline de blândețe desprinzându-se de pe buzele aceluiasi minunat Învățător. Și, deși vorbele Lui erau pline de gingășie și mângâiere, băiatului îi străpungeau inima, sfărâmându-i bulgării de piatră și dăltuindu-i-o așa după cum Făcătorul ei și-ar fi dorit-o. Cuvintele care au răsunit în acea dimineață în întreg ținutul acela pustiu și sălbatic au fost atât de pline de putere și adevăr, încât au străbătut mai bine de două mii de ani ca să fie auzite până în zilele noastre și până în zilele din urmă.

Ioel uită de lumea care se îmbulzea în jurul lui, uită unde se afla, în timp ce propoziție după propoziție păreau că-l ridică din el însuși, până la un nivel la care putea să-și imagineze o viață atât de înălțătoare, cum nici nu visase vreodată. Cu fiecare fragment al predicii i se părea că este

urcat tot mai sus pe o scară a inimii, departe de tot ce era josnic și pământesc, până la un pisc al dragostei și al luminii infinite.

Și glasul continua: „Ați auzit că s-a spus: «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte».”

Ioel tresări atât de violent la auzul motoului său, încât era să-și piardă echilibrul și să cadă de pe stâncă.

„Dar eu vă spun: să nu vă împotriviți celui ce vă face rău, ci oricui te lovește pe obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrășmașul tău.» Dar eu vă spun: iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți.”

Cât de grea era această învățătură pentru sărmanul Ioel! Cum ar fi putut renunța la speranța răzbunării care crescuse împreună cu el până-i devenise la fel de dragă ca viața? I-a fost greu să înțeleagă restul predicii, fiindcă tot timpul în inima lui răsuna ecoul aceluiași cuvinte: „Iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai tatălui vostru care este în ceruri.”

„O, nu pot! Nu pot!”, gemu el înăuntrul sufletului său.

„Am găsit un om care a spus că te-ar lăsa să te întorci acasă călare pe măgarul lui”, îi spuse Fineas când se termină predica și oamenii începură să coboare pe cărările muntelui. „Dar mai înainte ai putea să mergi la El, dacă vrei să te vindece. Trebuie doar să-i ceri!”

Ioel făcu un pas în față, apoi se retrase înapoi, parcă vinovat. „Nu acum”, murmură el, „altădată.” Știa că nu se putea uita în ochii aceia limpezi și să ceară o binecuvântare în timp ce inima lui era plină de ură. După atâtea săptămâni de așteptare, posibilitatea se ivise, dar el nu îndrăzni să meargă înaintea Celui Neprihănit și El să-i privească în suflet.

Fineas începu să-și exprime nedumerirea, dar fu întrerupt de cineva care-i puse o întrebare. Ioel profită de momentul acela și se cățăără în spatele măgarului. Tot drumul până acasă a încercat să cântărească în inima lui cele două dorințe: cea a vindecării și cea a răzbunării. Când a ajuns în fața celor doi smochini ce străjuiau casa tâmplarului, era hotărât. Prefera să rămână cocoșat și olog toată viața decât să renunțe la planul său.

Dar nu putu să doarmă în noaptea aceea după ce a urcat în încăperea lui mică de pe acoperiș. Îi părea că fața aceea de pe munte îl privește și-i spune: „Iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” Toată noaptea s-a luptat silindu-se din toate puterile să se împotrivească acestei noi învățături. Iarăși și iarăși se întorcea în pat și încerca să țină ochii închiși, dar imaginea feței Învățătorului nu-l părăsea. Își aminti de Iacov care s-a luptat cu îngerul până în zorii zilei și era conștient că spiritul dulce al iertării ce se lupta cu natura lui egoistă era un impuls ceresc. În sfârșit, când cocoșul a început să cânte înainte de răsăritul soarelui și când stelele au început să pălească, a coborât din pat și a îngenuncheat cu fața spre răsărit.

„Tată din ceruri”, începu el cu lacrimi în ochi, „binecuvântează-l pe vrășmașul meu Rehum, și iartă-mi toate păcatele așa cum și eu îl iert pe el de răul pe care mi l-a făcut.”

Un sentiment de fericire și o pace cum nu mai cunoscuse niciodată înainte i-a umplut ființa. Nu putea să

adoarmă, deși era frânt de oboseală după o noapte nedormită. S-a îmbrăcat în grabă, a coborât tiptil scările și s-a îndreptat cu pasul greoi și rar către malul mării. Apa strălucea sub rozul palid al cerului ca un opal profund. Vântul adia răcoros și i se părea că lumea nu a arătat niciodată măcar pe jumătate atât de frumoasă.

Deodată auzi pe nisipul plin de scoicile aduse de apă zgomotul unor pași hotărâți și apăsați. Își întoarse brusc capul în direcția din care i se păru că vine zgomotul. Un om venea spre el. Era Prietenul lui Fineas. Împins de un impuls necontrolabil, Ioel porni în întâmpinarea Lui cu o rugăciune nerostită întipărită pe trăsăturile feței.

Urmă un moment de tăcere adâncă. Cuvintele parcă nu-și mai aveau locul și nici importanța în acele ceasuri. O clipă, Ioel rămase nemișcat cu mâna lui în mâna iubitoare a Răscumpărătorului omenirii. O clipă și-a ridicat privirea și I-a privit fața, apoi a observat că a rămas singur. Și-a acoperit fața cu mâinile și i se părea că aude șoapta care i-a vorbit profetului din furtună.

„El este Christosul!”, șopti el cu reverență. „El este Christosul!”

Cuprins de asemenea emoții, orice gând de vindecare îl părăsise; dar, în timp ce începu să pășească pe țârm, observă că nu mai șchiopătează, ci înaintează cu pași mari și repezi. Se opri și tremură din toate încheieturile, ca un om bolnav de friguri. Cu respirația întretăiată, încercă să-și îndrepte spatele și umerii. Spre mirarea lui, nicio durere nu-i săgetă trupul plâpând în timpul acestor mișcări. Se pipăi cu mâinile pe spate și pe picior. O, era sănătos și puternic! Se simțea străin față de sine, alerga și sărea, apoi se oprea să se pipăie iarăși și începea să alerge din nou.

Deodată își lăsa hainele pe țârm și se aruncă în lac. Înainte de accidentul său, putea să înoate ca un pește. Acum înainta cu o viteză atât de mare prin apa rece, încât nu putea să creadă ce se întâmplase.

Se îmbracă din nou și începu iarăși să alerge și să sară până când obosi și prima lui bucurie sălbatică începu să se transforme în sentimente de adâncă recunoștință și mulțumire liniștită. S-a îndreptat spre casă, radiind de fericirea vindecării. Dar, mai mult decât misterul minunii, mai frumoasă decât bucuria vindecării, era amintirea acelui moment când a simțit mâna Creatorului și a fost învăluit de dragostea nemărginită a lui Dumnezeu. Din momentul acela a trăit doar pentru a-L urma și a-L sluji pe El.

CAPITOLUL VIII

CESTA era Ioan Botezătorul, adus din pustie, din viața liberă a deșertului, la torturile „Castelului Negru”. Aici depindea întrutotul de capriciile și toanele lui Irod Antipa și în orice moment se putea aștepta să fie ucis. Nu numai o dată monarhul capricios a trimis după el în timp ce se distra la banchetele lui, pentru a-l face obiectul batjocurii. Luminile, culorile și strălucirea mărgăritarelor poate că provocau durere ochilor obișnuiți doar cu întunecimea celulei sale, dar nu l-au orbit destul ca să nu vadă, dincolo de hainele de purpură și mătase, viața coruptă a împăratului și a curtenilor săi. Îndreptându-și degetul acuzator spre împăratul neliniștit, a strigat:

„Nu-ți este îngăduit să trăiești cu nevasta fratelui tău!”

Cu cuvinte ce dor ca niște săgeți otrăvite, el i-a dezgolit viața întunecată și animalică pe care acesta încerca să o ascundă sub hermina împărătească.

Antipa era un laș și-i era frică de Ioan. Deși ar fi dorit să scape de un om care avea o autoritate atât de mare asupra lui, nu a îndrăznit să ridice un deget împotriva neînfricatului Botezător. Dar Irodiada, simțindu-se vinovată, urmărea cu nerăbdare ocazia de a-și astâmpăra setea de sânge, de a-și răzbuna rușinea îndurată. Ioan Botezătorul trebuia să plătească cu viața îndrăzneala de a fi făcut o asemenea afirmație.

Între timp aștepta în celulă, și doar amintirile îl mai puteau mângâia în ceasurile nesfârșite și apăsătoare. Din nou

și din nou re trăia imaginile vieții lui ciudate din pustie – zilele acelea de pregătire, propovăduind mulțimilor și botezând în apa Iordanului.

Se întreba dacă cuvintele lui rămăseseră încă vii, dacă vreunul din ucenicii săi mai credea în ce spusese el, dar mai mult decât toate acestea ar fi dorit să știe ce s-a întâmplat cu Cel peste care a văzut Duhul Sfânt al lui Dumnezeu coborându-se din cer în chipul unui porumbel.

„Unde ești Tu acum?”, întreba el. „Dacă ești Mesia, de ce nu-Ți așezi împărăția și de ce nu-Ți eliberezi slujitorul mai curând?” Temnița goală răsună adesea cu această întrebare, dar ecoul gol al cuvintelor sale era singurul răspuns.

Într-o zi, ușa celulei sale se deschise atât cât să permită intrarea a doi oameni, apoi s-a reînchis, lăsându-i într-un întuneric total. În clipa când a sclipit lumina, i-a recunoscut pe cei doi ucenici ai săi: Timeus bar Joram și Beniamin olarul. Cu un strigăt de bucurie s-a aruncat spre ei și i-a îmbrățișat cu prietenie.

„Cum ați reușit să treceți prin zidurile acestea păzite de romani?”, întrebă el plin de uimire.

„Îl cunoșteam pe străjer”, răspunse Beniamin. „Un argint l-a făcut să închidă ochii, dar trebuie să ne grăbim. Timpul nostru este limitat.”

Au avut multe de povestit despre lumea de afară. Pilat tocmai stârnise ura evreilor prin faptul că luase o parte din vistieria Templului, care provenea din dările impuse de Lege, pentru a acoperi costul foarte mare al apeductului ce avea să aprovizioneze Ierusalimul cu apă. Ațâțat de preoți și de rabini, poporul a asediat palatul guvernatorului, cerând ca lucrările să fie oprite. O mulțime de soldați înarmați, îmbrăcați în haine civile au înconjurat gloatele și au omorât o mare parte din răsculați. În toată Iudea și în Galilea oamenii cereau răzbunare.

„Iudeii au nevoie de un conducător!”, exclamă Ioan.
„Unde este Cel peste care am văzut Duhul Sfânt pogorându-se în chip de porumbel? De ce nu face dreptate poporului Său?”

„Chiar acum am trecut prin satul Nain”, spuse Timeus bar Joram. „L-am văzut oprindu-se în dreptul unui cortegiu funerar și înviindu-l pe fiul unei văduve sărace. După el a venit o gloată de amărâți cu tot felul de boli și el i-a vindecat, și cu el umblă doisprezece oameni pe care i-a ales ca ucenici.

Le-am pus întrebări unora din ei și ne-au povestit o mulțime de lucruri pe care el le-a făcut.”

„Dar nu-i ciudat”, întrebă Beniamin olarul, „că deși are o asemenea putere, totuși întârzie să-și instaureze împărăția?”

Proorocul întemnițat nu a scos niciun cuvânt o bucată de timp, apoi a bâjbăit în întuneric până când mâna lui s-a așezat grea pe brațul lui Beniamin.

„Du-te înapoi și spune-I că Ioan Botezătorul întreabă: «Ești Tu trimisul lui Dumnezeu sau trebuie să așteptăm pe altul?»”

Cei doi ucenici au plecat. Celula a rămas întunecoasă și rece, iar întemnițatul și-a reluat viața obișnuită. Trecu ceva timp până cei trei prieteni se aflară din nou împreună în încăperea umedă a temniței.

„Ce a spus?”, întrebă prizonierul nerăbdător.

„«Mergeți și spuneți-i lui Ioan ce ați văzut și ce ați auzit: că orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie și celor săraci li se vestește Evanghelia.»”

Ioan se ridică în picioare. Cu mâinile înălțate spre cer și cu ochii plini de uimire, spuse:

„Se împlinesc cuvintele lui Isaia! El a spus:

«Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzbumarea și răsplătirea lui

Dumnezeu vor veni; El Însuși va veni și vă va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci schiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie; marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape, în vizuina care slujea de culcuș șacalilor vor crește trestii și papură.» Da, El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită și a venit să vestească celor întemnițați eliberarea și prinșilor de război izbăvirea, să vestească un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru.”

Apoi ridicând amândouă mâinile în sus, Ioan a strigat încât a răsunat întreaga temniță: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape! Împărăția lui Dumnezeu este aproape! Voi fi în curând eliberat!”

Nu la mult timp după aceea, castelul lui Irod era aprins de luminile altei petreceri. Aroma vinurilor alese amestecată cu mireasma miilor de flori nu puteau să pătrundă zidurile groase ale temniței de sub castel, cum nu puteau pătrunde nici frânturile de cântece vesele și nici cheful petrecerii. Nici măcar sunetul aplauzelor nu a ajuns la urechea prizonierului când fiica Irodiadei a dansat înaintea împăratului.

Zăcând în bezna celulei în timp ce Irod își sărbătorea ziua de naștere împreună cu cei mai destrăbălați oameni ai împărăției sale, a auzit zgomotul pașilor grei ai soldaților ce coborau scările spre celula lui. Zăvoarele de fier au fost trase, balamalele ruginite au scârțâit și temnița s-a umplut de lumina unei torțe. Ioan s-a ridicat să-și întâmpine călăii. Cu puțin timp mai târziu, capul lui tăiat era dus pe un platou tinerei dansatoare. Când l-a văzut ea a scos un țipăt, doar Irodiada l-a privit cu un zâmbet triumfător și perfid.

După ce luminile banchetului s-au stins și petrecăreții au plecat, doi oameni, cu inimile sfâșiate și cu glasurile tremurânde au venit la castel. Erau Timeus și Beniamin. Au

luat tăcuți trupul învățătorului lor iubit și l-au dus să-l îngroape; și pe obrajii nebărbieriți și arși de soare ai celor doi au curs lacrimi amare. Doar noaptea adâncă ce îi ferea de privirile iscoditoare le putea înțelege durerea. Ioan murise; dar amintirea lui a rămas veșnic întipărită în inimile celor ce l-au urmat.

Astfel, din Castelul Negru al lui Macherus, din temnița de la subsol și din temnița trupului muritor, sufletul alb al profetului din pustie a fost pus în sfârșit în libertate.

Pentru el, într-adevăr, împărăția lui Dumnezeu a fost aproape.

Între timp Fineas își urma Prietenul și Stăpânul din sat în sat. Era atât de impresionat de misterul puterii pe care o vedea neîncetat la lucru, încât se lăsase de meseria lui și nu mai spunea că acest Prieten îi era tovarăș de joacă din copilărie, ci Îl numea Stăpân.

Ioel a fost nevoit să se despartă de ei cu inima sfâșiată. Ar fi vrut și el să meargă cu ei, dar știa că dacă nu lua locul lui Fineas la masa de lucru, acesta n-ar fi putut să plece. Gratiudinea l-a făcut să rămână credincios la postul lui. Nu, nu numai gratiudinea, căci deja învățase iubirea jertfitoare a Mântuitorului. De fiecare dată când întindea firul cu plumb deasupra lucrului său, i se părea că-și măsoara viața cu linia aceea desăvârșită și încerca să se îndrepte după standardul dreptății lui Dumnezeu.

A fost răsplătit de bucuria recunoscătoare de pe fața lui Fineas când acesta se întoarse într-o zi, pe neașteptate, plin de praf și obosit de călătorie.

„Nu-mi vine să cred cât de multe ai făcut!”, rosti el uimit. „M-ai înlocuit ca un adevărat bărbat.”

Ioel și-a întins brațele, zâmbind. „A munci este o plăcere acum”, spuse el. „Mi se pare atât de ciudat că nu am nicio durere și nici sentimentul acela de oboseală pe care-l aveam mereu. La început îmi era teamă ca totul să nu fie doar

un vis frumos, dar acum m-am obișnuit. Unde este Stăpânul?”

„A rămas acasă la Simon pentru câteva zile, fiule. Știu că ai vrea să fii cu El cât mai mult, așa că nu trebuie să lucrezi cât timp rămâne în Capernaum.”

„Aș vrea să fac ceva folositor pentru El!” Acesta a fost gândul constant al lui Ioel pentru următoarele câteva zile. Odată a luat o monedă din punga lui mică în care își ținea economiile – o monedă cu care înainte ar fi vrut să-și plătească răzbunarea – și I-a cumpărat o pară – cea mai frumoasă pe care a găsit-o în piață. Adesea Îi ducea apă proaspătă și rece de la fântână când Îl vedea obosit de munca Lui nesfârșită.

Oriunde mergea Stăpânul, Ioel era în urma Lui, cu o față bucuroasă, plină de dragoste și însuflețit de un zel copilăresc, încât atitudinea lui îmbroșăta inima Mântuitorului mai mult decât cele mai frumoase fructe și chiar mai mult decât apa de la fântână.

Într-o seară, după o zi obositoare în care vorbise mulțimilor adunate pe malul lacului, în jurul bărcii în care stătea El, a trimis gloatele acasă.

„Haideți să trecem în partea cealaltă”, le-a spus El ucenicilor Săi.

Ioel s-a dus la Andrei, care era ocupat cu repararea pânzelor. „Luați-mă și pe mine!”, îi șopti el rugător.

„Ei, bine”, răspunse acesta binevoitor. „Mi se pare că ne poți fi chiar de folos. Poți să-mi dai frânghia aceea?”

Ioel sări să-l ajute. Imediat barca a început să plutească ușor, și cetatea cu tumultul ei și cu luminile care abia mai licăreau rămase în urmă. Marea era atât de liniștită încât orice stea de deasupra ar fi putut să se privească și să-și vadă strălucirea ca într-o oglindă întunecată.

Ioel, în partea din spate a bărcii, stătea liniștit și fericit. Legănarea ușoară a bărcii îi oferea un sentiment de odihnă; clipocitul apei îi făcea o plăcere deosebită și-l relaxa

după o zi foarte grea. Îl văzuse pe unchiul său, Laban, în după-amiaza aceea, împreună cu alți cărturari și farisei și l-a auzit declarând că numai cu ajutorul lui Beelzebul se puteau face minunile la care erau martori. Amintindu-și, inima lui se umplu iarăși de indignare. Privi la Învățătorul care adormise și se întreba cum poate cineva să creadă asemenea lucruri rele despre El. Începuse să bată vântul și, fiindcă se răcise, băiatul se întreba dacă n-ar trebui să-L acopere cu o pătură, dar neavând vreo una, își scoase haina pe care o purta pe deasupra și o puse pe picioarele Învățătorului, retrăgându-se înapoi, timid, ca să nu-L trezească. După un timp adormi și el.

Marea Galileii, din cauză că este situată între dealuri, este adesea locul furtunilor spontane. Vânturile, prinzând putere de-a lungul canioanelor, se întâlnesc deasupra apei și valurile se ridică asemeni unor ziduri. Ioel, deși adormise liniștit, se trezi și văzu barca purtată de valuri și aproape plină cu apă. Fulgerele erau urmate atât de repede de tunete, încât nici nu avea timp să se încordeze și să tragă aer în piept.

Totuși, Învățătorul dormea. Ioel, ud până la piele se ținea de marginea bărcii, așteptându-se ca fiecare moment să-i fie ultimul. Întunericul era ca de smoală, iar marea urla îngrozitor de sălbatic! Cât de înspăimântați erau ei – purtați încoace și încolo de furtună!

Valurile amenințau să spargă corăbioara și ucenicii nu mai puteau să-și controleze frica.

„Învățătorule!”, au strigat ei. „Nu-Ți pasă că pierim?”

Ridicându-Se, Și-a întins mâna spre mare și a poruncit:

„Taci!”, și îndată furtuna s-a potolit, ca un copil la pieptul mamei. Pe mare s-a lăsat o liniște profundă, stelele au început să strălucească iarăși, iar marea reflecta din nou gloria, frumusețea și minunea creației lui Dumnezeu. Parcă toate se proșterneau la picioarele Lui și I se supuneau fără murmur. Ucenicii s-au înspăimântat și au spus:

„Ce fel de om este acesta încât Îl ascultă și vântul și marea?”

Ioel, privindu-L, își aminti de glasul care odinioară a răsunat peste întunericul de la început: „Să fie lumină!” La porunca aceea lumina s-a ivit și aceea a fost prima zi a istoriei. Oare nu era acesta același glas?

Copilul se ghemui la picioarele Lui, îngropându-și fața în poalele hainei Sale, și șopti înfiorat, dar și cu adorare: „Tu ești Christosul! Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”

CAPITOLUL IX

UPĂ noaptea aceea, călătorind prin ținutul Gadarenilor, Ioel a încetat să mai fie surprins de minunile la care era martor în fiecare zi. Chiar atunci când fiica lui Iair, conducătorul Sinagogii, a fost înviată din morți, nu i s-a părut atât de minunat ca și potolirea furtunii.

De multe ori, noaptea, când Fineas era plecat cu Învățătorul în alte cetăți, Ioel se ducea la marginea mării și, privind apa, își amintea scena. Marea îi fusese întotdeauna o priveliște interesantă în timpul nopții. Îi plăcea să privească pescarii care-și fluturau torțele aprinse unii către alții. Era cuprins de admirație când îi vedea cum își ridică brațele puternice ca să arunce mrejele sau sulita. Dar după dimineța aceea minunată a vindecării sale pe malul Galileii și după potolirea furtunii i se părea un loc sacru, pe care-i plăcea să-l viziteze în nopțile senine, când cetatea dormea și cerul cobora parcă în lumina stelelor pe luciul apei liniștite.

Sărbătoarea Paștelui se apropia iarăși, iar Ioel o aștepta nerăbdător, deoarece Fineas îi promisese cu un an în urmă că va putea merge la Ierusalim.

Ucenicii care fuseseră trimiși în Galilea ca să-i învețe pe alții ceea ce ei înșiși au fost învățați și să facă minuni în numele Celui ce i-a trimis, au început să se întoarcă pe rând. Aduceau cu ei vești bune și erau încurajați de rezultatul muncii lor, dar în același timp au fost întristați de moartea lui Ioan Botezătorul.

Când au ajuns în Capernaum, Ioel li s-a alăturat și mergea pas la pas cu Fineas și cu călătorii obosiți, spre casa lui Simon.

„Când pornim spre Ierusalim?”, a fost prima lui întrebare. Fineas privi cercetător în ochii lui și răspunse:

„Ai fi foarte dezamăgit, fiul meu, dacă nu ai merge anul acesta.”

Lui Ioel îi pieri glasul. Îi era imposibil să înțeleagă lucrul acesta; pentru Fineas era un lucru de neînchipuit să nu meargă la Ierusalim la praznicul Paștelor.

„Sunt timpuri grele, fiule”, explică el. „Lui Ioan Botezătorul i s-a tăiat capul. Învățătorul are o mulțime de dușmani printre cei cu vază. A merge acum la Ierusalim ar însemna să între singur în ghearele leului. Chiar și aici Îl pândește oricând pericolul urii lui Antipa. Cu niciun chip nu vrem să-L părăsim acum!”

„O, de ce Îl urăsc atât de mult?”, întrebă Ioel, privind cu ochii înlăcrimați la Omul dinaintea lor ce vorbea în șoaptă cu Ioan, care mergea alături de El. Apoi, întorcându-se spre Fineas întrebă: „Tată Fineas, de ce crezi că dușmanii Lui Îl urăsc?”

„Învățătorul a atras mulțimea de partea Lui și ei sunt geloși din pricina popularității Sale. Le răstoarnă tradițiile și învață o religie care ignoră unele reguli din legea veche. I-a scos afară pe schimbătorii de bani și pe vânzătorii din Templu. Vindecă bolnavii în ziua Sabatului, stă de vorbă cu vameșii și cu păcătoșii și nu ține seama de obiceiurile și ceremoniile care în toate timpurile au făcut din poporul nostru un neam superior celorlalte prin cultură și civilizație. Apoi, prin învățăturile Sale Îi face să se simtă vinovați de prejudecățile și de meschinăriile lor.

Dacă s-ar apropia de El și L-ar înțelege, dacă ar vedea că viața Lui este atât de pură, încât nu are nevoie să-Și spele mâinile toată ziua, și-ar da seama că numai iubirea Lui adâncă pentru semenii Săi Îl face să Se aplece și să facă bine

celor săraci și obijduiți. Dar vai, sunt niște fanatici orbi! Doar pentru că persoana Lui este cu mult mai presus de imaginația lor și pentru că măsurătoarea lor este mult prea îngustă ca să-I cuprindă măreția, doresc să-L omoare.”

„Dar când are de gând să-Și așeze Împărăția?”, întrebă Ioel. „Nu vorbește niciodată despre aceasta?”

„Vorbește”, răspunse Fineas, „dar noi înțelegem prea puțin din ce vrea El să spună.”

Ajunseră deja acasă la Simon și în timp ce acesta își invita oaspeții înăuntru, Fineas spuse:

„Intră cu ei dacă vrei, fiule. Eu mă duc să-mi văd familia și mă întorc în curând.”

Spre marea lui bucurie, Ioel află că grupul trebuia să treacă cât mai repede lacul, pentru a ajunge în micul port Betsaida. Era la o depărtare de numai șase mile.

„Nici nu am avut timp să mâncăm”, spuse Andrei către Ioel în timp ce se îndreptau spre corăbioară. „Abia aștept să ajungem undeva unde să nu ne deranjeze mulțimile ce se îmbulzesc mereu în jurul nostru.”

„În cât timp plecați?”, întrebă Ioel.

„Plecăm imediat”, răspunse Andrei, „fiindcă barca este pregătită.”

Ioel își aruncă privirea până la apă, ca și cum ar fi calculat distanța.

„Vă rog să nu plecați fără mine”, spuse el luând-o la fugă. Se întoarse foarte curând cu un coș de nuiele în mână și abia își trăgea sufletul.

„Ați văzut cât de repede am fugit?”, întrebă el. „Cu câteva săptămâni în urmă nici în visurile mele cele mai frumoase nu mi-aș fi închipuit că am să mai pot vreodată alerga așa. O, cât de minunat mi se pare că pot alerga! Mi se pare că zbor!” Ridică ștergarul cu care acoperise coșul și spuse: „Vedeți? M-am gândit că Învățătorul este flămând. Nu am avut timp să caut altceva și m-am oprit la prima dugheană din piață.”

În timp ce barca începu să alunece prin apă în mișcarea ei lină și odihnitoare, mii de oameni ieșeau din satele din jurul lacului și se grăbeau să le iasă înainte.

Barca urcă încet în susul unui râu, îndepărtându-se de lacul presărat cu pânze. Malurile verzi ale râului păreau să promită odihna și liniștea mult dorită, dar mulțimile pe care cei mai mulți dintre ei ar fi vrut să le evite îi așteptau cu nerăbdare. Își aduseseră bolnavii ca să fie vindecați și Învățătorul nu-i putea refuza, fiindcă erau ca niște oi fără păstor! Aveau nevoie să fie ajutați, vindecați, învățați și mângâiați!

Ioel nu avu prilejul să-I ofere mâncarea pe care o cumpărase în grabă cu încă una din monedele lui, strânse cu atâta greutate în speranța că va sosi și ziua răzbunării sale. Spre sfârșitul zilei, îi auzi pe ucenici spunând că Învățătorul ar trebui să-i trimită pe oameni acasă.

„Pâinile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de dinari n-ar ajunge nici să guste fiecare din ele câte puțin”, spuse Filip. Iar Andrei, fratele lui Simon, adăugă:

„Este aici un băiețel care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?”

Ioel se grăbi și aduse coșul cu ce era în el: cinci pâini mici și doi pești sfrijiți – în total nu mai mult decât ar fi mâncat un om flămând. Stătea nedumerit și privea cum ucenicii, la porunca Învățătorului, au pus mulțimea să stea jos în grupuri de câte cincizeci. A fost cuprins de uimire când a văzut că Învățătorul a luat pâinile, le-a binecuvântat și le-a dat ucenicilor care, la rândul lor, le-au împărțit mulțimilor. Apoi cei doi peștișori au fost împărțiți în același mod. Băiatul s-a întors spre Fineas, care tocmai ajunsese și el.

„Ai văzut minunea?”, întrebă el emoționat. „A înmulțit mâncarea de o mie de ori!”

Fineas zâmbea. „Noi punem un bob de grâu în pământ”, spuse el, „iar când acesta rodește alte zeci de boabe, nu ne mirăm deloc. Dar când Stăpânul face același lucru

într-o clipă, strigăm: «O minune!» Oamenii sunt tentați să se mire mai mult de o eclipsă a soarelui decât de faptul că el răsare în fiecare dimineață”, repetă el, amintindu-și de discuția ce-o avuse cu călătorul acela bătrân pe drum spre casa lui Natan ben Obed.

În timp ce mulțimile se săturau cu pâinea și peștele, toți erau cuprinși de un sentiment deosebit de exaltare. Li se părea că reveniseră zilele binecuvântate ale poporului Israel când aceștia erau hrăniți cu mană din cer. După ce toți s-au săturat și s-au strâns douăsprezece coșuri de firimituri, poporul dorea să-L încoroneze ca rege. Începură să se frământa gândindu-se la neliniștea vremurilor, și cu ocazia acestei minuni, emoțiile lor s-au aprins atât de mult, încât toți ca unul îi cereau să le fie conducător.

Ioel se întreba de ce i-ar refuza. Cu siguranță, nici un altul nu ar fi ezitat la o asemenea propunere. Până și pescarul nedumerit, la porunca lui Isus, a urcat în barcă și a făcut cale întoarsă, dezamăgit. Pentru mințile lor mărginite li se părea că făcuse o greșală neacceptând gloria mulțimilor; așteptaseră atât de mult momentul în care Învățătorul va fi recunoscut și onorat în noua împărăție. În vegherile nopților târzii, mulți din ei visaseră la puterea ce-i aștepta, însă acum se întorceau descurajați și tăcuți sub lumina albă a lunii care parcă îmbrăca cerul, pregătindu-l pentru sărbătoarea praznicului.

În săptămânile care au urmat, Ioel se retrăgea tot mai des la locul lui favorit de pe malul mării, unde se așeza pe o piatră ascunsă printre tufișurile de oleandru și, legănându-și picioarele în spuma valurilor, privea adânc în largul zării, meditănd la scenele la care fusese martor în ultimul timp. I se părea atât de interesant faptul că Învățătorul a putut să păsească pe valurile acelea unduioase. Îl văzuse cu ochii lui în noaptea aceea, după ce a hrănit mulțimile, venind calm spre barcă și prinzându-l de mână pe Petru, care se scufunda. Sărmanul băiat era îndurerat adânc că acest Om, împuternicit

de Dumnezeu, era atât de neînțeleș de oameni. Tot timpul, numai la aceasta se gândea. În Sabatul de după înmulțirea pâinilor, nu fusese la Sinagogă ca să vadă mulțimile care-L îmbulzeau, dar Fineas, care se întorsese acasă încruntat, îi povesti cum Învățătorul le-a spus că ei Îl urmează numai fiindcă au văzut înmulțirea pâinilor și a peștilor.

„Când am ieșit afară, am văzut pragul de sus al ușii pe care este sculptat vasul cu mană. Când ei l-au cerut un semn pentru a crede în El, spunându-I: «Părinții noștri au mâncat mană în pustie», El le-a răspuns: «Eu sunt pâinea vieții! Voi M-ați văzut, dar nu credeți.»

În timp ce vorbea, ei au început să murmure împotriva Lui, fiindcă spusese că El este pâinea care s-a coborât din cer. Era și unchiul tău Laban acolo. L-am auzit întrebând batjocoritor: «Nu este acesta fiul lui Iosif, pe ai cărui mamă și tată îi cunoaștem? Cum spune el atunci, că a venit din cer?» Apoi a început să rădă cu glas tare. Sunt mulți ca el. În jurul lor simțeam atmosfera tensionată, plină de ură, de prejudecăți; o sete de sânge și de persecuție. Până la urmă, chiar mulți din cei ce se dăduseră drept prietenii Lui, s-au întors împotriva Lui.”

În timp ce Fineas istorisea aceste lucruri soției sale și lui Ioel, Învățătorul se îndrepta spre casă împreună cu cei doisprezece aleși ai Săi.

„Voi nu vă duceți?”, îi întrebă El în timp ce observa privirile reci ale multora care doar cu o zi înainte fuseseră hrăniți de El și care acum Îi întorceau spatele în mod deschis.

Simon Petru și-a aruncat întrebător o privire peste fețele tovarășilor săi, apoi a făcut un pas mai în față.

„Doamne, unde să mergem? La Tine sunt cuvintele vieții veșnice. Noi credem și știm că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu.”

Ceilalți au dat și ei din cap cu aprobare, în afară de unul singur. Iuda Iscarioteanul a strâns în mână punga și și-a

aruncat privirea peste lac, pentru a evita ochii cercetători care erau fixați asupra lui.

Acești galileeni cinstiți erau prea simpli ca să-i bănuiască pe alții de gânduri mârșave și, totuși, simțeau că acest străin din Iudea nu era cu adevărat una cu ei. Nu puteau vedea că sub lâna de oaie se ascundea natura unui lup, dar îi observau mereu lipsa de entuziasm. Era și el unul din aceia care-L urmau pe Învățătorul numai pentru pâinile și peștii unei împărății temporare, iar acum, în taina sufletului său îi părea rău că se alăturase unei cauze de al cărei succes final începea să se îndoiască.

Flăcările amurgului se stinseră dintr-odată după un nor greu și o furtună începea să se întetească pe lacul Galileii, iar valurile lui izbeau în bărcuțele ancorate la țărm.

Anul popularității era pe sfârșite.

CAPITOLUL X

BIGAIL măcina în casă niște boabe de grâu făcându-și astfel făina necesară pentru următoarele câteva zile. Pietrele moriștii făceau atâta zgomot, încât femeia nu auzi pașii ce se apropiau. O umbră în dreptul ușii o făcu să-și ridice privirea.

„Ai venit mai degrabă astăzi, Fineas”, spuse ea zâmbind. „Voi avea prânzul gata îndată. L-am trimis pe Ioel în piață să-mi cumpere niște miere și...”

„Nu, draga mea! Nu am poftă de mâncare”, o întrerupse el, „dar am venit să stau de vorbă cu tine. Vino!”

Abigail puse morișca la o parte și, scuturându-și făina de pe mâini, se așeză pe pragul casei, lângă el, privindu-i întrebător fața îngrijorată. Fineas începu:

„Învățătorul pleacă în curând”, spuse el, „ca să-i învețe și pe cei din părțile îndepărtate ale Galileii.”

„Și vrei să mergi și tu?”, întrebă ea când el se opri.

„Da, Abigail! Cum să nu vreau? Și totuși, cum să te las singură cu copilașii în aceste timpuri pline de neliniște? Nu-ți închipui cât de periculos este! Îți amintești câte vești groaznice am auzit în ultimul timp? Întreaga țară este ca un vulcan care fumează, gata să erupă în orice moment. În momentul în care se va ridica un conducător, tot Israelul se va răscula împotriva puterilor ce ne-au călcat în picioare.”

„Dar nu este acest profet, Isus, cel care trebuie să izbăvească pe Israel?”, întrebă Abigail. „Nu face niciun plan pentru a-și așeza împărăția?”

„Nu-L înțeleg deloc!”, spuse Fineas trist și dezamăgit. „Vorbește mereu despre o împărăție în care vom fi părtași cu toții, dar se pare că nu face nimic pentru a o pune pe picioare. Își petrece tot timpul vindecând boli, iertând păcătoși și spunându-ne cum să ne iubim dușmanii.

Apoi, de ce Și-a ales în guvernul Său numai oameni simpli, pescari și vameși? Aceștia nu au nici influență, nici bani. Cât despre alegerea vameșului acela, Levi-Matei, I-a adus numai dizgrație și dezavantaj. Mi se pare că nu mai știe cum să se folosească de sentimentele poporului. Cred că s-ar fi putut bucura de ajutorul celor mai însemnați oameni ai națiunii dacă i-ar fi abordat altfel. Însă îi șochează prin faptul că nu pune preț pe legile pentru care ei și-ar da mai degrabă viața decât să le calce. Se asociază cu cei pe care aceștia îi consideră necurați. Toate minunile Lui nu-i pot face să uite rușinea și dizgrația pe care-au simțit-o când i-a muștrat de fățarnicie de față cu toate acele mulțimi de oameni. Asta n-au să I-o ierte niciodată. Aceștia nu-I vor oferi nicio susținere acum și nu văd cum un guvern nou ar putea fi format fără ajutorul lor.”

Abigail luă mâna soțului ei și, cu ochii ei negri, strălucind de un zel intens, îl întrebă:

„Pentru ce este nevoie de forțe armate și de mâini omenești? Unde erau oștile lui Faraon când părinții noștri au trecut prin Marea Roșie? A fost acolo nevoie de vărsare de sânge și de luptă? Cine s-a luptat pentru noi când au căzut zidurile Ierihonului? A cui mână i-a lovit pe asirieni la Sanherib? Este oare mâna Domnului prea scurtă să izbăvească? De ce nu poate acest profet să rostească pacea asupra Ierusalimului așa cum a liniștit marea cu câteva nopți în urmă? De ce nu poate fi puterea Lui înmulțită ca și pâinile și peștii? De ce nu poate fi vindecat tot Israelul cum a fost vindecat Ioel? De ce nu poate să reînvie gloria națiunii noastre așa cum a înviat-o pe fiica lui Iair? Isaia l-a numit «Domnul Păcii». Ce rost au toate aceste lecții decât să ne

învețe că scopurile lui Dumnezeu nu depind de mâinile și de ajutorul oamenilor?”

Glasul ei șoptit, cuvintele și întrebările ei inspiratoare, l-au înfiorat, și o privea înmărmurit.

„Abigail”, răspunse el în șoaptă, „«sursa bucuriilor mele», pe bună dreptate porți acest nume! Tu mi-ai alungat îndoielile care m-au chinuit zile în șir! Abia acum îmi dau seama de ce El niciodată nu ne ațâță să ne răzvrătim asupra jugului Cezarului. La împlinirea vremii, ne va elibera cu o suflare, cu un singur cuvânt!

Cât de ciudat mi se pare că Dumnezeu mi-a hărăzit să-mi petrec copilăria prin preajma Lui! Ceea ce mă uimește nu este faptul că El este Mesia, ci că eu L-am cunoscut atâția ani și nu am știut adevărul.”

„Cât timp crezi că vei fi plecat?”, întrebă ea după o pauză, întorcându-se deodată la primul subiect.

„Probabil câteva luni. Nimeni nu știe ce fel de insurecție sau răcoale pot să înceapă prin părțile acestea. De când l-a decapitat pe Ioan Botezătorul, Irod s-a mutat în Tiberia. Nu-mi place să te las aici singură.”

Abigail, și ea, avea fața gravă și nu vorbi nimic un timp îndelungat.

„Mi-a venit o idee!”, exclamă ea într-un târziu, cu o rază de bucurie în priviri. „De multe ori mi-am dorit să vizitez meleagurile copilăriei mele. Cele câteva zile pe care le-am petrecut acolo împreună cu tine, cu ocazia praznicelor, au fost atât de scurte! Nu aș putea să-i iau pe copii și pe Ioel în Betania? Nici mama, nici tata nu au văzut-o pe micuța Rut, și acolo am putea sta liniștiți și în siguranță până te întorci tu.”

„De ce nu ți-am cerut sfatul înainte de a mă îngrijora?”, întrebă Fineas. „Cât de ușor știi să rezolvi lucrurile!”

În clipa aceea, copiii se întorceau în fugă din piață. Abigail intră în casă cu proviziile pe care ei le cumpăraseră,

lăsându-l pe Fineas să le dea vestea despărțirii și călătoriei planificate.

O săptămână mai târziu, Fineas, stătea la poarta cetății, privind o caravană ce se îndepărta spre sud. Închiriase doi catări de la proprietarul caravanei. Abigail era pe unul din ei, ținând-o pe micuța Rut în brațe; Ioel pe celălalt, împreună cu Ișai.

Abigail, anticipând bucuria întoarcerii în casa părintească, era la fel de fericită precum copilașii ce mergeau încântați. În schimb, expresia feței lui Fineas trăda o îngrijorare profundă. Gândindu-se la pericolele călătoriei, mintea lui era cuprinsă de presimțiri negre. Îi privea îndepărtându-se, cu inima împovărată și tulburată.

Când au ajuns în vârful unui deal, s-au întors să privească înapoi și să-i facă din mână. Câteva clipe mai târziu, dispăreau dincolo de deal. Atunci Fineas, strângând toiagul în mână, porni în direcția opusă, ca să-și urmeze prietenul copilăriei, dacă va fi nevoie, chiar până la capătul lumii.

Era în mijlocul recoltei orzului. Ișai nu mai fusese niciodată la țară până atunci. Pentru prima oară în viață, natura își desfășura sub ochii lui câmpiile, pădurile și viile, în timp ce Abigail le povestea istoria acelor ținuturi. Mai întâi într-o parte a drumului, apoi în cealaltă, le arăta anumite locuri și le povestea câte ceva interesant.

„Aici este Dotan, unde Iosif a ieșit în câmpie să-și vadă frații, îmbrăcat cu haina aceea pestriță. Acolo este muntele Ghilboa, unde săgețile filistenilor l-au rănit pe Saul, iar acesta s-a aruncat în sabia sa, găsindu-și astfel nefericitul sfârșit. Acolo este Șilo, unde Ana l-a adus pe micul Samuel să-l închine Domnului; tot de acest loc este legată și întâmplarea cu proorocul Eli, atât de bătrân, încât chiar și ochii îi erau mult prea slabi ca să mai vadă. Stătea în fața porții, așteptând vești de pe câmpul de bătlie – vești care nu au întârziat să vină, aducând doliul în familia proorocului.

Cei doi fii ai acestuia muriseră, iar chivotul legământului fusese luat. La aflarea tristei vești Eli a căzut pe spate și și-a frânt gâtul.”

Le-a spus toate aceste întâmplări și multe altele. Apoi, la fântâna lui Iacov, unde s-au oprit să se odihnească, Ioel l-a ridicat pe Ișai ca să privească înăuntru. Văzându-și fața mică în apă, copilul s-a speriat și s-a dat înapoi. Când Ioel i-a dat o cană cu apă, s-a uitat atent în ea un timp îndelungat până a îndrăznit să bea.

Casa unde Abigail crescuse era una bogată. Tatăl ei, Ruben, era un argintar priceput și era cunoscut de mulți ani în Ierusalim, nu numai pentru ornamentele frumoase pe care le vindea într-un magazin mic de lângă templu, ci și pentru bunătatea cu care îi ajuta pe cei săraci. Toți îl numeau „Ruben cel darnic” și puțini meritau numele acesta mai mult decât el. Mergea în fiecare zi în cetate, dar locuia în Betania, la două mile distanță. Casa lui li s-a părut copiilor un palat, în comparație cu căsuțele mici din Capernaum.

Ioel privea în jur cu ochii plini de admirație, iar Ișai cerceta totul și-și punea mâinile pe toate lucrurile: pe perdelele orientale, pe canapelele moi și pe mobilierul scump. Când mama lui nu-l vedea, lua toate vasele, sfeșnicele și cănille de pe masă și le examina pe fiecare în parte. Nu erau tablouri în casă – Legea interzicea. Dar erau câteva oglinzi dintr-un metal șlefuit, și Ișai își privea mereu chipul în ele.

Rut stătea mereu lângă mama ei.

„Este o rază a soarelui lui Dumnezeu”, spuse bunica ei, luând-o în brațe pentru prima oară. Copila, care de obicei se ferea de străini, văzu asemănarea dintre bunica și mama ei și-i mângâia fața cu degetele ei moi. Din momentul acela, Rebeca, bunica ei, împlinea orice dorință a nepoatei.

Nici lui Ișai nu i-a trebuit prea mult timp ca să cucerească inima bunicului. Bătrânul, ai cărui fii muriseră cu mulți ani în urmă, părea să-și concentreze toate speranțele în fiul singurei sale fiice. Îl lua cu el peste tot, dar cele mai

fericite ceasuri erau atunci când îl ținea pe genunchi, învățându-l Legile, Psalmii și Proverbele, care știa că-i vor fi o lumină mai târziu.

„Am stat de vorbă până târziu...”

„Nu, nu pedepsi copilul!”, spuse el într-o dimineață când Ișai se făcuse vinovat de neascultare. Abigail continua să rupă frunzele de pe o nuia de alun pe care tocmai o tăiasse.

„Dar, tată”, spuse ea zâmbind, „te-am văzut adesea pedepsindu-i pe frații mei pentru aceeași neascultare și te-am auzit de tot atâtea ori spunând că una dintre cele mai înțelepte învățături ale lui Solomon este «nu cruța nuiua, ca să nu-ți pierzi fiul». Lui Ișai îi lipsește disciplina fermă a tatălui său și începe să devină un răsfățat.”

„Da, da, fiica mea”, recunosc bătrânul. „Totuși, eu nu pot să stau aici și să fiu martorul acestei pedepsiri.”

Abigail a folosit nuiua după cum a intenționat. Băiatul auzise conversația și țipetele lui au ajuns până la urechea bunicului, în timp ce acesta mergea călare spre cetate. Când s-a întors, seara, bătrânul a adus un pachet mare: plăcinte cu smochine și un turban mic ce s-ar fi potrivit mai degrabă pentru un prinț decât pentru fiul unui tâmplar.

„Cine locuiește în partea cealaltă a drumului?”, întreabă Ioel într-o dimineață.

„Două prietene de-ale mele”, răspunse Abigail. „Au venit să mă vadă în prima seară când au aflat că am sosit. Voi erați obosiți și ați adormit. Am stat și am povestit până noaptea târziu, fiindcă ele au vrut să le spun tot ce știam despre Rabbi Isus. El a fost aici anul trecut, și Marta mi-a spus că El și fratele ei Lazăr s-au împrietenit repede. O, uite-l pe Lazăr – tânărul acela care iese chiar acum din casă! Este scrib și merge să scrie, în fiecare zi într-una din încăperile Templului.”

Maria mi-a spus că Scripturile pe care le-a copiat el sunt din cele mai frumoase din câte au fost scrise.”

„Uite!”, exclamă Ioel. „A scăpat un sul de pergament și nu a observat. Mă duc să i-l dau.”

Abia se obișnuise cu bucuria de a fi atât de iute de picior; nimic nu-l mai împiedica să alerge acum. I se părea că zboară și îl ajunse pe tânăr în câteva clipe.

„Ah, tu ești oaspetele vecinului meu Ruben”, spuse Lazăr după ce-i mulțumi. „Nu ești cumva tânărul care a fost vindecă de prietenul meu cel mai bun? Surorile mele mi-au vorbit despre tine. Trebuie să fie o experiență extraordinară să te

vezi schimbat deodată dintr-un olog neajutorat într-un tânăr puternic cum te văd că ești acum. Ce-ai simțit când te-a vindecat?”

„Ah, nici nu știu cum să-ți spun, Rabbi Lazăr”, răspunse Ioel. „Nici nu m-am gândit la mine în clipa când m-a luat de mână. Mă gândeam doar cât de mult Îl iubesc pe El. Eram un orfan înainte, dar din clipa aceea, El mi-a devenit totul: tată, mamă, dragostea de casa pe care nu o aveam și, mai mult decât atât, dragostea lui Dumnezeu mi se părea că s-a coborât și m-a înfășurat atât de lesne, încât am fost sigur că El este Mesia. Nici nu mi-am dat seama că nu mai eram olog, până când nu am pornit de-a lungul țărmului Galileii. Ah, nu poți să-ți închipui cât de mult aș fi vrut să-L urmez! Cât de mult aș fi vrut să merg cu El în loc să vin aici!”

„Da, băiete, îmi dau seama”, răspunse tânărul cu gingășie, „fiindcă și eu Îl iubesc!”

Legătura puternică dintre cei doi i-a făcut să se simtă ca și când s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

„Vino cu mine puțin, să mai povestim”, spuse Lazăr. „Mă duc la Templu în Ierusalim. De fapt, n-ai vrea să vii cu mine? Trebuie să duc aceste suluri unui preot, apoi o să-ți arăt câteva din locurile cele mai interesante ale cetății.”

Ioel alergă înapoi, ca să-și ceară voie. Oprindu-se doar o clipă ca să-și lege turbanul alb în jurul capului, l-a ajuns îndată pe noul său prieten. În mintea sa, amintirea Ierusalimului era una palidă și confuză. De nenumărate ori i-a auzit pe pelerinii care se întorceau de la praznice încercând să descrie sentimentele ce le-au avut când au ajuns să privească cetatea. Acum, după ce au trecut dealul, priveliștea l-a făcut să simtă aceeași fiori ca și ei.

Soarele dimineții lumina zidurile din marmură albă ale Templului și aurul ce strălucea cum nu-și imaginase niciodată. Lui Ioel nu-i venea să creadă că mâinile omenești au putut să creeze atâta măreție și frumusețe. A tras aer în piept și a scos o exclamație plină de uimire.

Lazăr a zâmbit. „Vino”, spuse el, „este și mai frumos înăuntru.”

Au trecut încet prin pridvorul lui Solomon, fiindcă toți păreau să-l cunoască pe Lazăr și mulți se opreau să-i vorbească. Apoi au trecut prin Curtea Neamurilor. Era ca o piață în care se vindeau porumbei. Mieii, viței și boii behăiau și mugeau atât de tare, încât Ioel abia putea să audă ce-i spunea prietenul său. Și-au făcut loc prin mulțime și au ajuns îndată la Poarta Frumoasă ce dădea în Curtea Femeilor. Aici, Lazăr îl lăsă pe Ioel câteva momente în timp ce se duse să dea sulturile preotului pentru care le copiasse. Ioel privea în jur. Pentru prima oară de când fusese vindecat, se întreba dacă ar fi posibil să-și ia locul între Leviți sau să devină preot, așa cum trebuia să-i fie destinul.

În timp ce aceste întrebări îi răsunau în inimă, Lazăr veni înapoi și îl conduse în curtea următoare. De acolo putea să privească Locul Sfânt, care era împodobit cu o viță cu ciorchini de struguri mari cât înălțimea unui om, numai din aur curat. Dincolo de acest loc, el știa că era o perdea grea, dintr-o țesătură de purpură, care despărțea Locul Sfânt de Locul Preasfânt. Cum stătea acolo și se gândea la clopoței zângănitori, la trâmbițele de argint, la fumul de tămâie și la slava și măreția cântecelor din Templu, fu cuprins iarăși de un dor adânc de a deveni unul din acei preoți îmbrăcați în alb, care slujesc la Templu în fiecare zi. Dar, odată cu această dorință, își reaminti de malul Galileii, unde numai ciripitul și fâlfâitul aripilor păsărilor frângeau liniștea, unde, în afară de vântul care adia dinspre lac, nu se mai auzea decât Glasul care proclama vestea nouă a Evangheliei sub cerul liber.

„Nu”, gândi el. „Aș vrea mai degrabă să-L urmez pe El decât să port hainele Marelui Preot.”

Soarele aproape asfințea când cei doi se întorceau acasă. Vizitaseră aproape toate locurile interesante din cetate.

Lazăr găsisse în băiat un tovarăș de încredere și prietenia ce s-a legat în acea zi avea să fie pentru mult timp.

CAPITOLUL XI

E vezi, bunicule?”, întrebă Işai în timp ce urca scările ce duceau pe acoperişul de pe care Ruben cerceta intens cerul.

„Vino aici, fiule”, spuse bunicul. „Stai aici în faţa mea şi uită-te unde îţi arăt eu. Ce vezi?”

Copilul scrută zarea albastră care acum era luminată de amurg.

„O, este lună nouă!”, strigă băiatul entuziasmat. „De unde-a apărut?”

„Vara şi-a lăsat secera de argint pe cer, pentru ca noaptea să poată secera în câmpiile ei de stele”, răspunse bătrânul. Apoi, văzând expresia nedumerită de pe faţa băiatului, se grăbi să adauge: „Nu, este cădelniţa pe care mâna lui Dumnezeu o leagănă pe cer, pentru a ne reaminti să înălţăm tămâia laudelor noastre spre El. Chiar acum un mesager aleargă spre templu, pentru a anunţa sinedriul că a răsărit luna nouă. Da, alţi ochi au fost mai ageri decât ai mei, fiindcă uite: Pe muntele măslinilor, deja s-a aprins torţa!”

Işai privi flacăra jucăuşă câteva minute, apoi se duse să-şi cheme surioara. Când au ajuns înapoi pe acoperiş, o mulţime de torţe se aprindeau, ca răspuns, şi luminau zarea de pe toate dealurile Iudeii, până când tot ţinutul era luminat şi pregătit pentru sărbătoarea lunii noi.

„Ce bine ar fi să fie aşa în fiecare seară, nu-i aşa, Rut?”, exclamă Işai. „Tu nu te bucuri că suntem aici?”

Bătrânul îi privi pe copii cu un zâmbet, mulţumit.

„Vă voi arăta ceva mai frumos decât aceasta, în curând”, spuse el. „Așteptați numai până la Praznicul Săptămânilor, când toți oamenii vin să-și aducă primele roade ale recoltei. Îmi pare bine că vizita voastră are loc în acest timp al anului, ca să puteți vedea toate aceste sărbători una după alta.”

Când ziua celebrării Praznicului Săptămânilor sosi, Ruben își lăsă atelierul în grija lucrătorilor și își dedică timpul și atenția întrutotul lui Ioel și lui Ișai.

„Să nu pierdem alaiul”, spuse el. „Să ieșim din cetate, să ne așezăm pe marginea drumului și să vedem cum vin oamenii la praznic.”

N-au avut de așteptat prea mult până când oamenii au început să vină în cete de prin toate împrejurimile. Fiecare grup ducea câte o pancartă pe care era scris numele satului din care venea. Un bou îngrășat pentru jertfă, era mănât înainte. Coarnele lui erau poleite și trupul împodobit cu ghirlande din crengi de măslin.

Turme de oi și de boi pentru jertfă, catări și cămile cărând tot felul de daruri pentru templu, pelerini bătrâni și neajutorați veneau în urmă. Femeile și copiii purtau coroane de trandafiri pe cap. În mâini duceau snopi de grâu legați și împodobiți cu crini. În vasele de argint ale celor bogați sau în cele din nuiele ale celor săraci, erau cele mai frumoase fructe ale recoltei.

Ciorchine mari de struguri, piersici catifelate, rodii coapte, pere moi, pepeni roșii și galbeni – aceste jertfe de fructe și flori fiind prezente dintr-un capăt în altul al mulțimii, fiindcă nimeni nu venea cu mâna goală la acest „Munte al Domnului”.

Când s-au apropiat de porți, câțiva preoți îmbrăcați în alb i-au întâmpinat. Ruben l-a ridicat pe Ișai în brațe ca să poată vedea mai bine. Ioel s-a urcat pe o stâncă.

„Ascultați!”, le spuse bătrânul.

Un cântec vesel de flaute a început, și un cor puternic a urmat: „Mă bucur când mi se zice să mergem la Casa Domnului! Picioarele noastre vor păși în curțile tale, Ierusalime!”

Tot mai multe glasuri se uniră să cânte acest psalm împreună cu corul. Ruben începu să cânte și el plin de zel: „Pacea să fie între zidurile tale, Ierusalime!”

Urmându-i pe acești pelerini până la templu, văzură cum preoții au luat porumbeii ce fuseseră aduși pentru arderea de tot și primele roade care aveau să fie așezate pe altar.

Ișai își ținea strâns bunicul de mână în timp ce treceau prin curțile din afara templului. Era pe jumătate înspăimântat de zarva mulțimii, de mugetele și de behăitul animalelor care erau împinse în cuști. Văzuse odată un ritual de jertfă. Sângele care curgea șiroaie pe treptele de marmură ale altarului și fumul arderii de tot erau încă întipărite în memoria lui și îl făceau să-i fie milă de vițeei aceia cu ochi blajini și de mieluseii înspăimântați. Se bucură când bunicul s-a îndepărtat de locul acela.

Îndată, după ce această sărbătoare trecu, au urmat zece zile solemne care pentru Ioel au fost pline de interes și mister. Erau zilele pregătirii pentru Praznicul Ispășirii. În această zi deosebită, dacă existau neînțelegeri între vecini, ele erau uitate și iertate, iar păcatele erau mărturisite. Ultima zi, mai solemnă decât toate celelalte, era singura din tot anul în care Marele Preot dădea la o parte catapeteasma și intra în Sfânta Sfintelor.

Lăsându-și toate hainele catifelate și scumpe la o parte, îmbrăcat doar într-o haină albă simplă, desculț și cu capul acoperit, trebuia să intre de patru ori în locașul înfricoșător. O dată să ofere tămâie, o dată să se roage, o dată să stropească sângele unui țap spre scaunul milei, iar apoi să aducă cădelnița.

Aceea era ziua când doi țapi erau aduși. Prin tragerea la sorti, unul era ales pentru jertfă. Pe celălalt, Marele Preot așeza păcatele întregului popor și era dus în pustie, pentru a fi aruncat de pe o stâncă foarte înaltă. Ochii lui Ioel erau împăienjeniți de lacrimi privind țăpul ispășitor ce urma să fie dus în pustia înfricoșătoare. Îi era milă de sărmanul animal sortit unei asemenea morți din pricina păcatelor poporului.

Apoi, urmau ceremoniile de încheiere a praznicului, când întreaga adunare se închina de trei ori până la pământ, iar Marele Preot striga solemn: „Sunteți curățiți! Sunteți curățiți! Sunteți curățiți!”

Ioel era bucuros când toate aceste ceremonii se sfârșeau și oamenii porneau veseli spre casele lor.

„Când mergem înapoi la cealaltă casă a noastră?”, întreabă Rut într-o zi.

„De ce, nu ești fericită aici, micuța mea?”, întreabă Abigail. „Eu credeam că tu ai uitat de casa noastră.”

„Mi-e dor de porumbeii mei albi”, spuse ea cu buzele tremurânde. „Și mi-e dor de tata!” Și fetița începu să suspine.

Abigail o luă în brațe, încercând să o mângâie.

„Trebuie să mai așteptăm puțin. Cred că tata va veni după noi în curând. Eu îmi voi lua broderia, iar tu poți să vii cu mine peste drum.”

La început, Rut era rușinoasă când mergea la prietenele mamei sale, dar Marta i-a câștigat repede inima cu plăcintele cu miere pe care le făcea, iar Maria îi spunea povești care de care mai frumoase și interesante. După un timp, începu să intre în casă și să iasă la fel de vioaie și zglobie ca un fluturaș.

Într-o zi, mama ei stătea cu cele două surori într-un colț umbrat al curții. Rut mergea de la una la alta, urmărind cum firele colorate ale broderiei căpătau forma florilor sub măiestria degetelor. Deodată, auzi clinchetul unui clopoțel de argint. În timp ce stătea atentă și asculta, Lazăr intră în curte.

„Uite ce ți-am adus, mititico”, spuse el. „Doar ca să uiți de porumbeii tăi albi după care plângi tot timpul.”

Era un mieluşel alb ca zăpada, împodobit cu ghirlande de flori multicolore, de gâtul căruia atârna clopoţelul de argint pe care ea îl auzise.

La început, fetiţa era atât de încântată, încât îl privea minunându-se fără cuvinte şi doar își plimba degetele mici prin blana moale. Apoi, luă mâna lui Lazăr şi o sărută şoptind:

„Tu ești așa de bun!”

Din ziua aceea, Rut îl urma pe Lazăr precum mieluşelul o urma pe ea, iar Maria şi Marta nu ştiau ce anume suna mai dulce în casa lor liniştită – clinchetul clopoţelului de argint sau glăsciorul fetiței.

Abigail petrecea multe ceasuri fericite cu prietenele ei. Într-o zi, când stăteau la umbra grădinii şi coseau de zor, Rut şi Işai au venit alergând spre ele.

„Vine tata împreună cu cineva”, strigă băiatul. „Mă duc să le ies înainte!”

Se repezără spre poartă tocmai în momentul în care călătorii plini de praf au ajuns în fața casei.

„Pacea să fie peste casa aceasta şi în inimile celor ce locuiesc în ea”, spuse străinul, înainte ca Fineas să-și salute soția şi prietenii.

„Noi am mers mai întâi la casa tatălui tău, draga mea soție, dar negăsind pe nimeni, am venit aici”, spuse Fineas.

„Vă rog să intrați!”, insistă Marta. „Mi se pare că aveți nevoie de odihnă şi hrană.”

Dar înainte de a se spăla şi a mânca, le-au adus un mesaj:

„Vine Învățătorul”, spuse Fineas. „A trimis şaptezeci din ucenicii Săi să meargă câte doi în fiecare sat, pentru a vesti Împărăția Lui şi a proclama că ziua Domnului este aproape. Noi tocmai am fost în Samaria pentru a duce vestea acolo.”

„În sfârșit, în sfârșit!”, exclamă Maria înmănunchindu-și mâinile. „Aproape că nu-mi vine să cred că am ajuns această zi minunată a gloriei lui Israel!”

„Spune-ne ce minuni a mai făcut Învățătorul”, spuse Abigail, după ce cei doi au mâncat și au băut apă proaspătă.

Mai întâi unul, apoi celălalt, au istorisit minunile pe care le-au văzut și au povestit ce au auzit. Până și copiii s-au apropiat să asculte, așezându-se pe genunchii tatălui.

„S-a discutat foarte mult despre Împărăția care urmează să fie instaurată. În timp ce era în casa lui Petru în Capernaum, câțiva dintre ucenici au început să se certe în jurul lui, întrebându-se care dintre ei vor ocupa pozițiile cele mai înalte. Se părea că cei care L-au urmat cel mai mult timp aveau pretenție la posturile cele mai bune.”

„Și ce a spus El?”, întrebă Abigail curioasă.

Fineas își puse mâna pe căpșorul cărlionțat al lui Rut.

„A luat un copilaș ca acesta, l-a așezat în mijlocul nostru și a spus că cel care vrea să fie cel mai mare în Împărăția Lui, trebuie să devină ca unul din aceștia.”

„Credință, dragoste și puritate pe tronul profanat de Irozi”, exclamă Marta. „Ah, numai Iehova poate să facă așa ceva!”

„Vei sta mai mult acasă acum, tată?”, întrebă Ișai nerăbdător.

„Nu, fiule. Trebuie să merg mâine să-I spun Învățătorului despre felul în care am fost primiți prin toate satele, dar apoi mă voi întoarce în curând și vom fi împreună la Praznicul Corturilor.”

„Du cu tine rugămintea noastră stăruitoare ca Stăpânul să vină și să cineze cu noi în Betania”, spuse Marta în timp ce musafirii ei se depărtau. „Nimeni nu este mai dorit în casa noastră decât prietenul fratelui nostru Lazăr.”

Începuseră pregătirile pentru Praznicul Corturilor.

„Îi iau pe copii cu mine astăzi în cetate!”, spuse Ruben într-o dimineață. „Vreau ca să vadă și ei cortul pe care

îl construiesc pentru familia noastră și pentru toți prietenii noștri.”

Ișai a fost încântat de cortul frumos din crengi și din frunze.

„Aș fi dorit să fi fost unul din copiii pe care Moise i-a scos din Egipt”, spuse el oftând.

„De ce, fiule?”, întrebă Ruben.

„În felul acesta aș putea să călătoresc patruzeci de ani, trăind într-un cort ca ăsta. Ce frumos miroase și ce frumos este! Aș fi vrut ca dumneata și bunica să trăiți aici tot timpul.”

A doua zi, Fineas a venit și el cu ei. Timp de o săptămână, au petrecut fericiți în cortul din frunze, bucurându-se de răcoarea toamnei.

„Unde este Învățătorul?”, întrebă Abigail.

„Nu știu”, răspunse soțul ei. „Ne-a trimis pe noi înainte.”

„Dar va veni aici?”, întrebă ea, și această întrebare era rostită de toate buzele din Ierusalim.

„Va veni aici?”, întrebau și cetele de pelerini care auziseră despre minunile Lui și doreau să-L vadă pe omul care săvârșea asemenea lucruri.

„Va veni aici?”, șopteau cărturarii și fariseii. „Numai să îndrăznească!”

„Va veni aici?”, rânjea Marele Preot Caiafa. „Este mai bine să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul.”

Priveliștea ce-a încântat ochii copiilor în prima seară a săptămânii era ca un basm. Peste tot străluceau felinarele, iar torțele luminau întreaga cetate.

În curtea femeilor, în templu, toate lămpile aurite erau aprinse, arzând și sclipind ca niște stele strălucitoare.

Pe treptele ce despărțeau această curte de curtea următoare, stăteau trei mii de cântăreți, fii și fiice ale seminției lui Levi. Doi preoți stăteau în vârful treptelor, și

când aceștia au dat semnalul din două trâmbițe de argint, cântecul aceluia cor părea că face templul întreg să se zguduie. Harfele, psaltirile și flautele umpleau atmosfera de pace, liniște și bucurie, iar melodiile ce răsunau în întunericul nopții umpleau inimile ascultătorilor de un sentiment de exaltare. În ritmul muzicii, oamenii păseau într-un marș solemn cu torțele aprinse în mâini, până când s-a închis templul.

În mijlocul acestei sărbători și a veseliei care a urmat, Glasul mult așteptat a răsunat din nou printre arcadele templului. Copilul din Nazaret era din nou în casa Tatălui Său.

În ultima zi a praznicului, Ioel se trezi la răsăritul soarelui, gata pentru a-i urma pe ceilalți membri ai familiei o dată cu primul sunet de trâmbiță.

În mâna dreaptă ducea o chitră, la fel ca toți ceilalți; în mâna stângă avea o ramură de finic, simbol al bucuriei. O mulțime imensă se adunase la izvorul Siloamului. Apa era scoasă într-un vas de aur, apoi dusă înapoi și turnată pe marele altar, în timp ce corul cânta în miile de voci și toți oamenii strigau „Amin și Amin”.

După ce zilele de ceremonie în care cei șaptezeci de boi trebuiau jertfiți se sfârșiră, corturile din frunze au fost desfăcute și oamenii se îndreptară spre casele lor.

Mult timp după aceea, Ișai își amintea flăcările torțelor, trâmbițele de argint, mulțimea și clinchetul clopoțelilor legați la hainele preotului, în timp ce acesta ducea jăratecul cu lopata de aur pentru a arde tămâia dulce mirositoare. În amintirea lui răsunau încă două strigăte care au mișcat cu adevărat mulțimea. Unul, când apa a fost turnată din vasul de aur. Era glasul Învățătorului: „Dacă însetează cineva, să vină al Mine.” Al doilea, când toți ochii erau îndreptați spre torțele aprinse. „Eu sunt lumina lumii!”

Ruben se gândea adesea la orbul căruia Isus i-a redat vederea. Dar inima lui Lazăr era plină de neliniște și

presimțiri triste. Datorită funcției sale de scrib, ajunsese în contact cu mulți oameni care complotau împotriva prietenului său. Gânduri întunecate umpleau mințile multora și atmosfera era înfierbântată de ură. Într-o zi, auzi o conversație între aprozi⁵ și câțiva dintre preoții și fariseii cei mai de seamă.

„De ce nu l-ați arestat, după cum v-am poruncit?”, întreba un fariseu îmbufnat.

„Nu am putut”, a fost răspunsul, „fiindcă niciodată nu a vorbit cineva ca acest om.”

Lazăr a văzut cum gloatele căutau pietre să arunce în El. Deși a dispărut din mijlocul lor nevătămat, Lazăr presimțea că un dezastru teribil atârna deasupra capului prietenului său iubit.

---

⁵ Poliția templului.

CAPITOLUL XII

ELE două familii se despărteau cu multă tristețe de Învățătorul care pleca în Perea. Fineas continua să-L urmeze. În timp ce micul grup se îndepărta, Rut își îngropa fața în rochia mamei și plângea.

„Nu vreau ca tata să plece iarăși!”

Abigail o luă în brațe și încercă să o mângâie, deși avea și ea lacrimi în ochi.

„Vom merge acasă în curând, fetița mea, apoi tata va fi iarăși cu noi tot timpul. Dar mai întâi trebuie să așteptăm să treacă iarna, sezonul ploios și Praznicul Înnoirii Templului.”

„Ce? Alt praznic?”, întrebă Ișai, pentru care vara întreagă fusese doar o mulțime de sărbători. „În părțile acestea au o mulțime de praznice! Pentru ce-i acesta?”

„Bunicul îți va spune”, răspunse mama. „Du-te la el și roagă-l să-ți spună istoria acestui praznic. Este interesantă.”

Așezat pe genunchiul bunicului, Ișai își încleșta pumnii ascultând cum un altar păgân fusese cândva așezat peste altarul arderilor de tot și un general păgân a mânat o turmă de porci prin Templul Sfânt, spurcându-l astfel. Dar își reveni în curând, și ochii îi străluceau în timp ce bătrânul israelit îi povesti cu mândrie despre Iuda Maccabeul, Iuda cel cu Inimă de Leu, care a biciuit pe soldații sirieni, a curățit templul și l-a dedicat din nou închinării lui Iehova.

„Poporul nostru nu-și uită niciodată eroii”, încheie bunicul. „În fiecare an, în fiecare casă, oricât ar fi de umilă, o lumânare se aprinde la începutul praznicului; în noaptea

următoare două, în noaptea următoare trei, și tot așa, până când opt lumânări strălucesc în întunericul iernii. Fiindcă așa au rămas faptele brave ale maccabeilor în amintirea oricărui fiu al lui Avraam!”

Praznicul a venit și a trecut. În timp ce lumânările ardeau în fiecare casă, iar candelile aurite ardeau în marele templu, Nazarineanul veni iarăși în casa Tatălui Său.

Ioel îl zări odată în pridvoarele din fața Porții Frumoase. În momentul următor se strecură prin mulțime până când ajunse lângă El. Nu mai vedea nimic în jurul lui decât o singură Față – fața care îl privise atunci pe țărmul Galileii și îi făcuse inima să-i salte de iubire. Cât de fericit era acum că o vedea iarăși! Auzea o singură Voce – vocea pe care o dorea de atâta timp! Acum era lângă El! Ar fi putut să-și întindă mâna și să-I atingă haina. Inima lui de copil nu mai simțise niciodată o asemenea fericire. Îi plăcea doar să-L privească și să-L iubească, rămânând absent la tot ce se întâmpla în jur.

După un timp, a început să-și dea seama că preoții și fariseii cei mai de seamă îl îmbulzeau nu din motive sincere și prietenoase, ci ca să-I pună cu viclenie tot felul de întrebări.

„Dacă ești Christosul, spune-ne clar”, au cerut ei. Apoi, plimbându-se dintr-un capăt în celălalt al pridvorului lui Solomon, repetau răspunsul Lui printre stâlpii albi de marmură:

„Lucrările pe care le fac în Numele Tatălui Meu, mărturisesc despre Mine. Eu și cu Tatăl suntem una!”

„Blasfemie!”, strigă un glas batjocoritor din spatele Lui. „Blasfemie!”, răsună ecoul fariseilor și al saducheilor care cel puțin de data aceasta cădeau de acord cu privire la ceva. Mulțimile se îmbulzeau printre stâlpi, ațâțate de preoți. Unii alergau afară după pietre. În confuzia acestei zarve, în timp ce voiau să pună mâna pe El, El dispăru din mijlocul lor.

Ioel își caută prietenii un timp, dar nevăzându-l nici pe Fineas, nici pe Lazăr, porni înapoi spre Betania în fugă. O ploaie rece de iarnă începu să cadă.

Nici unul din familia lui Ruben nu s-a dus la Ierusalim în ziua aceea din cauza ploii, dar prăznuiau acasă. Când băiatul care de obicei era atât de liniștit, intră agitat în casă, toți îl priviră mirați. El le povesti tot ce a văzut și a auzit.

„O, mamă Abigail!”, strigă el aruncându-se în genunchi lângă ea. „Dacă pleacă iarăși, nu aş putea să plec și eu cu El? Simt că nu pot să mă întorc în Galilea și să-L părăsesc fără să știu ce se întâmplă. Dacă va fi persecutat, alungat sau poate chiar omorât, vă rog să mă lăsați să împărtășesc cu El suferința și să-I fiu alături până la capăt!”

„Tu uiți că El are toată puterea și că dușmanii Lui nu pot să-I facă niciun rău”, spuse Abigail cu gingășie. „Nu a dispărut El de două ori dinaintea lor când au încercat să-L prindă? Și apoi, ce-ai putea să faci tu, băiatul meu? Uiți că ești doar un copil și că s-ar putea să nu poți îndura greutățile unei asemenea călătorii?”

„Am aproape paisprezece ani”, spuse Ioel întinzându-se să pară mai înalt. „Și sunt la fel de tare acum ca și unii din oamenii care merg cu El. El mi-a dat această tărie! O, nimeni nu știe cât de mult Îl iubesc!”, exclamă el. „Când sunt despărțit de El, mă simt la fel ca Ișai și Rut când sunt despărțiți de tata Fineas. Inima mea Îl urmează pretutindeni!”

„Copile, nu-ți mai pasă de noi?”, întrebă ea muștrător.

„Ah, nu vorbi așa, mamă Abigail!”, rosti el sărutându-i mâna gingașă. „Vă iubesc mult și pe voi și nu voi putea niciodată să vă răsplătesc tot ce ați făcut pentru mine. Dar, mamă Abigail, nu mă puteți înțelege! Voi n-ați fost niciodată ologi ca să simțiți puterea vindecării Lui! Inima voastră nu a fost niciodată plină de ură, ca apoi să simțiți balsamul iertării Sale! Voi nu puteți înțelege cum mă atrage la Sine!”

„Lasă băiatul să meargă după Învățătorul”, interveni Ruben. „Am simțit și eu puterea aceea minunată ce-i atrage pe oameni la El. Aș da cu bucurie tot ce am până la ultimul ban dacă aş putea să câștig bunăvoința autorităților cu privire la El!”

Cu altă ocazie, când o mică ceată de ucenici L-au urmat pe Învățătorul până în cealaltă parte a Iordanului, Ioel a mers cu ei.

Iarna trecuse, dar ei încă întârziiau să se întoarcă. Zi după zi, ascultau cuvintele simple care cădeau ca niște semințe în inimile lor, pentru a răsări mai târziu și pentru a rodi adevărul. Acum înțelegeau aceste pilde pe jumătate: bunul samaritean, smochinul neroditor, fiul risipitor, ispravnicul necredincios. Era o poveste care-l mișca adânc pe Ioel – povestea oii pierdute, fiindcă își amintea de noaptea aceea furtunoasă la stâna lui Natan ben Obed și de ciobănașul care și-a căutat mielul rătăcit până în zori.

Abia mult mai târziu și-a dat seama că Cel care le istorisea povestea era Bunul Păstor Însuși, și El era gata să-și dea viața pentru oile pierdute ale lui Israel.

Între timp, în Betania, Rabbi Ruben și soția lui se bucurau că vizita fiicei lor se prelungea tot mai mult. Ișai și-a declarat în mod deschis intenția de a rămâne pentru totdeauna acolo și de a învăța meseria bunicului său. Rut începuse să fie și ea fericită și mulțumită și părea că a uitat de tot cealaltă casă. Când a sosit primăvara, își petrecea tot timpul afară. Se obișnuise să stea la poartă și să-l aștepte pe Lazăr în fiecare seară când se întorcea de la templu. Când îl vedea la colțul străzii, alerga înaintea lui veselă, cu cârlionții și cu rochița fluturându-i în vânt. Oricât de obosit ar fi fost, oricât de multe îngrijorări i-ar fi frământat mintea, fața lui palidă se lumina de fiecare dată și pe fața lui răsărea un zâmbet când o zărea.

„Lazăr nu se simte prea bine în ultimul timp”, o auzi ea pe Marta, spunându-i mamei ei într-o zi. „Am încercat să-l conving să se odihnească câteva zile, dar susține că nu poate până când nu termină sulul la care lucrează.

Câteva zile mai târziu, Lazăr nu s-a mai dus în cetate ca de obicei. Rut pândea în camera întunecată, în care se odihnea pe un divan. Ochii îi erau închiși și era atât de palid,

încât copila se înspăimântă. El nu o auzi când a intrat în cameră și a ieșit iarăși, dar parfumul trandafirului pe care i l-a așezat pe pernă l-a trezit. Și-a deschis ochii și a zâmbit ușor, zărind-o pe când ieșea.

Mama ei, care cosea la fereastră, a văzut-o traversând strada. Ișai se juca în fața casei.

„Cine este băiatul acela care vorbește cu Ișai?”, o întreabă Abigail pe Rebeca, care stătea în pragul ușii cu brațele deschise ca să o întâmpine pe Rut.

„O, este micuțul Iosif, singurul fiu al lui Simon leprosul. Sărmanul copil!”

„Simon leprosul?!”, repetă Abigail nedumerită. „Nu-mi amintesc de numele acesta.”

„Nici nu poți să-ți amintești. Dar l-ai uitat pe vânzătorul acela de ulei, tânăr și bogat, care locuia lângă sinagogă? El are cele mai bogate livezi de măslini în aceste părți ale țării.”

„Nu-i cumva soțul prietenei mele de joacă, Estera?!”, exclamă Abigail. „Și el a fost lovit cu lepră?”

„Da. Este una din întâmplările cele mai triste pe care le-am auzit vreodată. Se pare că este cu atât mai groaznic cu cât el a fost atât de onorat și obișnuit cu o viață de lux. Acum trăiește izolat, dar cel mai greu îi este să suporte disprețul oamenilor din jur. Duce o viață mizeră și îi este foarte greu să se obișnuiască cu asta.”

„Sărmana Estera!”, suspină Abigail. „Îl vede vreodată?”

„Acum nu. Boala îl distruge repede și l-a făcut atât de hidos, încât el i-a interzis să mai vină să-l vadă vreodată. Chiar și glasul i s-a schimbat. Bineînțeles, ar fi omorât cu pietre dacă ar încerca să vină acasă. Niciodată nu caută compania celorlalți leproși. Ea i-a construit o încăpere departe de ceilalți. În fiecare zi, un slujitor îi duce mâncare și vești. Este bine că au bani, de altfel ar trebui să trăiască printre morminte cu ceilalți leproși. Uneori, micuțul Iosif este dus destul de aproape ca

tatăl să-i audă glasul și să-l vadă. Este singura lui posibilitate de a-și vedea fiul; este singura lui mângâiere în acea boală cumplită de care suferă. Se mulțumește să-și vadă unicul fiu de la distanță, să-i vorbească și să-i asculte vocea gîngășă, atât de dragă lui.”

„Nici nu pot să-mi închipui cât de groaznic ar fi dacă Fineas al meu ar fi în situația asta!”, exclamă Abigail, și lacrimile îi cădeau repede pe broderia pe care o ținea în mână. „O, moartea ar fi de o mie de ori mai bună!”

În stradă, băieții făceau cunoștință unul cu celălalt.

„Pe mine mă cheamă Ișai. Pe tine?”

„Iosif.”

„Unde locuiești?”

„Lângă sinagogă.”

„Tatăl meu este tâmplar. Al tău?”

Iosif ezită. „Mai demult era vânzător de ulei”, se hotără să răspundă într-un târziu. „Acum nu mai lucrează nimic.”

„De ce?”, insistă Ișai.

„Acum este lepros”, veni răspunsul șovăitor.

Fața lui Ișai se întristă deodată. Văzuse niște leproși odată și priveliștea era încă proaspătă în mintea lui. În timp ce aceștia călătoreau din Galilea, Ioel i i-a arătat. Era o ceată de sărmani mizerabili, plini de bubele groaznice care le măcinau carnea până când unii din ei rămâneau fără buze, fără pleoape sau fără nas. Unul din ei avea o mână albă de pe care aproape toate degetele căzuseră. Părul lor arăta ca niște sârmă albă și strigau cu glasuri pițigăiate: „Necurat! Necurat! Nu vă apropiati!”

„Cât de groaznic trebuie să fie pentru el să aibă un asemenea tată!”, se gândi Ișai. Apoi i se puse un nod în gât și ochii i se umplură cu lacrimi. Începu să se joace, încercând să uite discuția.

Câteva zile mai târziu îl întâlnea pe Iosif mergând împreună cu un slujitor care ducea un coș mare, acoperit, și o ploscă din piele plină cu apă.

„Mă duc la tatăl meu acum”, spuse Iosif. „Întreab-o pe mama ta dacă te lasă să vii cu mine.”

Ișai făcu câțiva pași spre casă, apoi se întoarse deodată. „Nu, nu mă duc să o întreb, sunt sigur că va spune «nu». Mă voi duce cu tine oricum.”

„Ai să fii pedepsit când te întorci!”, îl preveni Iosif.

„Nu voi lipsi prea mult”, raționă Ișai, care era acum cuprins de curiozitate. „Prefer să iau o bătaie decât să nu mă lase să merg.”

Iosif îl privi înmărmurit.

„Serios, prefer să iau o bătaie”, repetă el. „Hai să mergem!”

După o jumătate de ceas de mers pe un drum nu prea umblat în direcția Ierihonului, au ajuns la un loc singuratic, înconjurat de stânci goale. O căsuță mică, construită între două stânci, era umbrită de un smochin sălbatic mare. În apropiere era intrarea într-o peșteră, întotdeauna răcoroasă ca o pivniță, chiar în zilele cele mai călduroase de vară.

Simon leprosul stătea la gura peșterii. Se ridică când îi văzu venind și se înveli cu grijă într-o manta de pânză albă care-l acoperea din cap până-n picioare. Pentru Ișai, era o priveștițe groaznică, dar pentru Iosif, fiind obișnuit, nu era nimic ciudat.

Slujitorul goli coșul pe o stâncă mare, la o distanță oarecare, și turnă apa într-un vas săpat în piatră, lângă stâncă. Apoi puse un sul de pergament alături. Era scrisoarea Esterei către soțul ei exilat. Indiferent de ce fel de furtuni se abăteau asupra văii lor sau ce responsabilități o presau acasă, acea mică misivă era întotdeauna trimisă. Ea a învățat să scrie doar pentru el. Toți prietenii îl considerau mort, dar dragostea ei, mai tare decât moartea, făcuse un pod peste prăpastia care-i despărțea. Ea trăia doar pentru a-l mângâia și a-i alina suferința.

De data aceasta, Simon îi trimise soției sale un mesaj mai scurt decât de obicei. A avut multe să-i spună fiului său, iar soarele era deja sus.

Ișai, ascunzându-se după o stâncă, asculta îngrozit cuvintele gingașe, sfătuitoare și de binecuvântare care veneau dinspre omul înfășurat în alb.

În timp ce tatăl își sfătuia băiatul să fie credincios până la cea mai mică îndatorire, să-și învețe cu atenție rugăciunile și psalmii și să fie ascultător de mama lui, pe Ișai conștiința începu să-l mustre adânc.

„Eu cred că cunosc pe cineva care ar putea să-l vindecă”, spuse el când au pornit înapoi spre casă, „pentru că omul acesta l-a vindecat și pe Ioel.”

„Cine este Ioel?”, întrebă Iosif.

„Un băiat care locuiește cu noi. Mai înainte era olog și se chinuia mult ca să meargă. Acum este la fel de drept ca mine și aleargă ca un iepure. Toți bolnavii din cetatea în care locuiam eu s-au dus la El și i-a vindecat pe toți.”

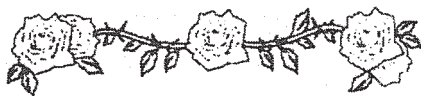
Iosif dădu din cap cu fermitate. „Leproșii nu pot fi vindecați. Nu-i așa, Set?”, îl întrebă el pe slujitor.

„Nu, leproșii sunt ca și cum ar fi morți”, răspunse Set. „Nimeni nu-i poate ajuta.”

Ișai își frământa neîncetat mintea; era sigur că și leproșii puteau fi vindecați de Cel care înviase morții, dăduse vedere orbilor și putere picioarelor slăbănogite. Drumul îl obosise peste măsură pe micuț și când se despărți de tovarășul său, abia își mai târa picioarele pe drumul plin de praf ce-l ducea spre casă.

A doua zi dimineată, Iosif îl aștepta în fața casei. „Cum a fost? Ai încasat-o?”, întrebă el.

„Nu”, răspunse Ișai râzând. „După ce am mâncat, m-a obligat să mă culc și nu m-a lăsat să mă dau jos din pat până dimineată.”

CAPITOLUL XIII

UT mergea în fiecare zi să-și vadă prietenul bolnav, uneori cu un ciorchine de struguri, alteori doar cu o floare în mână ei mică și caldă. Dar în una din zile, Marta o întâmpină cu ochii umflați și roșii de plâns spunându-i că a trimis în cetate după un doctor priceput. În noaptea următoare, cineva a bătut tare în ușă și Rabbi Ruben a fost chemat să vină repede, deoarece Lazăr era foarte grav. În zorii zilei, un mesager fu trimis în grabă să treacă Iordanul și să-L aducă din Perea pe Singurul care-l mai putea ajuta.

Zarva a trezit-o și pe Rut. Văzând-o pe mama ei îmbrăcându-se în grabă, se sculă și ea. Ieșind în pragul ușii, o văzu pe Marta spunându-i mesagerului să transmită: „Doamne, cel pe care-l iubești este grav bolnav.”

„El va veni îndată și-l va face bine, nu-i așa mamă?”, întrebă Rut îngrijorată.

„Sigur că da, copila mea”, răspunse Abigail. „Îl iubește prea mult ca să-l lase să sufere în felul acesta.”

Dar ziua trecu, trecu și următoarea, și încă una, iar El tot nu venise.

Rut se învârtea mereu în jurul celor mari, înspăimântată, și le privea fețele îngrijorate.

„De ce nu vine?”, se întreba ea. Și pe buzele tuturor era aceeași întrebare.

Zilele treceau rând pe rând, iar Rut devenea din ce în ce mai tăcută. Într-una din zile, când toți erau adunați în camera muribundului, se furișă și ea acolo fără ca cineva s-o

fi observat. Era atât de liniștită acum; casa nu mai răsuna de glăsciorul ei dulce ori de râsul ei cristalin. Totul era cuprins de fiorul morții din ce în ce mai prezente. Maria era îngenuncheată într-o parte a patului, Marta în partea cealaltă și nu puteau să facă altceva decât să privească cum respirația lui era tot mai rară și să-l țină de mâini ca și cum ar fi vrut să-l tragă înapoi spre viață.

Nici una nu mai vărsa lacrimi, ci îl priveau cu încordare, așteptând un singur cuvânt, o privire prin care să vadă că este iar conștient.

Abigail stătea lângă fereastră, plângând încet. Rut nu o mai văzuse pe mama ei plângând și o privea înspăimântată. Din când în când arunca câte o privire la bunicul ei, care stătea la căpătâiul patului. Două lacrimi mari se prelingeau încet pe obrajii lui arși de soare.

Maria scoase deodată un țipăt și căzu leșinată la pământ. Marta se legăna într-o parte și în alta, ca într-o agonie a durerii.

Copila încă nu înțelegea ce se întâmplase. Cei din încăpere încercau să o ajute pe Maria să-și revină și nimeni nu o observă pe Rut. Împinsă parcă de un sentiment ciudat pe care ea nici nu-l înțelegea, copila se apropie tot mai mult de pat. Apoi își așează mânuța ei mică pe mâna lui Lazăr, gândindu-se că atingerea îl va face cu siguranță să-și deschidă ochii și să-i zâmbescă iarăși – așa cum se întâmplase până atunci. Dar de data aceasta, ce o făcu oare să se retragă tremurând? Mâna ei nu-l atinse pe Lazăr, ci atinse însăși moartea îngrozitoare și misterioasă.

„Nu mi-aș fi închipuit că un copil poate simți atât de profund”, îi spuse Abigail mamei sale, când observă că Rut nu mânca și nu se juca, ci umbla tristă de ici-colo, fără niciun scop.

„Am să fac cumva să nu participe la înmormântare. Este prea mică pentru astfel de dureri.”

Dar oricât încercă, nu putu să o rețină pe Rut să nu audă plânsul bocitoarelor care se adunaseră, după cum era obiceiul, pentru a oferi ultimul omagiu tânărului pe care toată Betania îl cunoștea și îl iubea.

Mulți prieteni veniră de la Ierusalim pentru a-l conduce pe Lazăr până la mormânt. Acolo i s-a adus un elogiu lung, după care, într-un final, ceremonia luă sfârșit și o piatră mare fu rostogolită peste intrarea în mormânt. Atunci, cele două surori, triste și dezamăgite, s-au întors înapoi la căsuța lor, întrebându-se cum vor putea să-și continue existența fără fratele lor care până atunci fusese o sursă de bucurie pentru amândouă.

A patra zi după moartea lui, în timp ce Marta stătea în grădină și privea undeva în gol, Rut alergă spre ea, cu fața radiind de bucurie.

„A venit!”, strigă ea. „A venit Învățătorul, și a venit și tatăl meu! Grăbește-te! Te așteaptă!”

Marta își așează mahrama și o urmă pe copilă până la poartă, unde Fineas o întâmpină cu același mesaj.

„O, de ce nu a venit mai degrabă?”, se gândea ea cu amărăciune în timp ce își urma ghidul. Ajunsă în afara satului, își dădu mahrama la o parte. Îl văzu pe Învățătorul, cu o privire atât de compătimitoare, încât strigă:

„Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu nu ar fi murit!”

„Fratele tău va învia”, răspunse Isus, și din glasul Lui răzbătea o notă de gingășie și iubire.

„Da, Doamne, știu că va învia în ziua de apoi”, răspunse ea îndurerată. „Aceasta este o speranță pentru viitor, dar ce mângâiere avem noi pentru restul anilor singuratici pe care-i avem de trăit fără el?” Și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe față.

Atunci, pentru prima oară, au răsunat cuvintele care aveau să aducă balsam în mii și mii de inimi frânte și speranță în mulți ochi încrețoși de lacrimi.

„Eu sunt învierea și viața. Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi tu lucrul acesta?”

Marta își ridică privirea cu reverență.

„Da, Doamne, cred că ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină în lume.”

În timp ce se grăbea spre casă, o pace adâncă se coborî peste sufletul ei. Acolo veniseră o mulțime de prieteni care încercau să le mângâie. Câtiva dintre aceștia erau din Ierusalim, și ea știa bine că printre ei erau unii pentru care Prietenul fratelui ei nu era tocmai o persoană iubită, respectată sau admirată... Oameni care ar fi preferat mai degrabă ca acest Isus să nu fie printre ei. Își chemă sora în șoaptă, spunându-i: „A venit Învățătorul și te cheamă!”

Cei care erau adunați acolo au crezut că se duc la mormânt să bocească, după cum era obiceiul, așa că s-au ridicat și ei și le-au urmat.

Maria L-a întâmpinat cu aceleași exclamații ca și sora ei, apoi căzu la picioarele Lui.

El, văzând pe fața ei palidă semnele durerii adânci pe care o suferise, fu mișcat până în adâncul sufletului Său de cea mai profundă milă. În ochii Lui apărură lacrimi. Isus plângea.

„Iată cât de mult l-a iubit pe Lazăr!”, îi spuse un om altuia, care stătea lângă el.

„Atunci de ce nu l-a vindecat?”, veni răspunsul batjocoritor.

„Se spune că are putere să dea vedere orbilor și chiar să învie morții. Hai să-L vedem de data aceasta!”

Tot mai mulți se adunaseră în drum spre mormânt. Unii din ei Îl urau pentru muștrările Lui arzătoare cu privire la viețile lor imorale. Alții se temeau de El fiindcă Îl considerau un învățător periculos, care ar fi putut să influențeze noroadele și chiar să schimbe politica timpului – oameni care-și cunoșteau viața și-I cunoșteau minunile și faptele, dar ezitau să-L accepte sau să-L refuze. Apoi, erau și

acei care-L iubeau mai mult decât își iubeau propria viață. Toți așteptau să vadă ce va face.

„Dați piatra la o parte!”, porunci El.

Vreo douăsprezece brațe puternice se grăbiră să-I împlinească porunca. Apoi, El privi spre cer și rosti cu glasul scăzut, dar atât de clar, încât nimeni nu a pierdut niciun cuvânt.

„Tată”, spuse El – părea că vorbește cu cineva chiar de lângă El – „Îți mulțumesc că întotdeauna M-ai ascultat. Am știut că întotdeauna Mă ascuți, dar spun aceasta din pricina celor ce sunt aici și Mă aud, ca și ei să creadă că Tu M-ai trimis pe Mine.”

Un fior străbătu întreaga asistență. Apoi Isus strigă cu glas puternic:

„Lazăre, vino afară!” Urmă o pauză îngrozitoare. Câteva dintre femei se țineau una de alta înspăimântate și abia se abțineau să nu țipe; chiar și oameni puternici căzură la pământ în momentul în care din mormântul întunecos Lazăr ieși înfășurat în giulgiul alb. Fața îi era învelită într-un ștergar.

„Dezlegați-l și lăsați-l să meargă”, spuse Învățătorul calm.

Fineas se apropie de Lazăr și-i dezlegă legăturile. Când ștergarul îi căzu de pe față, văzură că avea chipul palid ca de ceară, dar într-o clipă s-a îmbujorat.

Totuși, până când a vorbit, mulți din cei adunați credeau că au văzut un duh. De la întemeierea lumii, nu mai văzuse nimeni așa ceva: un om care după ce a stat patru zile în mormânt să meargă umăr la umăr cu Omul care l-a înviat cu un singur cuvânt.

Drumul era plin de oameni care cântau, strigau și erau plini de bucurie.

Fierarii își lăsaseră fierul să se răcească pe nicovală, brutarii își lăsaseră pâinea să ardă în cuptoare, o fată de la

fântână a scăpat vasul cu apă care s-a spart, și o femeie care făcea plăcinte a alergat în drum cu aluatul în mână.

Toate casele din sat erau goale, în afară de una, unde un bolnav gemea și cerea apă fără să fie ascultat de nimeni, iar în alta un copilăș se trezise în leagăn și începuse să plângă.

Încă mult timp după ce familia reunită intrase în casă împreună cu cei mai apropiați prieteni, bucurându-se de învierea lui Lazăr, mulțimile au stat afară, vorbind și gesticulând. Mulți, care fuseseră împotriva Învățătorului înainte, acum credeau în El din pricina celor văzute. Totuși, alții încă spuneau, chiar mai răzvrătiți decât înainte: „Trebuie să fi făcut un legământ cu cel rău, încât poate să facă asemenea lucruri.” Aceștia s-au grăbit să meargă înapoi la Ierusalim pentru a răspândi vestea că acest om periculos s-a întors din nou și este chiar aproape de porțile capitalei.

În noaptea aceea a avut loc un consiliu secret al preoților și fariseilor celor mai de seamă. „Ce vom face?” – era întrebarea cea mai arzătoare. „Dacă Îl lăsăm în pace, toți vor crede în El. Atunci, romanii vor veni și vom pierde totul.” Toate inimile băteau în același asentiment, dar numai Caiafa fu în stare să pună gândurile lor în cuvinte. Până la urmă îndrăzni să repete cu glas tare ceea ce bolborosea pentru sine de mai demult: „Este mai bine pentru noi ca să moară un singur om pentru popor, decât să piară tot norodul.”

Străzile erau pline de oameni, iar Ișai se apropie de Ioel, în timp ce amândoi stăteau în curte. „Nu crezi că ar fi tot atât de ușor pentru Învățătorul să curățească un lepros?”

„Bineînțeles”, răspunse Ioel. „Eu L-am văzut vindecând pe câțiva leproși.”

„L-ai văzut?”, repetă băiatul fericit. „Înseamnă că Iosif ar putea să aibă iarăși tată.” Apoi îi povesti istoria lui Simon leprosul și vizita lui la peștera singuratică.

Inima lui Ioel se înduioșă îndată. De când el însuși fusese vindecat, dorea ca toți amărății din lume să vină la Isus pentru a fi vindecați.

Chiar în clipa aceea un om se apropie de poartă și întreabă de Fineas. Ioel îl cunoștea din săptămânile în care călătoriseră împreună. Era Toma. Băiatul sări imediat în fața lui.

„Rabbi Toma, știi cumva când va pleca Învățătorul din Betania?”

„Măine dimineată”, răspunse Toma, „și mă bucur că pleacă atât de curând, fiindcă atunci când veneam încoace, am crezut că vom muri cu toții. Este împresurat din toate părțile de tot felul de dușmani.”

„Și va pleca pe același drum pe care a venit?”

„Este cel mai probabil.”

Ioel nu așteptă să mai afle și altceva, ci alergă înapoi la Ișai ca să afle locul peșterii. Ișai era doar un copil, dar era ager și fu în stare să-i dea lui Ioel informațiile necesare.

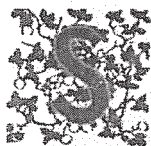
„O, mă bucur că mergi!”, exclamă el. „Vrei să fug să-i spun lui Iosif ce ai de gând să faci?”

„Nu, nu spune nimic nimănui”, răspunse Ioel. „Mă întorc imediat.”

CAPITOLUL XIV

IMON leprosul stătea în gura peșterii. Ținea un sul de pergament în mâinile care nu mai aveau degete; era o copie a Psalmilor pe care Lazăr i-o făcuse demult, în vremuri mai bune.

De multe ori își găsisese mângâierea în aceste cântece ale lui David pline de inspirație și speranță, dar astăzi citea un cântec de jale care parcă izvora din adâncimile sufletului său:

„Mânia Ta mă apasă, și mă năpădești cu toate valurile Tale. Ai îndepărtat de la mine pe toți prietenii mei, m-ai făcut o pricină de scârbă pentru ei; sunt închis și nu pot să ies. Mi se topesc ochii de suferință; în toate zilele Te chem, Doamne, și-mi întind mâinile spre Tine! Oare pentru morți faci Tu minuni? Sau se scoală morții să Te laude? Se vorbește de bunătatea Ta în mormânt, și de credincioșia Ta în Adânc? Sunt cunoscute minunile Tale în întuneric și dreptatea Ta în țara uitării? (Psalmi LXXXVIII:7-12)”

Sulul căzu jos, iar el încerca să-și acopere fața cu mâinile, plângând. „Cât trebuie să mai sufăr? Ah, de ce nu m-ai luat pe mine în locul lui Lazăr?”

Deodată, auzi un zgomot de după stânci și-și ridică privirea. Set nu putea fi, pentru că nu avea obiceiul să vină vreodată în timpul acesta din zi, iar străinii nu găsiseră niciodată cărarea spre locul acesta pentru că nu aveau ce căuta pe aici.

Ioel se apropie și se opri lângă stânca unde era vasul cu apă. Simon se ridică în picioare, se acoperi cu mantaua și începu să strige: „Atenție! Necurat! Nu te apropia!”

„Îți aduc vești din sat”, strigă Ioel.

Leprosul își ridică mâinile și făcu un gest plin de groază.

„O, să nu-mi spui că s-a întâmplat ceva cu soția mea, Estera! Și nici cu fiul meu Iosif! Nu aș putea să rabd așa ceva. Inima încă mă doare pentru moartea prietenului meu, Lazăr. M-am apropiat cât am putut de sat și am auzit plânsul

bocitoarelor atunci când l-au pus în mormânt. De atunci am stat aici în sac și cenușă.”

„Dar Lazăr a înviat!”, exclamă Ioel simplu. El văzuse atâtea minuni în ultimul timp, încât uitase efectul surprinzător pe care o asemenea declarație îl putea avea asupra unuia neobișnuit cu ele.

Leprosul rămase nemișcat de mirare la auzul acestei vești. Semăna mai degrabă cu o statuie de piatră în care era cioplit chipul șters al unui om. Într-un târziu reuși să rostească cu glas plin de amărăciune: „Tu-ți bați joc de mine, băiete; măcar lasă-mă cu necazurile mele.”

„Nu!”, strigă Ioel. „Așa cum Domnul trăiește, jur că îți spun adevărul. N-ai auzit că a venit Mesia? Eu L-am urmat prin multe locuri în țară și știu ce vorbesc. La un singur cuvânt din gura Lui, mușii cântă, orbii văd și ologii aleargă. Eu însumi am fost olog, iar El m-a făcut așa cum mă vezi acum.”

Ioel stătea drept pentru a-i arăta omului cât de înalt și sănătos este. Simon îl privi de-a dreptul nedumerit.

„De ce te-ai mai chinuit să vii până aici și să-mi spui acestea mie, un sărman și disprețuit lepros?”, întrebă el în sfârșit.

„Fiindcă vreau ca toți să fie la fel de fericiți ca mine. El m-a vindecat. Mi-a dat înapoi sănătatea și tăria. Atunci, de ce să nu alerg cu picioarele mele și să nu le aduc și altora vestea fericită a izbăvirii? El Însuși merge peste tot și face numai bine. Știu că există speranță și pentru tine, fiindcă L-am văzut cum i-a curățat și pe alți leproși.”

Simon tremura în timp ce speranța curățirii începea să devină tot mai limpede în mintea lui confuză: sănătate, casă, Estera, Iosif – toate acestea să le aibă din nou! Era o bucurie prea mare ca să fie posibilă.

„O, dacă aș putea crede!”, strigă el.

„Lazăr a fost înviat când era mort de patru zile. Toată Betania poate confirma acest adevăr”, insistă Ioel. Cuvintele

au izvorât din sufletul lui cu atâta forță și entuziasm, încât Simon deodată îl crezu.

„Unde-L pot găsi pe acest om?”, întrebă el.

Ioel îi arătă cu degetul spre drumul șerpuit și stâncos.

„Ia drumul acela care duce în Betania. Vino dis de dimineață, iar când noi trecem pe acolo, strigă-L pe El. Nu refuză pe nici unul care are credință că va primi ceea ce cere.”

Ioel coborâse deja puțin dealul, dar se întoarse deodată înapoi. „Dacă nu trece mâine”, spuse el, „ai grijă, să fii acolo în ziua următoare, căci va trece cu siguranță în curând.”

Simon rămase complet uluit și nedumerit. Nu-i venea să-și creadă urechilor că tot ceea ce auzise era ceva real. Și nu se dezmetici decât după ce băiatul coborî în grabă dealul și nu se mai văzu. Apoi începu să-i fie frică că acest mesager fusese doar închipuirea unui vis. Se cățără pe stâncă și se uită jos în vale. Nu, nu se înșela; băiatul nu era un miraj al sufletului său însetat, fiindcă uite, apăru iarăși în peisaj. Iată, acum începea să urce celălalt deal.

„«Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pace, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea!» (Isaia LII:7)”, murmură el. „O, cât de frumos este cerul ce mi se deschide înaintea, dacă cuvintele acestui tânăr sunt adevărate!”

În dimineața următoare, după ce părăsiră Betania, Ioel se uita nerăbdător după fiecare stâncă sau copac pe lângă care treceau, dar Simon nu era nicăieri. Deodată, îl văzu la o oarecare distanță, în drum. Era îngenuncheat în praf. Mantaua din pânză albă, pe care o folosisese întotdeauna pentru a se ascunde de vederea oamenilor, fusese aruncată la o parte, pentru ca Marele Vindecător să-i vadă necazul.

Simon scruta zarea albastră, cercetându-i pe cei ce se apropiau de el cu pași mărunți. Ochii lui care cereau milă și îndurare Îl căutau acum aproape disperați pe acel Mesia care,

își închipuia el, trebuie că purta haine scumpe, împărătești, și ținea în mână dreaptă un sceptru plin de diamante și pietre scumpe cu care, dacă-l va atinge, cu siguranță se va vindeca.

Cu siguranță, aceștia nu puteau fi cei pe care îi aștepta. Erau doar niște călători simpli; cei mai mulți păreau să fie galileeni. Era gata să se ridice ca să-i avertizeze cu privire la necurăția lui, când, deodată, îl zări pe Ioel. Dar unde era Prințul izbăvitor?

Se apropiară tot mai mult, până când Simon putu să le vadă fețele. Deja nu mai avea nevoie să întrebe de la cine trebuia să ceară ajutor. I se părea că vede o singură față, și fața aceea era plină de milă și dragoste.

„O, Mesia al lui Israel!”, strigă el. „Tu l-ai adus înapoi pe prietenul meu Lazăr din locuința morților! O, nu trece pe lângă mine! Adu-mă și pe mine înapoi din starea aceasta asemănătoare morții! Te rog, curățește-mă!”

Ochii care îl priveau păreau că-i străpung sufletul. „Crezi tu că pot să fac lucrul acesta?”

Credința din ochii lui Simon era vădită. „Da, Doamne”, strigă el. „Trebuie să spui numai un cuvânt! Dacă vrei, poți să mă curățești.” Apoi, așteptă tremurând răspunsul care pentru el însemna viață sau moarte.

„Da, voiesc. Fii curățit!” Și Isus întinse mâna ca să-l ridice pe omul îngenunchiat. „Du-te și arată-te preoților”, adăugă El.

Grupul se îndepărta și Simon rămase în drum, privindu-i din urmă. „Era acesta Christosul? Dar unde erau hainele Lui strălucitoare din Boțra? (Isaia LXIII:1) Profetul l-a descris plin de glorie și putere, plin de tărie și măreție.” Nu a fost atins de un sceptru strălucitor, ci dimpotrivă, a fost ridicat de o mână caldă, omenească. Se uită la el și văzu că era încă un lepros! Credința începu să-i pălească, dar își aminti că nu ascultase porunca de a merge să se arate preoților. Imediat porni peste câmpie spre un drum care ducea la Ierusalim.

După un timp, Ioel auzi un strigăt puternic. Se opri și se uită înapoi. Undeva, pe o creastă de deal, bine conturat pe cerul senin, era Simon. Cu mâinile ridicate spre cer, Îi mulțumea lui Dumnezeu, fiindcă, pe când mergea să împlinească porunca Învățătorului, fu curățit de lepră. Din adâncul inimii lui izvora acum, extazul izbăvirii, lauda și mulțumirea.

Ioel se gândea la toate ceremoniile care trebuiau să fie luate în seamă înainte ca Simon să poată merge acasă și se gândea cât de lungi vor fi acele opt zile de purificare pentru Simon, înainte ca familia să se poată reuni.

Între timp, Set, cu coșul de mâncare și cu plosca de apă, urca dealul spre peșteră. Pentru prima oară în cei șapte ani de când venea aici în fiecare zi, nu auzi salutul celui ce-l aștepta. Se apropie până lângă cabana de sub stâncă și văzu prin ușa întredeschisă că era goală. Apoi, se apropie cu grijă de gura peșterii și-și strigă stăpânul. Peștera răsună de ecoul glasului său, dar nimeni nu-i răspunse. Continuă să strige mereu, încercând să intre în întunericul gol. Liniștea adâncă, întreruptă numai de răsunetul ecourilor, începu să-l apese și se înspăimântă la gândul că undeva, în adâncurile peșterii, era cadavrul lui Simon. Îl cuprinse frica. Se opri numai să pună jos mâncarea și să toarne apa, apoi porni spre casă în mare grabă.

Când ajunse la drum, un călător care mergea spre Betania îl strigă. „Ce crezi că am văzut tocmai acum?“, întrebă străinul. „Un om ce alerga cât îl țineau picioarele spre Ierusalim. Pe obraji îi curgeau șiroaie de lacrimi de bucurie și striga cât îl ținea gura: «Curățit! Curățit! Curățit!» M-a oprit și m-a rugat, dacă văd un om cu un coș și cu o ploscă, să-i spun că Simon leprosul a fost vindecat de lepră și va ajunge acasă de îndată ce vor trece zilele de curățire.”

Set îl privi stupefiat, gândindu-se că visează. Estera, de asemenea, primi mesajul cu multă îndoială. Totuși, umbla

prin casă plină de emoții, gândindu-se că ceea ce a aflat ar putea fi adevărat.

În dimineața următoare, îl trimise pe Set, ca de obicei, cu proviziile, dar el le-a adus înapoi, spunând că locul era pustiu. Apoi, Estera începu să spere; deși încerca să se oțelească împotriva dezamăgirii, șoptindu-și mereu că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată, aștepta nerăbdătoare să treacă zilele. Până la urmă, au trecut una câte una. Ziua mult așteptată urma să înceapă la apusul soarelui, timpul cel mai potrivit pentru a-l aștepta. Casa fu măturată și împodobită ca și cum ar fi așteptat sosirea unui rege. Pe masă fuseseră puse cele mai alese delicatese pe care Set le putu găsi în piețele din Ierusalim.

Trandafirii cei mai timpurii, pe care el îi plantase și-i iubea, erau așezați în fiecare cameră. În neliniștea ei și în emoțiile așteptării, nici una din rochiile ei nu păreau destul de frumoase. Le încercă pe toate, până se hotărî la una albă, apoi se așeză să-l aștepte, dar nu putea sta liniștită. Un covor avea colțul întors, un trandafir avea petalele căzute la pământ. Se hotărî să iasă din casă, să urce scările pe acoperiș pentru a-l vedea când vine.

Soarele apuse, dar cernuse aur în urma lui și cerul era plin de glorie, împodobit cu culori purpurii și aurii. Privind spre muntele măslinilor, putea să vadă fumul jertfei de seară ridicându-se, în timp ce norii de tămâie umpleau templul. Cu siguranță, Simon trebuie să fie pe drum deja. Inima aproape i se opri când văzu figura unui om, apropiindu-se printre rândurile de palmieri. Încercă să scruteze zarea întunecată, apoi trase aer în piept, tremurând. Era Lazăr. Înaintea lui ieșiseră să-l întâmpine cei doi copii și mieluşelul. La marginea drumului, oamenii ieșeau la uși ca să-l vadă trecând – era o minune pentru toți.

Își șterse ochii cu dosul palmei și privi din nou. Dar în timp ce ochii ei cercetau zarea îndepărtată, cineva trecu prin grădină cu un pas iute și nerăbdător, apoi, după ce se opri o

clipă la ușa acoperită cu viță de vie, începu să urce scările, sărind câte trei trepte la fiecare pas. Când Estera se dezmetici, cineva venea spre ea cu brațele întinse, strigând: „Estera, draga mea, Estera, soția mea! Dumnezeu mi te-a dat înapoi!”

Pentru prima oară în șapte ani se afla iarăși în îmbrățișarea soțului ei. Sănătos și puternic, cu aceeași strălucire în ochi ca și în ziua căsătoriei lor, cu același glas, plin de vigoare, îi șoptea la ureche tremurând: „Glorie lui Dumnezeu! Glorie lui Dumnezeu!”

Nu era de mirare că lui Iosif îi părea un străin. Dar strânsoarea brațelor puternice și timbrul adânc al vocii care-l chema „fiul meu” cu atâta gingășie, l-au făcut pe copil să simtă dragostea tatălui și să rostească:

„Cât de bun este Rabbi Isus că te-a vindecat, tată!”

„El este Cel care va răscumpăra pe Israel!”, exclamă Simon. „Glorie fie adusă lui Dumnezeu, că L-a trimis în lumea noastră atât de blestemată! De astăzi înainte, tot ce am și tot ce sunt închin în slujba Lui!”

Îngenunchind pe acoperiș, în lumina palidă a primelor stele ce răsăriseră, ținându-și în brațe soția și copilul cărora Dumnezeu li l-a dat înapoi ca din morți, înălță o rugăciune din adâncul inimii, plină de recunoștință, spre Dumnezeu – o rugăciune pe care chiar îngerii fericiți s-au aplecat să o asculte, mai bucuroși de fericirea și mulțumirea ce se înălța de pe pământ.

CAPITOLUL XV

RED că anul acesta, la Praznicul Paștelui, vor veni foarte mulți la Ierusalim”, îi spuse Rabbi Ruben lui Lazăr într-o după-amiază, în timp ce se întorceau împreună din cetate. „Numărul oamenilor s-ar putea să atingă trei milioane. Un călător din Roma a fost în atelierul meu astăzi și mi-a spus că până în cele mai îndepărtate părți ale pământului, oriunde se vorbește limba noastră, toți vorbesc despre Mesia.

Toți cei care călătoresc pe mare, care traversează pustiile, cei din cetate, comercianții, lumea de rând, toți vorbesc numai de El și de minunile Lui; I s-a dus vestea chiar în Atena, în Roma și în cetățile de pe Nil. Tot văzduhul pare plin de un sentiment al așteptării. Nu pot să nu mă gândesc la lucrurile mărețe care stau gata să ia ființă. Cu siguranță timpul este potrivit ca Isus să se proclame Împărat. Nu înțeleg de ce s-ar ascunde în pustie ca și cum I-ar fi frică de cineva.”

Lazăr îi zâmbi bătrânului cu o expresie plină de încredere. „Știi sigur, Rabbi Ruben, nu o face pentru că încă nu a sosit vremea. Ce priveriște va fi când va sta înaintea mormântului puterii noastre și va învia națiunea aceasta, aducând-o la viața și grandoarea ei de odinioară. Sunt convins că pentru El toate lucrurile sunt cu putință.”

„Ce bine ar fi dacă s-ar întâmpla la Paștele acesta!”, răspunse Ruben. „Cât de mult m-aș bucura să-i văd pe toți dușmanii Lui răpuși la pământ!”

Deja, la hotarele Galileii, Împăratul mult așteptat pornise în drumul Lui spre încoronare. Mulți dintre prietenii

Lui vechi I s-au alăturat, ca să sărbătorească Paștele împreună. Întărirea lor devenea tot mai înceată, îngreunată de strigătele disperate după ajutor și de mâinile întinse implorând îndurare, care-i opreau la fiecare răscruce de drumuri. Fiecare pas al lor era însoțit și petrecut până departe de ecourile uralelor pline de o bucurie nemărginită a celor ce fuseseră vindecați și eliberați de poverile lor.

Ioel nici nu-și mai putea înregistra toate scenele în mintea lui, dar unele din ele îi rămăseseră foarte clare în amintire: cei zece leproși care i-au întâmpinat chiar la plecare, orbul Bartimeu care cerșea la marginea drumului – nu putea uita expresia feței acelui om, când ochii i s-au deschis și a privit pentru prima oară măriștea și gloria unei dimineți senine de primăvară.

Ioel zburda plin de fericire în jurul Învățătorului și al ucenicilor, când își amintea de vindecarea lui, și dându-și seama mai mult decât ceilalți de ceea ce însemna vindecarea pentru acești sărmani oropsiți.

Își amintea de Zacheu, care se cățăraseră într-un dud pentru a-L vedea pe Învățătorul care trecea spre Ierihon. Când Isus l-a chemat pe nume, el a coborât în grabă și astfel mântuirea a intrat și în casa lui.

Își amintea de tânărul bogat care a plecat trist, fiindcă sacrificiul care i se ceruse a fost mai mult decât era dispus să ofere. O anumită scenă a rămas însă în memoria lui în culori vii, neșterse:

Trandafirii și tot felul de flori agățătoare se cățarau pe stâncile de la marginea unui drum. Portocalii își răspândeau mireasma îmbătătoare în timp ce petalele albe ale florilor lor cădeau pe rând la pământ. La umbra lor, mamele de prin satele din jur se adunaseră cu copiii, îmbrăcați cât mai curat, sperând ca astfel să capete trecere și să poată găsi îndurare în ochii Marelui Profet ce avea să-și croiască drum prin locurile acelea. Cei mai mici gângureau în brațele mamelor. Cei mai marișori își ascundeau fețele în faldurile rochiilor de care se

țineau cu mâinile lor mici. În timp ce așteptau să vadă alaiul trecând, piciorușe desculțe alergau încoace și încolo pe marginea drumului, iar râsul fericit al copiilor umplea văzduhul senin.

Când călătorii s-au apropiat, femeile și-au luat copiii și le-au ieșit înaintea. Era o scenă care ar fi făcut aproape pe oricine să se oprească – micuții aceia nevinovați care așteptau atingerea ce avea să le păstreze pentru totdeauna inima curată, binecuvântarea atât de dorită de mamele lor.

Dar unii dintre ucenici, nerăbdători din pricina atâtor întârzieri, nevăzând în fețele îmbujorate nicio nevoie de ajutor, le certară pe mame, spunându-le:

„De ce-L necăjiți pe Învățătorul? Credeți că ar trebui să se oprească din drumul Lui, din marea Lui misiune, pentru niște lucruri de o importanță atât de mică?” Dar Isus i-a muștrat, spunându-le:

„Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a celor ca ei este Împărăția Cerurilor!”

Mustrați, ucenicii s-au dat la o parte. Cu o privire plină de dragoste, întinzându-și mâinile și luându-i pe fiecare în brațe i-a binecuvântat pe rând, până la cel mai mititel bebeluș. Au venit la El atât de curajoși, își lipeau obrazul de pieptul Lui și se prindeau de El cu atâta încredere, iar El s-a întors iarăși spre ucenici:

„Adevărat vă spun că cine nu primește Împărăția lui Dumnezeu ca unul din acești copilași, nu va intra în ea.”

Întâmpinat pretutindeni de tot felul de cerșetori mizerabili, de boli groaznice și necazuri, acest grup de copilași nevinovați a fost pentru El la fel de dulce ca un trandafir înflorit într-un pustiu gol și secetos.

Într-un târziu, călătoria greoaie se apropie de sfârșit. Vinerea după-amiază, cu o săptămână înaintea Paștelui, i-a găsit pe călătorii obosiți iarăși în Betania. Vestea sosirii lor fusese adusă acolo cu câteva ceasuri înainte de către un om

care venise călare din Ierihon. Calul lui iute de picior trecuse pe lângă ei cu mult timp în urmă.

În casa lui Lazăr, Domnul Isus a fost primit cu multă bucurie. Grădina umbrită i-a oferit răcoarea mult așteptată după drumul lung și plin de praf. Aici nu mai erau cetele curioșilor și a celor care-I cereau în permanență ajutor. Departe de scenele care-I provocau mila, departe de ura și de critica preoților și a fariseilor, aici era un loc unde inima și trupul Lui puteau să se odihnească. Pacea și liniștea de aici, atmosfera și dragostea cu care era înconjurat, erau pentru El ca o rouă ce cădea peste sufletul Lui însetat. Aici, timp de câteva zile, Cel care a fost un călător neobosit, fără un loc unde să-și pună capul, s-a bucurat de binecuvântarea scurtă a unui cămin.

Cu câteva ceasuri înainte ca prima trâmbiță de pe acoperișul sinagogii să proclame începerea Sabatului, Simon alergă acasă.

„Estera”, strigă el plin de emoții, „L-am văzut! L-am văzut pe Christos! Am îngenuncheat la picioarele Lui. I-am văzut fața. Și, gândește-te, mi-a promis că va sta cu noi la masă! Mâine seară, vom pregăti o cină cum nu s-a mai văzut în Betania! Ajută-mă să găsesc ceva ce-am putea face ca să-I arătăm recunoștința noastră!”

Estera sări de bucurie. „Avem foarte puțin timp la îndemână”, spuse ea. „Set trebuie să meargă imediat în cetate să facă cumpărăturile. Mâine seară, nu voi lăsa slujitoarele să-L servească. Eu însămi Îl voi servi, împreună cu Maria și Marta. Abigail ne va ajuta și ea, fiindcă va fi o jertfă de iubire la care toate vom lua parte.”

Sabatul a trecut liniștit și nimic deosebit nu s-a întâmplat. Închinătorii de la sinagogă au așteptat în zadar să mai vadă minuni sau să asculte Glasul care vorbea cu atâta autoritate.

Prin odihna neîntreruptă a acelei zile, El Își aduna puterile pentru suferința ce I se pregătea. În ochii Lui gingași

se putea vedea o umbră a așteptării și a pregătirii Sale. Trebuie să fi spus vreun cuvânt fratelui și surorilor ce ședeau cu reverență la picioarele Lui, cu privire la soarta ce-L aștepta, fiindcă și ei păreau să presimtă despărțirea inevitabilă și parcă doreau să umple ceasurile care zburau atât de repede cu cât mai multă iubire, jertfire și slujire.

În seara aceea, după ce Estera adusese apa necesară pentru ca musafirii să-și spele picioarele, iar Marta și Abigail au umplut lighenele dinaintea lor, Maria se frământa în dorința de a face ceva deosebit prin care să-și arate dragostea pentru Domnul ei. I se părea că fața Lui nu mai fusese niciodată atât de plină de slavă ca în seara aceea. Lumina palidă a lumânărilor, ce-I învăluia fața, părea să dezvăluie că în curând sufletul Său divin avea să părăsească trupul obosit și chinuit.

Deodată îi veni în minte un vechi obicei evreiesc. I se părea că vede două tablouri: într-unul era Aaron stând în picioare în veșmintele bogate de preot, cu capul plecat să primească ungerea sacră; în celălalt era primul împărat al lui Israel, peste care venerabilul Samuel turna uleiul ce-l proclama rege. Simbol al preoției și a împărăției, ah, dacă ar îndrăzni să i-L ofere.

Nimeni nu observă când ea a dispărut și a alergat acasă. Ascuns într-un dulap, în camera ei, era un vas mic de alabastru, încă sigilat. Conținea un parfum dulce și rar, care valora aproape greutatea lui în aur. L-a luat cu degetele tremurânde și l-a ascuns în faldurile rochiei ei lungi. Respirația întretăiată și greoaie îi trăda emoțiile, tremura din toate încheieturile, iar inima îi bătea gata să-i sară din piept atunci când intră din nou în casă. Se strecură în spatele musafirilor cu teama ca cei prezenți să nu-i observe agitația. Obrajii i se îmbujorară. Stătea în umbra perdelei de satin roșu încercând să găsească momentul potrivit pentru a-și îndeplini planul. Ezita totuși; îi lipsea curajul deplin de a se avânta într-o asemenea acțiune.

Într-un târziu, când cina era aproape gata, se apropie de Domnul Isus, încet și cu sfială. Toți o priveau surprinși, deși cunoșteau bine obiceiul, și-și dădeau seama de însemnătatea și simbolul lui.

După ce a spart vasul, mai întâi I-a turnat parfumul scump pe cap, apoi pe picioare. Aplecându-se în umiliința cea mai profundă, i-a șters picioarele cu părul capului ei. Încăperea s-a umplut de mireasma dulce și delicată.

Unii din cei prezenți și-au amintit de o scenă similară din casa unui alt Simon, din Galilea îndepărtată, dar numai Unsul a putut să simtă contrastul adânc dintre cele două situații.

Celălalt Simon era un fariseu mândru, lipsit de scrupule, căruia nu-i stătea în fire decât să critice faptele aproapelui și să-l înjosească; acest Simon era un lepros vindecat, în stare să-și dea viața, la rândul-i, în semn de recunoștință și dragoste nemărginită față de minunatul Mântuitor. Femeia aceea – o păcătoasă care a îngenuncheat cu lacrimi să-și ceară iertare; această Marie – cu inima atât de curată, încât putea să-L vadă pe Dumnezeu ascuns în natura umană a Învățătorului. Ungerea aceea, la începutul lucrării Sale; această ungere simbolizând preoția și împărăția Sa, gata să înceapă. Nimeni nu a scos un cuvânt în timp ce parfumul s-a împrăștiat ca tămâia unei binecuvântări. A fost o atmosferă plăcută, de părtășie cu Învățătorul.

Tăcerea profundă fu străpunsă într-un târziu de un glas nesimțitor și rece. Era glasul lui Iuda Iscarioteanul.

„De ce s-a risipit acest ulei mirositor?”, întreabă el. „Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi vândut, iar banii să fie dați săracilor.”

Simon se uită indignat la acest musafir încruntat care se purta atât de necuviincios, iar Maria se întristă.

„Las-o în pace”, spuse Învățătorul gingaș. „Pe săraci îi veți avea întotdeauna cu voi și ori de câte ori veți vrea le veți putea face bine; dar pe Mine nu mă veți avea

întotdeauna. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte pentru îngropare.”

În ochii lui Iuda se putea citi ceva ciudat, ceva întunecos – iarăși Învățătorul vorbea despre îngroparea Sa. I se părea că nu avea rost să-L mai urmeze. Împărăția Lui s-a dovedit a fi o iluzie – ceva imaterial, spiritual, vag – alții n-au decât să o creadă. Dar dacă nu era nicio speranță de câștig în a-L urma, el avea să-și vadă de treburile lui.

În noaptea aceea a avut loc un alt consiliu secret al câtorva membri din sinedriu și Iuda Iscarioteanul a fost în mijlocul lor.

Când toate luminile erau stinse în cetate și aprozii Templului își făceau ultimele ronduri, un om se strecura prin beznă nopții pe străzile înguste – era omul care avea să-L vândă pe Fiul lui Dumnezeu pentru treizeci de arginți.

CAPITOLUL XVI

INE se aude vorbind în casă?”, o întrebă Ioel pe Abigail în dimineața de după cină. El se jucase cu Ișai în grădină și, oprindu-se o clipă în fața ușii, auzi pe cineva vorbind.

„Numai tatăl meu și Fineas mai vorbesc acum”, răspunse Abigail. „Simon, vânzătorul de ulei, a fost aici și nici nu-ți închipui pentru ce a venit. Ceva referitor la tine.”

„La mine?”, întrebă Ioel surprins.

„Da. N-am știut până astăzi că tu ai fost acela care l-ai convins să meargă la Învățătorul pentru a fi vindecat. El spune că dacă tu nu te-ai fi dus la el, ar fi fost și acum un lepros nenorocit în peștera aceea din pustie. În timpul acestor săptămâni cât ai fost plecat, el a încercat să-ți dea de urmă, fiindcă vrea să-ți arate recunoștința lui. Ieri seară la cină, s-a interesat de numele tău, iar acum a fost aici să vorbească cu Fineas și cu tata despre tine. Livezile lui de măslin îi aduc un venit foarte mare în fiecare an și vrea să-ți facă o ofertă frumoasă, dacă accepți.”

„Ce vrea să facă?”, întrebă Ioel.

„S-a oferit să te trimită la cele mai bune școli din țară, să te trimită în țări străine, la Roma, în Atena și în Egipt. Apoi, când vei mai crește, vrea să te ia să iei parte la afacerile lui și să-ți dea partea unui fiu. Este o șansă rară pentru tine, fiule.”

„Da”, răspunse Ioel, îmbujorându-se la gândul că ar putea să vadă lumea și să învețe. Timp de câteva minute

părea pierdut în anticiparea unui asemenea viitor, apoi fața i se întunecă.

„Dar asta ar însemna să mă despart de toți cei pe care-i iubesc”, exclamă el, „și de casa în care am fost atât de fericit! Nu pot, mamă Abigail! Este prea mult.”

„Acum vorbești ca un copil”, răspunse ea, dar lui Ioel i se păru că ochii ei erau umezi când a adăugat: „Ioel, și noi ne-am apropiat de tine. Și pentru noi va fi grea despărțirea, fiindcă ești ca și copilul nostru. Dar gândește-te, fiule. Nu ar fi înțelept să renunți la asemenea avantaje. Ișai și Rut vor avea destul. Tot ce are tatăl meu într-o zi va fi al lor. Dar Fineas este doar un tâmplar sărac și nu-ți poate da mult mai mult decât mâncare și haine. L-am auzit adineauri spunând că ar trebui să accepți și că el nu se îndoiește de acest lucru.”

„Dar nu voi putea fi cu Învățătorul!”, rosti Ioel plin de dezamăgire, iar chipul i se întristă, ca la trecerea unui gând întunecat, în clipa când își dădu seama că a studia și a călători printre popoarele lumii ar însemna obligatoriu și o despărțire inevitabilă de Vindecătorul trupului și sufletului său. Înțelese că dacă ar pleca să învețe la școlile înalte ale Romei sau ale Atenei nu va mai putea să-L urmeze în tot locul pe Cel de care inima lui se alipise pe vecie.

„Nu, dar gândește-te ce vei putea face pentru cauza Lui când vei avea bani, educație și influență. Mie mi se pare că merită să accepți oferta numai pentru cauza Lui.”

Tot acesta a fost și argumentul pe care Fineas l-a folosit când a ieșit afară, cu scopul de a-l convinge să ia o hotărâre bună în privința propunerii pe care avea să i-o facă. Însă băiatul era nehotărât. Nu avea decât două alternative și nu exista cale de mijloc: pe de o parte, era posibilitatea de a-L urma oriunde, necondiționat și în mod constant, pe de altă parte exista și acea opțiune pe care Fineas și Abigail i-au sugerat-o, aceea de a-L sluji într-un alt fel pe Învățătorul lui iubit, adică de departe. În starea aceasta de incertitudine, când

o mulțime de gânduri i se cuibăreau în minte, porni spre Ierusalim cu Ișai și cu Rabbi Ruben.

Străzile se umpleau de oameni care veneau la praznicul Paștelor și Ioel îi recunoscuse pe mulți prieteni vechi din Galilea.

„Îl văd pe Rabbi Amos!”, exclamă el, zărindu-l pe un bătrân stând în fața unei case, peste drum. „Pot să mă duc să vorbesc cu el?”

„Bineînțeles!”, răspunse Ruben. „Tu știi orașul atât de bine, încât nu se întâmplă nimic dacă ne despărțim. Eu voi continua drumul împreună cu Ișai până la atelier. Ne întâlnim acolo.”

Chipul bătrânului Amos se însenină pe dată la vederea băiețandruului. „Mă pregătesc să mă întorc la poarta Damascului”, spuse el. „Am aflat că Nazarineanul va intra în curând în cetate și o mulțime de pelerini doresc să-L întâmpine. Am auzit multe lucruri frumoase despre El de când a plecat din Capernaum și doresc mult să-L văd iarăși. Vrei să vii și tu?”

Bătrânul o luă înainte. Mergea cu pasul rar și greoi, sprijininându-se mereu de toiagul său. Îmbulzeala și căldura arzătoare le făcea înaintarea tot mai înceată, astfel că le luă destul timp până să ajungă la poartă. Cei din cetate ieșiseră să-i întâmpine pe pelerinii printre care erau și atâtea rude și cunoștințe de-ale lor, iar acum, după ce le urară bun venit, se întorceau împreună. Drumul era presărat cu ramuri de finic. Oamenii își aruncaseră hainele în drum înaintea Celui pe care doreau să-L onoreze. Fiecare mână ținea o ramură de finic și fiecare glas striga „Osana!” La început Ioel a văzut doar o mulțime care flutura ramurile și a auzit doar niște strigăte nedeslușite, dar când au ajuns mai aproape au înțeles cuvintele: „Osana Fiul lui David!”

„Uite!”, strigă Rabbi Amos punându-și mâna zbârcită pe umărul lui Ioel. „Uite, băiete, se împlinește profeția! Împăratul victorios nu vine pe un cal roman de război, ci așa

cum a prezis Zaharia! Împăratul vine călare pe mînzul unei măgărițe, simbol al umilinței și al păcii. La fel a făcut și David, la fel au făcut și judecătorii lui Israel!”

Ochii lui Ioel au urmărit gestul degetului bătrînului, care tremura. Învățătorul venea înaintea dușmanilor Săi, să-Și ia în primire împărăția.

În sfârșit! Un popor care nu mai avea să rătăcească în pustie! Un Împărat care nu se mai temea de preoți, de cărturari și de farisei! Timpul sosise! Cu haine aruncate în drum, cu ramuri de finic fluturînd înaintea Lui, cu psalmi, cu cântece și cu strigăte de bucurie, mulțimea Îl întâmpina în timp ce El intra triumfător în cetate.

Ioel era plin de entuziasm și fericire văzându-și Prietenul cel mai iubit atât de onorat. În sfârșit, oamenii Îl înțelegeau, Îl apreciau. Mulțimea demonstra lucrul acesta. Era atât de fericit și emoționat încât nu știa ce să mai facă. Nu avea ramuri de finic, dar când alaiul ajunsese în dreptul lui și când întâlni privirea Învățătorului, își ridică mâinile spre cer și strigă cât îl ținu gura: „Osana, Fiul lui David! Binecuvîntat să fie Cel ce vine în Numele Domnului!” Dar strigătele lui nu erau auzite decît de el însuși, erau ca o picătură în valurile acelea mari de strigăte.

Neștiind la ce să se aștepte și totuși pregătiți pentru aproape orice, au urmat alaiul pînă în cetate. Când au ajuns înaintea Templului, Învățătorul dispăru.

„Mă întreb unde a plecat”, spuse Ioel dezamăgit. „Am crezut că Îl vor încorona.”

„Este evident acum că El nu a dorit lucrul acesta”, răspunse Rabbi Amos. „Și poate că s-ar potrivi mai bine dacă încoronarea ar avea loc odată cu sărbătoarea praznicului. Să așteptăm pînă la Paște!”

Așezându-se în curtea neamurilor, în timp ce se odihneau, Ioel nu întîrzie să-i povestească bătrînului Amos despre oferta pe care o primise de la bogatul vînzător de ulei, Simon.

„Accept-o, bineînțeles!”, răspunse bătrânul fără ezitare și cu un ton hotărât. „Am văzut destul de multe chiar acum ca să ne putem da seama că peste națiunea lui Israel răsare o nouă epocă. În Betania, vei fi mult mai aproape de Învățătorul, decât în Capernaum, fiindcă putem fi siguri, după demonstrațiile de astăzi, El își va așeza reședința în capitală. Cu timpul, dacă vei studia, vei ajunge să fii un om de influență în noul guvern care va fi instaurat în curând.”

Opinia bătrânului rabin a fost de o valoare mare pentru Ioel și l-a determinat să accepte oferta lui Simon. Apoi, pentru un timp fu atât de plin de ambiție și planuri, încât nu se putea concentra la nimic altceva.

Toată săptămâna a fost despărțit de Învățătorul și ucenicii Lui. Era primul praznic al Paștelor la care avea să participe. După praznic, urma să se despartă de familia simplă a lui Fineas și să se mute în casa luxoasă a lui Simon, în Betania, așa că a rămas aproape de Fineas și Abigail, interesat din plin de toate pregătirile pentru praznic.

Ruben a ales din țarcurile nenumărate un miel de un an, fără cusur. Pe la ora două, două trâmbețe au anunțat că preoții și leviții din templu erau gata și că porțile curții dinăuntru fuseseră deschise, ca toți să-și poată aduce mieii pentru jertfă.

Preoții, așezați în două șiruri lungi, strângeau sângele animalelor junghiate în vase mari de aur și de argint și-l dădeau din mână în mână altora din spate, până ajungea la altar, unde era vărsat. Apoi, mielul era luat și fript într-un cuptor de lut și praznicul începea la apusul soarelui, joi seara. Pielea mielului și vasele de lut folosite se dădeau de obicei gazdei, în cazul când mai multe familii sărbătoreau împreună. La o masă aveau voie să se adune până la douăzeci de persoane. Ruben îl invitase pe Natan ben Obed și pe cei care veniseră cu el. Spre marea sa bucurie, Ioel zări în dreptul ușii pe un băiat cu părul roșcat și-l recunoscuse de îndată pe Boaz,

care făcuse ochii mari și rămase cu gura căscată din prima clipă a vederii Ierusalimului.

Din primul ceas în care au fost împreună, Boaz îl privea mereu plin de surprindere. Îi venea greu să creadă că acest tânăr înalt, puternic, drept, ar putea fi ologul cu care altădată vizitase turmele lui Natan ben Obed.

„Știi ceva?”, intră el în vorbă după un timp. „Eu știu unde locuiește cel care te-a făcut să fii olog. Am fost atât de mișcat când te-am văzut că ești vindecat, încât am uitat să-ți spun. El a avut un accident groaznic și dorința ta s-a împlinit deja, fiindcă este orb ca bolovanul acesta.”

„Ah, dar cum s-a întâmplat? Cine ți-a spus?”, întreabă Ioel trist.

„L-am văzut cu ochii mei când am venit prin Ierihon. A luat o bătaie soră cu moartea de la niște tâlhari, cu câteva săptămâni înainte. După aceea a suferit de friguri și amândoi ochii i s-au inflammat atât de tare, încât și-a pierdut vederea.”

„Sărmanul Rehum!”, exclamă Ioel.

„Sărmanul Rehum?!”, repetă Boaz mirat. „Ce vrei să spui? Nu te bucuri? Nu-i exact ceea ce plănuiai tu? Sau ai fi vrut să-i scoți ochii cu mâna ta?”

„Nu”, răspunse Ioel simplu. „L-am iertat cu un an în urmă, în noaptea dinaintea vindecării mele.”

„L-ai iertat?! Pe câinele acela de samaritean? De ce? Cum ai putut?”

Boaz îl privi cu atâta nedumerire, încât Ioel nu mai încercă să-i explice nimic. Boaz era foarte ignorant cu privire la multe lucruri, dar știa bine să-i urască pe samariteni și să-i privească cu cel mai mare dispreț.

„Mi se pare că nu înțelegi”, spuse Ioel, „așa că nu știu dacă are rost să-ți explic. Dar l-am iertat din toată inima, pe deplin. Și dacă-mi spui unde-l pot găsi, mă voi duce la el mâine dimineață și-l voi aduce aici cu mine. Mâna care mi-a îndreptat spatele poate să-i deschidă ochii. Am văzut eu însumi cum i-a vindecat și pe alți orbi.”

În același timp, în camera de sus a unei case din apropiere, Învățătorul și ucenicii Lui sărbătoreau Paștele împreună. Era ultima cină pe care ucenicii o aveau cu El, deși ei nu știau asta. Abia mai târziu aveau să-și amintească fiecare vorbă, fiecare gest al Mântuitorului. Totuși, abia mai târziu aveau să-și dea seama de atâtea lucruri de care nu și-au putut da seama în acea noapte binecuvântată. Amintirile le-au rămas atât de dulci, încât nu le scăpa nici cel mai mic detaliu din memorie, dar atunci nu puteau să înțeleagă adevărata importanță a evenimentelor.

Porțile au rămas deschise în noaptea praznicului. În timp ce Învățătorul împreună cu ucenicii au ieșit în grădina Ghetsimani, unde obișnuiau să meargă, Ioel încerca să afle de la Boaz locul exact unde putea să-l găsească pe fostul lui dușman.

„Mă voi duce dis de dimineată”, spuse Ioel când puse capul pe pernă. „Dimineată foarte devreme, fiindcă vreau ca ochii lui Rehum să se deschidă cât mai curând, ca și el să vadă fața Învățătorului. Să mă ajute Dumnezeu să-l găsească dimineată”, șopti el, și, rostind o binecuvântare pentru cel pe care-l iertase de mult, închise ochii și adormi. În vis, îl văzu iarăși pe Învățătorul intrând triumfător în cetate și auzi din nou aplauzele și osanalele mulțimii. Apoi îl văzu pe Rabbi Amos, pe Simon și pe micuța Rut. Urmă un amestec confuz, o serie de prieteni cu fețe pline de bunătate – scenele se perindau ca niște umbre nedeslușite, dar plăcute. În țara frumoasă a visurilor totul era plin de pace și liniște.

Dormi fericit, ucenic mic, rămâi liniștit în țara visurilor; prin întunericul grădinii se strecoară unul care în noaptea aceasta Îl va vinde pe Domnul tău! La lumina palidă a felinarelor și a torțelor, ei Îl iau chiar acum. Înarmați cu săbii și toiege, Îl scot din umbrele întunecate ale măslinilor la lumina lunii de pe drum.

Acum stă înaintea marelui preot – singur și părăsit de prieteni. Dormi, și nu te trezi nici la cântatul cocoșului,

fiindcă oricum nu mai are pe nimeni de partea Lui. Chiar și cel ce-L iubea mult s-a lepădat de El de trei ori.

Visează mai departe! El este acum înaintea lui Pilat, încoronat cu spini și cu haină stacojie. Cel pe care-L iubești este bătut și scuipat. Într-adevăr, astăzi El Își instaurează Împărăția, dar ferice de tine că nu-I vezi încoronarea.

Dormi liniștit, ucenic mic, fii fericit atât timp cât ai prilejul.

CAPITOLUL XVII

doua zi dimineată, Ioel se trezi mult mai târziu decât intenționase. Fără să mănânce nimic, se grăbi să iasă din cetate și o luă pe drumul pe care Învățătorul intrase triumfător cu câteva zile înainte.

Ramuri vestejite de finic erau încă împrăștiate pe marginea drumului, acoperite de praf. Neștiind ce se întâmplase în noaptea care trecuse și ce avea loc chiar în momentul acela, Ioel se apropia de Betania cu pasul grăbit și cu inima ușoară.

Petrecuse șase zile printre galileeni plini de entuziasm care credeau ferm că înainte de sfârșitul acestui praznic vor vedea prăbușirea Romei și toate națiunile vor cădea la picioarele Împăratului iudeu. Cât de mult visaseră ei ceasul acesta!

Se întoarse să privească cetatea. Albul și aurul templului îi luau ochii, atât de mult reflectau razele soarelui de dimineată. Își aminti de ziua când stătea pe acoperișul casei lui Fineas, întinzându-și mâinile spre acest loc sfânt și rostind blesteme asupra capului dușmanului său, Rehum.

Oare era el același băiat? I se părea că trupul acela cocoșat, ura aceea amară, setea arzătoare după răzbunare trebuie să fi aparținut altcuiva. El era sănătos, tare, plin de iubire față de Dumnezeu și față de semenii. O vrăbioară cu aripa ruptă încerca să zboare speriată de sub un tufiș. Se opri, o luă, făcu câțiva pași înapoi până la un izvor pe care îl observase și-i dădu apă.

Dar pe Rehum nu-l găsi în locul în care Boaz îi spusese să-l caute. Tatăl lui îl luase acasă, undeva, în Samaria. Se întoarse înapoi obosit și dezamăgit. Când ajunsese înapoi în Betania, se bucură că putea să se odihnească puțin. Un întuneric ciudat începu să cuprindă zarea. Ioel se înspăimântă. Știa că nu poate fi vorba de o eclipsă, fiindcă era în sezonul de lună plină. Porni spre Ierusalim, deși i se părea o călătorie pe timp de noapte, fiindcă întunericul era tot mai profund timp de trei ceasuri, și misterul care învăluia văzduhul îl făcea să alerge pentru a-și căuta prietenii. Primul lui gând era să-L găsească pe Învățătorul și, în mod natural, se îndreptă spre templu. Tocmai când ajunsese în pridvorul lui Solomon, întunericul se risipi și toate lucrurile începură parcă să danseze înaintea ochilor lui. Nu mai simțise niciodată un cutremur, dar era sigur că acesta era un cutremur puternic. Se prinse cu mâinile de unul din stâlpii pridvorului. Vai, cum se scutura templul! Cum gemea pământul și văzduhul! Întunericul fusese îngrozitor, dar cutremurul era de două ori mai terifiant.

Abia se opri cutremurul, când un preot cu barbă albă alergă prin curtea neamurilor. Mâinile lui zbârcite, ridicate deasupra capului, tremurau ca de paralizie. Țipetele pe care le scotea îl umpleau pe Ioel de spaimă.

„Catapeteasma templului s-a rupt în două”, striga el, „catapeteasma templului s-a rupt în două!” Apoi, prins de convulsii, căzu cu fața la pământ. Ioel simți cum toată vlaga îl părăsește. Genunchii i se înmuiaseră și nu se mai putea ține pe picioare. Respirația i se oprise, iar pe chipul lui palid începuseră să apară picuri reci de sudoare. La început, întunericul acela neînțeles care se coborâse peste pământ la ora prânzului, apoi cutremurul care zguduise adâncurile, iar acum puterea aceea ce se abătuse în Sfânta Sfintelor despicând catapeteasma templului – toate aceste evenimente neașteptate, cărora nu li se putea da vreo explicație corespunzătoare, îi umpluseră inima de o groază nedefinită.

Îl ocoli în grabă pe bătrânul întins pe caldarâmul rece și alergă într-un suflet până în curtea dinăuntru ca să se convingă de realitatea celor auzite. Acolo, perdeaua groasă de țesătură babiloniană era despicăta de sus până jos. Niciun cutremur nu putea să o taie în felul acesta. Numai degetul lui Dumnezeu ar fi putut să o rupă așa.

Ieși în fugă din templu și alergă la casa unde dormise în noaptea dinainte. Cutremurul parcă golise tot Ierusalimul și-l împrăștiase pe străzi. Cuvintele ciudate, exclamațiile de groază pe care le auzea în treacăt, îl făceau să alerge și mai tare.

La atelierul lui Ruben îi găsi pe Ișai și pe Rut plângând de spaimă. Lucrătorul care avea grijă de ei îi spuse că prietenii lui au fost plecați toată ziua.

„Unde?”, întrebă Ioel.

„Nu știi exact. Cred că au plecat și ei cu mulțimile care au intrat astăzi pe porțile cetății: evrei, greci, romani și egipteni. Să fi văzut cămilele și carele!”, exclamă omul.

Deodată pe Ioel îl cuprinse frica că aceasta fusese ziua când Cel pe care-l iubea cel mai mult a fost încoronat ca rege și el a pierdut ocazia de a-L vedea – una dintre cele mai mari ocazii din viața lui.

„S-au dus să-L urmeze pe Rabbi Isus din Nazaret?”, întrebă el.

Omul dădu misterios din cap.

„Să-L încoroneze?”, întrebă plin de agitație Ioel, cu respirația aproape oprită.

„Nu, să-L crucifice!”

Răspunsul acela neașteptat fu ca o lovitură de pumnal în pieptul său. Ioel rămase o clipă nemișcat, paralizat de durere. Sângele parcă i se oprise în vene. I se părea că aude un hureit în urechi, apoi totul se întuneacă înaintea ochilor lui. Pentru o clipă întinse mâinile cu gândul să se sprijine de pereții casei. Însă capul începu să-i vâjâie și o amețeală

puternică îl cotoropi. În momentul următor se prăbuși la pământ.

„Nu, nu, nu, nu!”, strigă el; fiecare „nu” era mai puternic decât cel dinainte. „Nu cred! Tu nu-mi spui adevărul!”

Porni în goană pe stradă și ieși pe poarta cetății. Pe drum întâlni mulțimea care se întorcea, cei mai mulți într-o grabă asemănătoare cu a lui. Tot ce vedea părea să confirme că ceea ce auzise era adevărat, însă tot nu putea să creadă.

„Nu, nu, nu!”, rostea el în timp ce alerga tot mai tare. „Nu, nu, nu! Nu se poate! El este Christosul! Fiul lui Dumnezeu! Este adevărat că L-au urât, dar El avea toată puterea!”

Deodată, văzu dealul care avea trei cruci înfipte în vârful lui. I se părea că toată lumea se învâрте în jurul lui – cetatea, templul, drumul, dealul, crucile. Încerca să alerge mai departe, însă picioarele îi slăbiseră. Mergea tot mai greu. Trupul parcă nu-i mai asculta comenzile. Totuși, se strădui să-și urmeze drumul, cu privirea întoarsă înapoia lui ca și când teama ca cele auzite să i se confirme în realitate ar fi pus stăpânire pe întreaga lui făptură.

În sfârșit, ajunsese acolo și, tremurând, ridică ochii și privi fața trupului mort atârnat pe crucea din mijloc. Țipătul de pe buzele lui se stinse în momentul când căzu înconștient la piciorul crucii.

După un timp destul de îndelungat, unul din soldați îl observă, îl întoarse cu piciorul și-l înțepă ușor cu sulita, trezindu-l. Se ridică și privi iarăși fața albă de deasupra lui. De data aceasta, capul plecat îl făcu, deși îngrozit, să rămână calm.

Catapeteasma din templu fusese sfâșiată, și prin acest trup străpuns, dragostea lui Dumnezeu strălucea din Sfânta Sfințelor peste lumea pierdută. Gândul acesta îl încuraja și-l întărea. I se părea că simte tot mai adânc dragostea Tatălui din cer, care învăluia lumea în iertare, în milă, așa încât cei

mai răi păcătoși să poată fi salvați. Dar în timp ce privea fața albă, atât de glorificată în tăcerea ei, Iosif din Arimatea apără înaintea crucii și porunci servitorilor săi să coboare trupul de pe cruce. Ioel fu trezit ca dintr-un vis dureros și totuși frumos și nesfârșit în puterea ce i-o dădea. Privi în jurul lui și inima i se întristă iar. Până odinioară fu atât de absorbit de închipuirea lui, încât crezu pentru o clipă că rămăsese singur în univers, doar el și amintirea Celui pe care-L iubise cel mai mult în viață. Când trupul plin de sânge fu întins încet la pământ, el uită tabloul acela ceresc și misterios și nu-L mai vedea pe Christos înălțat. Vedea în schimb trupul torturat al Celui pe care-L iubea, al Prietenului pentru care și-ar fi dat cu drag viața.

Aproape orbit de lacrimi, îngenunche lângă El; o fâșie de pânză scumpă fusese pusă peste trupul neînsuflețit, dar o mână stătea întinsă, cu o gaură mare de cui prin palma plină de sânge. Era Mâna care-l vindecase; Mâna care săturase mulțimile înfometate; Mâna care se așezase pe capetele copilașilor, dându-le binecuvântarea! Gândindu-se la tot ce făcuse Isus pentru el și pentru toți amărății din ținutul acela, nu înțelegea pentru ce a suferit atât de mult. Stătea nemișcat, cu inima frântă și gema, privind la mâna străpunșă.

Câțiva oameni au venit și au pus trupul pe un catafalc, luându-l apoi pe umeri. Mâna însângerață atârna în jos. Cu ochii pironiți la ea, Ioel îi urmă, dorind să o sărute, dar nu îndrăzni. Degetele îi tremurau și simțea o nevrednicie care-l oprea să se apropie. În timp ce-și continuau drumul, Ioel se trezi deodată mergând alături de Abigail. Ea își dăduse mahrama la o parte ca să poată vedea mai bine trupul străpunș dinaintea lor. Stătuse lângă El în toate ceasurile acelea de suferință. Fața-i palidă și ochii umflați de plâns arătau cât de mult suferise văzându-L murind pe cruce. Ioel se uită în jur să-l caute pe Fineas. El era unul din cei care duceau sarcina. Măinile lui mari și puternice suportau picioarele străpunse ale Învățătorului. Chipul îi rămase

crispat și parcă fiecare trăsătură a feței era dăltuită în marmură rece. Clipea rar, iar când privirea îi rămânea pironită vreme îndelungată asupra trupului lipsit de viață, bărbatul semăna mai mult cu o statuie de piatră decât cu un om. Ioel îl privi plin de milă și i se păru că tâmplarul îmbătrânise de ieri până azi cât îmbătrânesc alții în ani grei.

Băiatul fu copleșit de un nou val de lacrimi când văzu fața disperată a tâmplarului care-și ducea prietenul copilăriei la mormânt.

O, prietene al lui Fineas! O, picioare care adesea alergați pe dealurile Nazaretului și care mai târziu l-ați condus pe Fineas spre o viață mai nobilă și mai curată! Voi ați urcat muntele fericirilor! Voi ați pășit pe valurile mării Galileii! Voi ați umblat prin praful de pe drumurile Iudeii! Tu, Doamne, ai umblat atât de mult pe pământul acesta, dar niciodată pentru Tine, ci numai pentru alții. Pretutindeni pe unde ai trecut, ai lăsat numai binecuvântare.

Lui Ioel i se părea ciudat că în toiul acelei grele întristări, o mulțime de lucruri mărunte îi atrăgeau totuși atenția. Chiar mulți ani mai târziu, își amintea de lumina galbenă și roșiatică a amurgului zărită printre frunzele copacilor de la marginea drumului, cântecul greierilor care săreau pe cărare înaintea lor și parfumul crinilor din vale.

Grupul acela trist se îndreptă spre un colț al grădinii unde un mormânt nou fusese săpat în stâncă. Aici, Iosif din Arimatea le făcu semn să se oprească. Puseră catafalcul jos și Ioel îi urmări cu buzele tremurânde cum pregăteau în grabă trupul, pentru înmormântare. Din când în când, în timp ce îl înveleau cu fâșiile de pânză, îl ungeau cu mir și cu aloe, își aruncau privirea îngrijorați la soarele ce cobora după dealuri. Ajunul Sabatului se apropia și vechea frică a Legii îi făcea să se grăbească. Femeile scoteau gemete înăbușite și suspinau când Cel pe care Îl iubeau fu ridicat iarăși, luat de sub privirile lor și pus în mormântul rece. Piatra masivă fu

rostogolită de brațe puternice la locul ei. Totul se terminase, nu se mai putea face nimic.

Obosiți de plâns, îngroziți și disperați, cei care veniseră până acolo s-au așezat pe iarbă lângă mormânt, să mai plângă, să mai aștepte. Nu mai era nicio speranță, cauza era deja pierdută. O tăcere adâncă se așeză peste grădină în timp ce întunericul umplea zarea. După un timp și ei s-au mai liniștit și au început să vorbească în șoaptă despre evenimentele îngrozitoare ale zilei care acum era pe sfârșite. Încetul cu încetul, Ioel află tot ce se întâmplase. Auzind povestea rușinoasă a torturii și a suferinței Celui pe care-L iubea mai mult decât orice, fața lui se îngălbeni de oroare și indignare.

„Ah, de ce nu a fost acolo cineva ca să-I ia apărarea?”, întrebă el, încleștându-și mâinile și vărsând lacrimi amare. „N-a fost nimeni să spună un cuvânt în dreptul Lui? Nici unul din miile pe care i-a vindecat?” Stătea în genunchi și se legăna frângându-și mâinile în timp ce gândul acesta îl aducea într-o stare de chin.

„Ah, îmi pare rău că nu am fost acolo!”, gemu el. „Îmi pare rău că nu am fost acolo ca să mărturisesc ce a făcut El pentru mine! O, Dumnezeuul meu! De ce a fost așa? Să moară fără niciun prieten, niciun urmaș, niciun ucenic! Singur! Fără ca nimeni să-I ia apărarea, nimeni!”

Târându-se orbit de lacrimi spre mormânt, băiatul își întinse brațele cu iubire spre piatra mare de la ușa mormântului și, dându-și seama că niciodată nu va mai putea să se apropie mai mult de Cel dinăuntru, niciodată nu-L va mai vedea, își rezemă capul deznădăjduit pe piatră și începu să plângă cu amar.

Cât a stat acolo, nici el nu și-a putut da seama. Când s-a întors, cei mai mulți plecaseră. Fineas împreună cu alți câțiva bărbați erau încă în apropiere și Ioel s-a dus la ei.

De îndată au apărut soldații garnizoanei romane. Niște frânghii au fost întinse peste piatra de la ușa mormântului și

deasupra a fost pus sigiliul Cezarului. Soldații au făcut un foc în apropiere și santinelele au început paza.

Pe cer, stelele se aprinseseră una câte una și vegheau și ele; luna albă a Paștelui privea și ea înduioșată, veghind tăcută deasupra mormântului Christosului adormit.

Abigail a rămas în noaptea aceea la niște prietene în cetate, dar Ioel și Fineas s-au întors în Betania tăcuți și triști. Ioel se gândea doar la un singur lucru – la marea pierdere a celui mai iubit și scump prieten, dar pentru Fineas această moarte însemna mult mai mult decât despărțirea de cel mai bun prieten – însemna moartea unei cauze pentru care jertfise totul. Va trebui să se întoarcă în Galilea, unde toți vecinii vor râde de el. Cel în care se încrezuse că va izbăvi pe Israel, fusese omorât ca un făcător de rele, crucificat între doi tâlhari! Cauza era pierdută și el avea să suporte consecințele eșuării ei.

Când luna coborî în dimineața aceea după dealurile Iudeii, inimile care Îl plângeau pe Omul durerii erau multe, dar nici una din ele nu era convinsă că El era Fiul lui Dumnezeu.

Speranța era îngropată și ea în mormântul lui Iosif, pecetluită pentru totdeauna de piatra mare și de sigiliul Cezarului.

CAPITOLUL XVIII

REZEȘTE-TE, Ioel! Trezește-te! Îți aduc vești bune, copilul meu!” Era glasul lui Abigail care răsuna vesel în timp ce se aplecase deasupra băiatului ce dormea adânc, afară, pe pietre.

În Sabatul de după înmormântare, el stătuse tot timpul la umbră, în curte, privind în gol și nevoind să fie mângâiat. Nimeni nu putea să-l ridice din starea de apatie în care se afla. I-au adus mâncare, dar nu s-a atins de ea, și oricât l-au rugat să intre în casă când a venit noaptea, a refuzat categoric. Spre dimineață s-a dus la fântână și a băut apă, apoi, biruit de oboseală și suferință, a adormit pe pietre.

Abigail a venit și l-a găsit acolo; dormind în bătaia soarelui de dimineață. A trebuit să-l scuture de câteva ori ca să-l facă să-și deschidă ochii. S-a ridicat zăpăcit și a încercat să-și adune gândurile. Când și-a amintit totul, și-a pus capul din nou pe piatră cu un geamăt.

„Trezește-te! Trezește-te!”, insistă ea, cu atâta bucurie în glas, încât Ioel și-a deschis ochii și o privea mirat.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă el indiferent.

„A înviat!”, strigă ea fericită, bătând din palme așa cum făcea ea de obicei când era bucuroasă. „Am fost la mormântul Lui dis de dimineață, când încă era întuneric, împreună cu Maria, cu Salome și cu alte câteva femei. Piatra fusese dată la o parte și, în timp ce noi plângeam, temându-ne că dușmanii Lui au venit și L-au furat, El Însuși a apărut înaintea noastră...”

Ioel își freca ochii și se uita încruntat la ea. „Nu, nu!”, rosti el. „Visez iarăși!”

Și s-ar fi aruncat din nou pe pietre, dacă Abigail l-ar fi lăsat. Femeia îl prinse pe neașteptate de umeri și îl scutură cu putere. Văzându-i nepăsarea, începu să-i vorbească iar și iar cu și mai multă bucurie și entuziasm în glas încât, încetul cu încetul, băiatul începu să-și dea seama că într-adevăr ceva trebuie că i se întâmplase femeii pentru că fără un motiv bine întemeiat nu o putea vedea atât de fericită.

„Ce s-a întâmplat, mamă Abigail?”, întrebă el nedumerit.

„Nu mă mir că ești uluit”, spuse ea. „Sunt vești minunate și binecuvântate! El este viu, Ioel! Cel pe care Îl iubești! Încearcă să înțelegi, fiule! Chiar acum m-am întors de la mormântul Lui gol. L-am văzut! L-am auzit vorbind! Am îngenucheat la picioarele Lui și m-am închinat.”

Deja toată familia ieșise în curte. Ruben își privea fiica îngăduitor în timp ce ea le repeta tuturor vestea, apoi bătrânul se întoarse spre Fineas.

„Sărmana mea copilă!”, șopti el. „A fost martoră la atâtea scene dureroase în ultimul timp, a primit un șoc atât de sever, încât mintea ei este afectată. Nu știe ce vorbește. Nu mi-ai spus că tu însuși l-ai pregătit trupul pentru înmormântare și l-ai pus în mormânt?”

„Da”, răspunse Fineas, „și cu toți bărbații de acolo am rostogolit piatra, ea a fost sigilată cu pecetea Cezarului. Când am plecat de acolo, mormântul era păzit de soldații înarmați ai garnizoanei romane. Nimeni nu l-ar fi putut deschide!”

„Dar Abigail vorbește de îngeri care stăteau în mormântul gol și care le-au spus că El a înviat”, răspunse bătrânul.

Ioel se ridică în grabă și se apropie de ei. Stătu în spatele lor, ascultând întreaga conversație rostită în șoaptă, fără ca ceilalți să-i simtă prezența. Stând așa, începu să se

simtă tot mai slăbit și să tremure din pricina oboselii și a emoțiilor.

„Tată Fineas”, spuse el, „îți amintești povestea pe care am auzit-o de la bătrânul păstor Heber? Îngerii au prevestit nașterea Lui; poate că mama Abigail a văzut într-adevăr îngeri în mormânt.”

„Piatra nu mai este!”

„Cum se poate așa ceva?”, întrebă Ruben, mângâindu-și barba nedumerit..

„Așa ai întrebat și atunci când Rabbi Lazăr a fost înviat”, se auzi glasul pițigăiat al lui Ișai, care se apropiase pe neașteptate de bunicul său. Copilului nu-i scăpase niciun cuvânt din întreaga conversație. „De ce nu mergi tu însuși să vezi dacă mormântul este gol?”

Abigail se grăbi să intre în casă însoțită de bătrâna ei mamă. În câteva clipe masa fu gata și toți ai casei fură poștiți înăuntru pentru a mânca. Văzând că nu-i poate convinge cu cuvintele ei, nu mai spuse nimic, dar fața ei fericită era mai grăitoare decât orice cuvânt. Cânta tot timpul psalmi de mulțumire și exclama mereu „Aleluia!”. În cele din urmă, molipsiți de bucuria ei nestăvilită, Fineas și Ioel începură și ei să creadă, ba chiar în mintea lor luau contur, precum altădată, speranțele și visele făurite-n trecut, mai stinse acum, ce-i drept. Spre seară, au pornit pe drumul care ducea din Betania spre grădina unde fusese îngropat Învățătorul. Când au ajuns la mormânt, Ioel l-a prins pe Fineas de mână și a arătat cu degetul tremurând spre ușa întunecoasă de unde piatra era dată la o parte.

„Uite!”, strigă el. „Mama Abigail a avut dreptate! Piatra nu mai este la gura mormântului!”

Le-a trebuit câțva timp ca să-și adune destul curaj să se apropie și să privească în mormânt. După aceea, nici unul din ei nu scotea niciun cuvânt, ci, uitându-se mirați unul la altul, s-au întors și au plecat. Se înnoptase deja când se întorceau înapoi pe drumul spre Betania. Doi oameni veneau aproape în fugă spre cetate, grăbindu-se să ajungă la poartă înainte ca aceasta să se închidă pentru timpul nopții. Aceștia erau doi ucenici pe care Fineas îi cunoștea foarte bine. El i-a oprit și i-a întrebat dacă este adevărat că Isus a înviat.

„Da, a înviat”, răspunse unul din ei entuziasmat. „L-am văzut cu ochii noștri. Osana în înălțime! Glorie Fiului

lui Dumnezeu! El a mers împreună cu noi pe drumul acesta spre Emaus...”

„Ah, cum ne ardeau inimile în timp ce vorbea cu noi pe drum!”, îl întrerupse celălalt ucenic.

„Doar cu un ceas în urmă a stat la masă cu noi”, spuse cel care vorbise primul. „A frânt pâinea cu mâna Lui, a binecuvântat-o și ne-a dat-o cum făcea de obicei. Acum ne ducem înapoi în cetate ca să le spunem și celorlalți ucenici.”

Fineas ar fi vrut să-i mai rețină, dar ei s-au grăbit și l-au lăsat în drum.

„Trebuie să fie adevărat”, spuse Ioel, „altfel nu ar putea să fie atât de fericiți.”

Fineas dădea din cap trist. „Aș vrea și eu să cred așa”, spuse el și oftă.

„Hai să mergem acasă”, spuse Abigail a doua zi. „Învățătorul le-a spus ucenicilor Săi să-L aștepte în Galilea. Hai să mergem. Există speranța de a-L întâlni și de a-L invita iarăși în casa noastră!”

Ioel, aproape convins de adevărul credinței ei, dorea să meargă și el, dar Fineas se îndoia. Mintea lui obosită asimila mai greu aceste gânduri decât inima gingașă a femeii sau cea a băiatului, care era plin de imaginație. Fineas se gândea că va trebui să găsească vreun argument care să-i confirme adevărul celor auzite, de aceea se grăbi să-i caute pe Petru, Iacov și pe Ioan, precum și pe ceilalți ucenici care fuseseră în vreun fel sau altul martori la învierea scumpului Mântuitor. Dorea să-i întrebe îndeaproape despre orice amănunt cu privire la vestea care-i tulburase așa de mult mintea. Trecuse aproape o săptămână și Fineas mai zăbovea încă în căutarea adevărului.

Într-o dimineață l-a întâlnit pe Toma, care cu îndoielile risipite le-a înlăturat și pe ale lui. A dat față în față cu el pe cea mai aglomerată stradă din Ierusalim. Toma l-a prins de mână și, întorcându-se, a mers câțiva pași alături de el.

„Este adevărat!”, spuse el convingător. „L-am văzut aseară. I-am luat mâinile și mi-am pus degetul în locul rănilor! Am pus mâna pe coasta Lui, în locul unde a fost străpuns de suliță! M-a chemat pe nume și știu, dincolo de orice îndoială, că Mântuitorul a înviat din morți și că El este Fiul lui Dumnezeu.”

După aceea, Fineas n-a mai obiectat când soția lui a insistat să se întoarcă în Galilea. Adevărul învierii era prea profund pentru el ca să-l înțeleagă întrutotul, dar nu putea nega toate dovezile pe care le primise din partea soției lui și a prietenilor în a căror cuvânt avusese întotdeauna încredere.

Drumurile erau încă pline de pelerinii care se întorceau de la praznic. În timp ce Fineas călătorea cu familia lui, se întâlnește cu fiii lui Iona și ai lui Zebedei, care se întorceau înapoi la mrejele și la bărcile lor de pescuit. Într-o dimineață, Ioel s-a trezit mergând alături de Ioan, unul din cei doisprezece ucenici, care părea că întotdeauna L-a înțeles pe Învățătorul mai bine decât toți ceilalți. Acesta părea adâncit în gânduri și nu și-a observat micul tovarăș, până când Ioel i-a atins timid mâneca.

„Crezi și tu că este adevărat?”, întrebă băiatul.

Deși întrebarea fu bruscă și neașteptată, Ioan nu păru deloc surprins de ea. Ioel gândi că poate ucenicul lui Isus se obișnuise deja cu această întrebare. Un zâmbet cald ce-i luminează fața îl asigură pe băiat de realitatea învierii, apoi, punându-și plin de bunătate mâna pe creștetul tinerețului, îl bătă ușor cu palma pe umăr.

„Nu cred doar, ci știu că este adevărat, tinere; L-am văzut, am stat de vorbă cu El.” Liniștea și hotărârea cu care vorbea alungă și ultima îndoială din mintea băiatului.

„O mulțime de lucruri pe care ni le-a spus îmi revin în minte, atât de limpede, acum”, continuă Ioan, „și acum înțeleg cum încerca să ne pregătească pentru aceasta.”

„Te rog să-mi povestești și mie”, îl rugă Ioel, „și despre ultimele ceasuri pe care le-ați petrecut împreună. Ah, cât am dorit să fiu și eu cu El!”

Ioan văzu lacrimile din ochii băiatului, auzi suspinul din glasul lui și trăi un sentiment de compătimire când recunoscă o iubire asemănătoare cu a lui în inima tovarășului său tânăr, așa că îi povesti despre ultima cină pe care o luaseră împreună, despre imnul pe care l-au cântat și despre ceasurile de veghe în care ar fi trebuit să stea treji, dar au adormit, când Învățătorul i-a luat cu El în grădina Ghetsimani. I-a povestit toate incidentele mărunte în legătură cu ceasurile acelea solemne. Din când în când, Ioel își ștergea ochii cu dosul palmei, dar o liniște desăvârșită i-a cuprins inima când Ioan i-a repetat cuvintele cu care Învățătorul Însuși i-a mângâiat:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi... Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac, și anume, Duhul Adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi... Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea... În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea. (Ioan XIV-XVI)”

Ioel făcu un gest ca și cum ar fi vrut să vorbească, apoi se opri.

„Ce-ai vrut să spui?”, întrebă Ioan.

„Oare cum vrea să spună că a biruit lumea? Cezarul este încă pe tron și Ierusalimul este încă plin de dușmanii Lui. Chiar dacă El a înviat, eu nu voi putea uita niciodată felul

josnic în care a fost batjocorit și cum însuși Cezarul l-a omorât.”

Ioan se aplecă să-și lege sandalele înainte de a răspunde.

„Eu am pus cap la cap multe lucruri pe care ni le-a spus și am început să-mi dau seama cât de orbi eram. Odată ne-a spus că El este Păstorul cel bun care-Și dă viața pentru oi și a spus: «Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși.» (Ioan X:17-18)”

Au mai mers tăcuți câțiva pași, apoi Ioan întrebă brusc: „Îți amintești, când copiii lui Israel au fost mușcați de șerpi în pustie, cum Moise a ridicat un șarpe de aramă?”

„Bineînțeles”, răspunse Ioel. „Toți cei care îl priveau erau izbăviți, ceilalți mureau din cauza mușcăturilor veninoase.”

„Într-o noapte”, continuă Ioan, „un om învățat, pe nume Nicodim, unul din cărturari, a venit la Învățătorul și l-a pus multe întrebări. Îmi aduc aminte unul din răspunsurile pe care Domnul i le-a dat: «După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» (Ioan III:14-15) Noi nu l-am înțeles deloc atunci. Abia când l-am văzut atârnat pe cruce, am început să înțeleg ce a vrut să spună.”

Fața lui Ioel fu cuprinsă de o lumină când își aminti cum l-a văzut în ziua aceea când stătea îngenunchiat la piciorul crucii, apoi se opri deodată în mijlocul drumului cu mâinile înmănușate. Deodată, își aminti scenele jertfelor zilnice de la templu, unde sângele mieilor nevinovați curgea pe altar și se gândi la marea Zi a Ispășirii, când țapul ispășitor, încărcat cu păcatele poporului, era aruncat să moară.

„Ah, despre aceasta vorbea Isaia!”, exclamă el uluit.

„«Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun vicleșug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.» (Isaia LIII:3-11)»

Lacrimile lui Ioel curgeau șiroaie pe obraji la gândul că Mântuitorul pe care L-a iubit atât de mult a suferit moartea din dragoste pentru el.

„De ce a trebuit să fie așa?”, întrebă el privindu-și tovarășul.

Ioan și-a ridicat privirea spre cer și a rostit:

„«Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» (Ioan III:16)»

Ca și în dimineața aceea petrecută de el pe țărmul mării Galileii, ca și în clipele acelea când stătuse în fața crucii privind chipul palid ca sculptat în marmură rece, Ioel se simți și de această dată stăpânit de același sentiment – că este copleșit de dragostea de Tată, de o iubire jertfitoare și desăvârșită, în stare să-și dea propriul Fiu la moarte pentru salvarea altora.

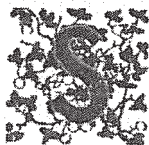
„Nu este o dragoste mai mare decât atunci când cineva își dă viața pentru prietenii săi. El este Mielul lui Dumnezeu, prețul răscumpărării noastre, jertfa supremă pe care Tatăl a oferit-o pentru iertarea păcatelor întregii lumi.”

A fost greu pentru copil să înțeleagă totul la început, dar ucenicul acela care mergea alături de el umblase mult cu Mântuitorul și l-a învățat pe Ioel cele mai importante lecții de Viață.

CAPITOLUL XIX

E întoarseră toți iarăși la viețile lor simple – atât pescarii, cât și tâmplarul, și băiatul. Fineas era tăcut și grav. Pentru el, speranța rămăsese în mormântul din grădina de lângă dealul Golgotei, doar Ioel cânta în timp ce lucra.

Timpul hotărât se apropia și Mântuitorul avea să-i întâlnească pe munte. Ioel se furișa ori de câte ori avea ocazia pe lângă tâmplarul melancolic și ieșea pe țărmul unde se întâlnea cu ucenicii.

Era dimineață și Ioel se îndrepta spre țărmul mării, scrutând zarea, când, deodată, văzu îndreptându-se spre mal o barcă de pescuit pe care o recunoscuse de îndată. Iuți pasul și alergă spre prietenii săi, curios să vadă dacă au prins ceva după o noapte așa de lungă.

Ridică mâinile plin de uimire când văzu că barca era plină de pește.

„Ne-am întâlnit cu Învățătorul”, îi explică unul dintre ucenici. „Ne-am chinuit toată noaptea și n-am prins nimic, până când a venit la noi.”

Ioel asculta cu sufletul la gură, în vreme ce ucenicii se întreceau în a-i povesti despre minunata întâlnire din zori și despre mâncarea oferită de Isus, în timp ce soarele răsărea deasupra mării și valurile albastre își șopteau bucuria țărmului, în timp ce glasul Învățătorului răsuna încă o dată asupra lor.

„Ah, când mă gândesc că El a venit iarăși în Galilea!”, exclamă Ioel. Gândul acela adăuga scop și

importantă fiecărei zile noi. În fiecare dimineață se trezea cu sentimentul: „poate că-L voi vedea astăzi, înainte de apusul soarelui”. În fiecare seară, la culcare, se gândea: „El este undeva pe aproape! Cine știe când Îl voi vedea?”

Când sosi ziua în care trebuia să-L întâlnească pe munte, Ioel se trezi dis de dimineață. Se duse pe mal și se îmbăie, apoi se îmbracă cu grija unui preot care urmează să intre în curtea dinăuntru pentru o slujbă sacră.

Când porneau spre munte, Abigail văzu că era îmbrăcat cu cele mai frumoase haine. Tunica era curată, fără nicio pată. Nici nu i-a mai așteptat pe Fineas sau pe alți prieteni. Cu mult înainte de timpul hotărât, a urcat pe cărarea stâncoasă și a așteptat singur în tăcerea adâncă, la umbra unui pin.

Tresărea la orice zgomot, la orice foșnet de frunză. Mântuitorul va apărea în orice moment. Inima-i bătea atât de tare, încât îi părea că ciocăniturile din pin o vor auzi și se vor speria.

Nu-și pot imagina scena decât cei care au privit cum țărâna îi acoperă pe cei dragi, cei care s-au trezit în noaptea singuratică cu acea amintire dulce și amară a unui prieten pierdut, care ar fi dorit, cu un dor ca o durere constantă, să audă glasul, pasul și să vadă zâmbetul celor ce s-au dus și nu se mai pot întoarce. Numai aceia știu ce ar însemna să știi că tot ce ai iubit și ai pierdut îți va fi dat înapoi în ceasul următor! Așa aștepta Ioel, neobosit, arzând de nerăbdare. Începu să audă pași dinspre poalele muntelui. Fețele cunoscute îi apărură înainte una câte una, apoi altele, până când aproape cinci sute de oameni erau adunați și stăteau în tăcere și într-o reverență neîntreruptă. Doar vântul calduț adia și mișca ușor frunzele copacilor. Până și păsărelele de prin copaci își întrerupseră cântecul.

Deodată, ca la un semnal, impulsionați de o influență nevăzută, ca un lan de grâu înaintea vântului, toți și-au plecat

capetele. Învățătorul era în mijlocul lor, cu mâinile întinse și îi binecuvânta.

Ioel ar fi vrut să se arunce în față cu dorința nestăvilită de a se arunca la picioarele Lui și de a le îmbrățișa, dar ceva din înfățișarea Domnului îl reținu să o facă; era ceva ce nu mai întâlnise niciodată până atunci pe chipul blând al Învățătorului. Asculța glasul Lui care vorbea plin de gingășie și fiecare cuvânt i se întipărea în adâncul inimii. Pe când se uitau la El, Isus s-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau cu ochii pironiți spre cer pe când se urca El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care s-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut urcând la cer.”

Au rămas iarăși singuri pe munte, doar cu razele de soare ce se strecurau printre frunze și cu păsărelele care au început să cânte iarăși. Văzduhul părea că încă vibrează de ultimele cuvinte pe care El le rostise: „Iată, voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor.”

Copil cum era, Ioel și-a privit anii puțini ai vieții și și-a dat seama că au trecut ca o umbră în comparație cu veșnicia care-i era asigurată prin credința în El.

Fineas cobora muntele cu fața radiind de bucurie. În sfârșit, ochii lui au fost deschiși.

„El și cu Tatăl sunt una!”, îi declară el omului care mergea alături. „Glasul Lui este același care a vorbit din rugul aprins și de pe vârful muntelui Sinai. Toți anii aceștia am crezut că Învățătorul era un om desăvârșit și un mare profet; am crezut că este lăstarul din tulpina lui Ișai, care urma să-l izbăvească, prin mâna lui Iehova, pe Israel. Când L-am văzut dat la moarte ca un făcător de rele, toată speranța a pierit din mine; chiar și astăzi am venit aici necredincios. Nu puteam să cred că Îl voi vedea. Dar cât de orbi am fost toți anii aceștia! Dumnezeu a fost cu noi în trup, și noi nu L-am cunoscut!”

Ioel mergea în urma lor și împărtășea aceleași sentimente de exaltare. Când au ajuns în vale și au intrat în Capernaum li se părea că intră într-o lume diferită și josnică.

Un om care stătea la o poartă, îl opri pe Fineas și îl întreabă când ar putea începe lucrul la casa pe care dorea să o construiască.

Fineas ezită și își coborî privirea în pământ ca și cum ar fi studiat o anume problemă dificilă. În câteva clipe își ridică ochii decisiv.

„Nu ți-o pot construi deloc”, răspunse el.

„Nu mi-o poți construi?!”, repetă omul surprins. „Am crezut că abia aștepti să începi lucrul.”

„Am așteptat”, răspunse tâmplarul, „dar când am vorbit cu tine, nu credeam că Domnul a înviat din morți. Chiar acum, L-am văzut pe munte. Porunca Lui încă răsună în urechile mele: «Duceți-vă în toată lumea și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.» De astăzi înainte Îi dau viața mea, așa cum și-a dat-o El pentru mine. Jumătate din viața mea mi-am petrecut-o pentru mine. Cealaltă jumătate vreau să I-o dau Lui și să proclam aproape și departe că Christos înviat este Fiul lui Dumnezeu!”

Omul tresări văzând focul și dragostea din inima lui Fineas. Vorbea cu convingere și fața îi era luminată și complet transformată.

„Chiar acum”, exclamă Fineas, „îmi încep misiunea! Tu ești primul pe care l-am întâlnit și vreau să-ți spun că El a murit pentru tine! Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. O, prietene, dacă ai crede așa cum am crezut și eu!”

Omul se trase înapoi în fața ușii, mișcat profund de forța pasiunii și a convingerii pe care o vedea.

„Trebuie să mă duc la Ierusalim”, continuă Fineas, „unde voi aștepta coborârea puterii de sus, apoi voi vedea

drumul mai bine și mai clar. Nu știu dacă voi fi trimis în alte țări sau dacă voi veni înapoi aici ca să le vestesc Evanghelia vecinilor mei. Dar nu contează, căci misiunea mi-a fost deja încredințată – să duc mesajul la orice făptură.”

„Dar tu?”, întrebă omul arătând spre tovarășul lui Fineas.

„Și eu am primit aceeași poruncă”, fu răspunsul, „și eu sunt gata să mă duc până la capătul lumii dacă este nevoie!”

„Cu siguranță trebuie să fie adevăr în ceea ce spuneți”, murmură omul. Atunci, privirea lui căzu asupra lui Ioel. „Și tu?”, întrebă el.

„Nu, el este prea tânăr”, răspunse Fineas, înainte ca Ioel să-i poată răspunde. „Vino, Ioel! Hai să ne grăbim spre casă.”

Ioel vorbi foarte puțin în următoarele câteva zile și dispărea mereu pe acoperiș, unde stătea singur și se gândea.

Fineas se pregătea să meargă la Ierusalim și îi spunea băiatului să meargă cu el și să accepte oferta lui Simon. Abigail, încerca și ea să-l convingă. Chiar și bătrânul Amos veni într-o zi și stătu un ceas sub smochini, zugrăvind în culori vii viața pe care ar putea-o avea dacă ar alege să meargă la Simon.

Era o perspectivă frumoasă; era visul vieții sale să călătorească în țări îndepărtate. Se vedea înconjurat de bogăție și cultură; de asemeni, va putea să-și ajute prietenii vechi. Ar putea să-i dea înapoi lui Ișai și lui Rut de o sută de ori ceea ce a primit de la părinții lor; apoi, săracii – cât de mult ar putea să-i ajute dacă ar primi moștenirea ca un fiu al lui Simon! O, câte inimi s-ar bucura!

Toate aceste vise jucau înaintea ochilor lui chiar și atunci când lucra. În timp ce se gândea așa, într-o după-amiază, auzi un pas ușor în spatele lui, ce îl făcu să se întoarcă. Când o văzu pe femeia care venise timidă să-l întâlnească, îi căzu ciocanul din mână.

„Ah, mătușă Lea!”, strigă el. „Cum de ai venit aici?”

Nu o mai văzuse din noaptea în care unchiul său Laban îl alungase de acasă.

Ea își dădu mahrama la o parte și îl privi.

„Am auzit că ai fost vindecat”, spuse ea, „și am vrut întotdeauna să vin să te văd, să-ți spun cât de fericită sunt, dar soțul meu mi-a interzis. Ah, copile”, strigă ea brusc, „cât de mult te asemeni tatălui tău!”

Descoperirea o făcu să uite pentru ce venise și stătea doar și se uita la el, apoi își aminti. „Rabbi Amos mi-a spus despre oferta pe care ai primit-o din partea unui comerciant bogat din Betania și am venit aici în taină, să te rog s-o accepți. Te rog, în numele tatălui tău!”

Ioel o privea zăpăcit. „Nu știu ce să fac”, spuse el. „Toți mă îndeamnă ca și tine, dar mie mi se pare că toți greșesc. Cu siguranță, Învățătorul vrea ca și eu să merg la fel ca tata Fineas și ca ceilalți. Eram și eu acolo când ne-a spus: «Duceți-vă în toată lumea și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.»”

Deodată, pe fața femeii se văzu un interes viu și făcu un pas în față. „Ioel, L-ai văzut după ce a înviat?”

„Da.”

„Ah, și eu cred că El este Christosul, Fiul lui Dumnezeu! Întotdeauna mă gândeam așa, și copiii cred la fel.”

„Și unchiul Laban?”, întrebă Ioel.

Ea dădu din cap cu tristețe. „Este tot mai împotrivor în fiecare zi.”

„Mătușă Lea”, spuse el, revenind la prima întrebare, „nu crezi că și eu ar trebui să fac ca ceilalți?”

„O, nu cred”, spuse ea ezitând. „Tu ești atât de tânăr, și sunt atât de mulți cei care pot să plece. Ar fi mult mai bine pentru tine să mergi în Betania.”

După ce mătușa Lea plecă acasă, băiatul își puse sculele la loc și, ca unul care visează, porni încet spre munte.

Aceeași liniște împărătea pe cărările șerpuite și umbrite ca și atunci când cinci sute de oameni se adunaseră acolo. Urcă până sus și se așază pe o stâncă înaltă. Spre răsărit, marea Galileii strălucea ca un safir în soare; Capernaumul părea un mușuroi de furnici în plină activitate. Nu-i de mirare că nu putea gândi clar în mijlocul gălăgiei de jos; îi păru bine că a venit aici, unde era atâta liniște.

Fineas avea să plece mâine dimineață. Dacă ar pleca și el, poate nu s-ar mai întoarce niciodată prin locurile acestea. Apoi, ca și cum un glas adevărat ar fi frânt liniștea, auzi cuvintele: „Duceți-vă în toată lumea și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.” Era ecoul cuvintelor care fuseseră rostite de buzele Mântuitorului. Niciun cuvânt rostit de glasul Lui nu poate să moară – rămâne peste veacuri și vibrează pentru veșnicie.

Într-o clipă, toate lucrurile pe care le considerase vrednice de înfăptuire înainte, i se părură mici și fără valoare. El se gândea să dea aurul și argintul lui Simon, săracilor, dar Mântuitorul își dăduse viața Lui Însuși! Cum ar putea el să facă mai puțin?

„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei XXV:40) Da, își va da viața pentru cauza lui Christos, pentru Cel ce l-a vindecat, pentru Cel ce a murit pentru el.

Atunci și acolo, sus, în solitudinea muntelui, a găsit cărarea pe care trebuia să o urmeze, iar apoi se întreba cum ar fi putut să aleagă altceva, măcar pentru o clipă. Era cărarea pe care călcase Învățătorul. Și pentru această cale, a renunțat la ambițiile lui, la toate speranțele pentru persoana lui, șoptind, ca și cum ar fi simțit prezența Bunului său Prieten foarte aproape: „Ah, Doamne, vreau să Te slujesc cu adevărat! Dacă sunt prea tânăr să mă duc în toată lumea, vreau să Te

mărturisesc mai întâi aici, acasă, să vestesc Evanghelia și istoria vieții Tale celor din jurul meu!”

Apusul era cuprins de flăcările amurgului. Undeva mai sus de cer și de soare era o cetate mai glorioasă de mii de ori decât Ierusalimul pământesc și decât toate frumusețile de jos. Ioel și-a coborât privirea în vale, știind că a ales persecuția, jertfirea și suferința, dar lumina de pe fața lui era mai vie decât cea a amurgului.

Când a coborât de pe munte la viața lui smerită de slujitor, o pace adâncă îi umplea inima, fiindcă avea cu el promisiunea care avea să-l susțină prin toate necazurile vieții: „Iată, sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!”

